

ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงาน
ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช

พระครูพัฒนาวุการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พฤษภาคม 2559

(ฉบับนี้เป็นของมหาบัณฑิตมหามกุฏราชวิทยาลัย)

ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปรีธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน
ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พฤษภาคม 2559
(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

**PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA
IN WORK PERFORMANCE IN SUB – DISTRICT ADMINISTRATIVE
ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT
NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE**

PHRAKHRUPHIPHATTHANANUKAN

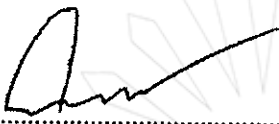
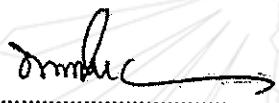
**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF POLITICAL SCIENCE
DEPARTMENT OF GOVERNMENT
FACULTY OF SOCIAL SCIENCES
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY**

MAY 2016

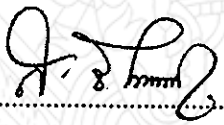
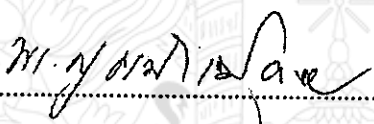
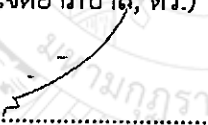
(COPYRIGHT MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ พระครูพิพัฒนานุกการ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง คณะสังคมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัย
มหามกุฏราชวิทยาลัยได้

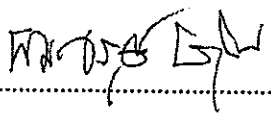
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.เตชชาติ ตริทรัพย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร. สุกิจ ชัยมุสิก)

..... กรรมการ
(พระครูธรรมจักรเจติยาภิบาล, ดร.)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.รงค์ บุญสวยขวัญ)

คณะสังคมศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
รัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(พระมหาดอรุณ ปณารุโณ)

วันที่ 20 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2559

๕๗๒๐๖๕๐๓๑๑๐๐๗ : สาขาวิชา : รัฐศาสตร์การปกครอง ; ร.ม. (รัฐศาสตรมหาบัณฑิต)

คำสำคัญ : ความคิดเห็นของประชาชน / หลักสัพริสธรรม / การปฏิบัติงาน

พระครูพิพัฒน์นุการ: ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ อาจารย์ที่ปรึกษา, รองศาสตราจารย์ ดร.เดชชาติ ตีรทรัพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม. ๒๐๐ หน้า. ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

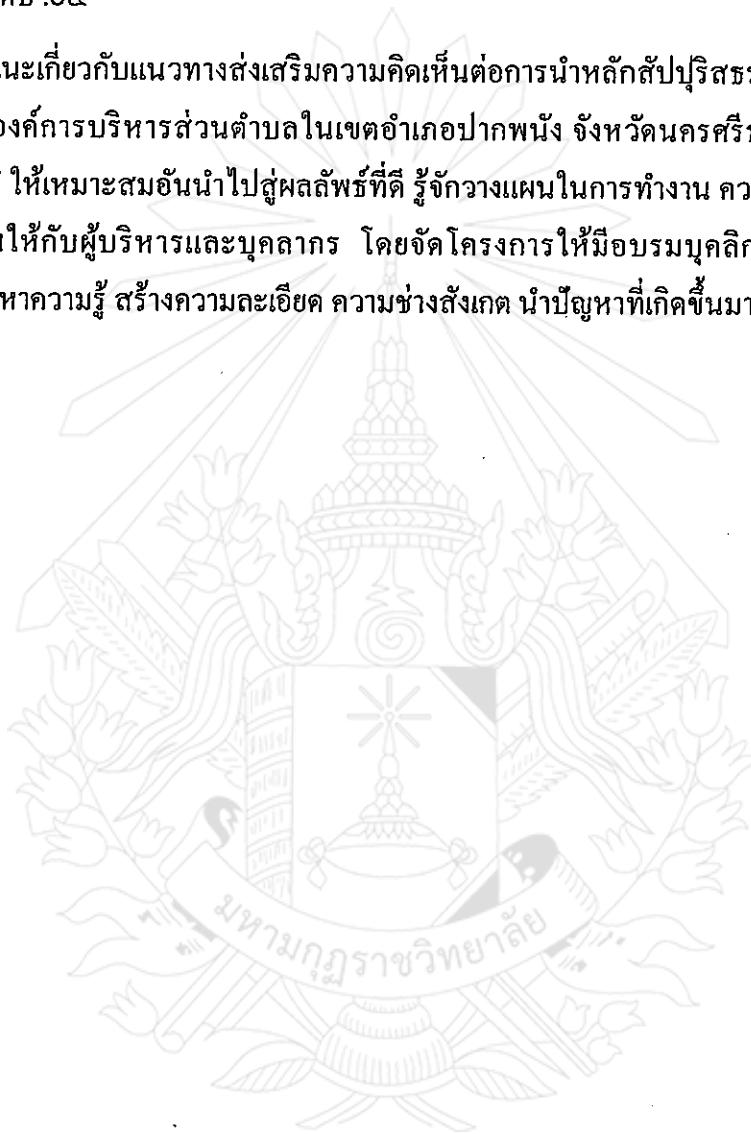
วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ ๑) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ๒) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน ๓) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ประชากร ได้แก่ ประชาชนในเขตในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๑๑,๓๒๘ คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie และ Morgan ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๗๒ คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบบปลายเปิดและแบบปลายปิด วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t - test ค่า F - test และทดสอบค่าคะแนนเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธี LSD

ผลการวิจัยพบว่า

๑) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อการนำหลักสัพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านธัมมัญญตา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านอิตถัญญตา ส่วนด้านกาลัญญตา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดตามลำดับ

๒) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ประชาชน เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช กำหนดแผนการปฏิบัติ ให้เหมาะสมอันนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี รู้จักวางแผนในการทำงาน ควรส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรให้กับผู้บริหารและบุคลากร โดยจัดโครงการให้มีอบรมบุคลากรเพื่อยกระดับตนเอง พัฒนาหาความรู้ สร้างความละเอียด ความช่างสังเกต นำปัญหาที่เกิดขึ้นมาวิเคราะห์ แยกแยะได้ทันที

5720650311007 : MAJOR : GOVERNMENT ; M.Pol.Sc (MASTER OF POLITICAL SCIENCES)

KEYWORDS : PEOPLE'S OPINION / SAPPURISADHAMMA / WORK PERFORMANCE

PHRAKHRUPHIPHATTHANANUKAN: PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE. ADVISORY COMMITTEE: ASST.PROF. (EMERITUS) DR.SOMPONG THAMMACHOT, ADVISOR, ASSOC. PROF. DR. DETCHAT TREESAP, CO-ADVISOR. 200 PP. B.E. 2559 (2016)

The objectives of this thesis were as follows 1.To study people's opinion towards application of Sappurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province. 2. To compare the people's opinion towards application of Sappurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province in terms of sexes, age, degrees of education, occupations and monthly in comes as differently 3. To study the suggestions on the way to promote on Suppurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province, The population were composed of people in the area of sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province, there are about 11,328 persons, sample size according to Krejcie and Morgan's table measurement, the samples were about 372 persons, the instrument for data collection was questionnaire both closed-open ended questions, data analysis by package computer program, the statistics were applied as follows, frequency, percentage, arithmetic mean, standard deviation, t-test, F-test and LSD method.

The findings were as follows.

1) The people's opinion towards application of Suppurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province by overview for all aspects were at more level, when considered in each aspect from more to less found that the aspect of Dhammannuta was the highest mean and followed up the aspect of Atthannuta and the aspect of Kalanguta was the lowest mean respectively.

2) The comparative result on people's opinion towards application of Suppurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanang district, Nakhon Si

Thammarat province in terms of sexes, age, degrees of education, occupations and monthly incomes found that there were not different as statistically significance at .05 for all aspects.

3) The suggestions on the way to promote on application of Suppurisadhamma in work performance in sub-district administrative organization, Pakpanag district, Nakhon Si Thammarat province there were found that there should examine the work planning for suitability to good outcome, to plan for working, there should promote on personality development to administrators and staffs by training project arrangement for upping themselves to develop on knowledge, to cultivate for carefulness, observation, to identify the problem for analysis and classification as soon

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยการความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราช ขอขอบพระคุณ พระศรีธรรมประสาธน์ รองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราช พระมหาบุญศรี ภาณวฑูโฒ ดร. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.สุกิจ ชัยมุสิก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (พิเศษ) สงศรี ชมภูวงศ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัย อีกทั้งได้สละเวลาในการชี้แนะแนวทางตลอดจนการตรวจแก้ไขจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ (พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.เดชชาติ ศิริทรัพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้เชี่ยวชาญทั้ง ๓ ท่าน ที่ได้อนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย และกรุณาให้ความรู้และคำแนะนำตลอดจนข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราชทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ดูแลช่วยเหลือในด้านเอกสารการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครองทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนนักศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครองทุกท่าน ที่กรุณาให้กำลังใจรวมทั้งความห่วงใยที่มอบให้ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัด นครศรีธรรมราช และประชาชนทุกคนที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

.. ประโยชน์และคุณค่าอันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบความดีทั้งหมดนี้แด่บิดา มารดา และครู - อาจารย์ อันเป็นที่เคารพสูงสุด รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจ ตลอดจน ผู้มีพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

พระครูพิพัฒน์มานุการ

สารบัญย่อ

งานวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากพระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๗ อักษรย่อชื่อคัมภีร์เป็นอักษรย่อที่ใช้ในการอ้างอิง ซึ่งมีไว้ในเชิงบรรณของวิทยานิพนธ์นี้ โดยเรียงตามลำดับคัมภีร์ในการอ้างอิง ดังนี้

คำย่อ		คำเต็ม	
พระสุตตันตปิฎก			
ที.ม.	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	มหาวรรค
ที.ปา.	สุตตันตปิฎก	ทีฆนิกาย	ปาฎีกวรรค
ม.ม.	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	มูลปิณฑาสกั
ม.อุ.	สุตตันตปิฎก	มัชฌิมนิกาย	อุปริปิณฑาสกั
สั.ส.	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	สถาถวรรค
สั.สพา.	สุตตันตปิฎก	สังยุตตนิกาย	สพายตนวรรค
อง.ทุก.	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	เอกนิบาต-ทุกนิบาต
อง.สตุตค.	สุตตันตปิฎก	อังกุตตรนิกาย	สัตตกนิบาต-อัญญก
ขุ.ม.	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	มหานิทเทส
ขุ.อป.	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	อปทาน
ขุ.พุทธ.	สุตตันตปิฎก	ขุททกนิกาย	พุทธวงศ์

เครื่องหมายเล่ม ข้อ และหน้า

ตัวเลขที่อยู่หลังชื่อคัมภีร์มี ๒ แบบ คือ แบบ ๒ ตอน และ แบบ ๓ ตอน แบบ ๒ ตอน หมายถึง เลขเล่ม และหน้า เช่น ๓๗/๒๓๖ หมายถึง เล่มที่ ๓๗ หน้าที่ ๒๓๖ ส่วนแบบ ๓ ตอน หมายถึง เลขเล่ม ข้อที่ และหน้า เช่น ๓๗/๖๕/๒๓๖ หมายถึง เล่มที่ ๓๗ ข้อที่ ๖๕ หน้าที่ ๒๓๖

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
ประกาศศุภณูปการ	จ
สารบัญคำย่อ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญแผนภูมิ	บ
บทที่	
๑ บทนำ	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๒
๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย	๓
๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย	๓
๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	๔
๑.๖ คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๔
๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖
๒.๑ หลักคำสอนสัพปุริสธรรม	๖
๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักสัพปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน	๑๑
๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น	๒๑
๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ	๒๕
๒.๕ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน	๓๓
๒.๖ แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ	๓๘
๒.๗ สภาพพื้นที่ศึกษา	๔๔
๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๔๖
๒.๙ สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	๕๑

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
๓	วิธีดำเนินการวิจัย	๕๒
	๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๕๒
	๓.๒ เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง	๕๒
	๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๕๔
	๓.๔ การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	๕๕
	๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล	๕๖
	๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล	๕๖
	๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิจัย	๕๘
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๑
	๔.๑ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๑
	๔.๒ ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๒
	๔.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๖๓
	ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	๖๓
	ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช	๖๖
	ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน	๗๔

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
	ตอนที่ ๔ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชของประชาชน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน	๘๓
	ตอนที่ ๕ ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช	๑๒๔
	ตอนที่ ๖ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช	๑๒๖
๕	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๑๓๑
	๕.๑ สรุปผลการวิจัย	๑๓๒
	๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย	๑๓๕
	๕.๓ ข้อเสนอแนะ	๑๖๑
	๕.๓.๑ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	๑๖๑
	๕.๓.๒ ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย	๑๖๓
	บรรณานุกรม	๑๖๔
	ภาคผนวก	๑๗๐
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและ	๑๗๑
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	๑๗๓
	ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล	๑๗๗
	ภาคผนวก ค แบบสอบถาม, แบบสัมภาษณ์ และค่า IOC	๑๘๕
	ประวัติผู้วิจัย	๒๐๐

สารบัญญัตินี้

ตารางที่		หน้า
๓.๑	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของประชาชนตำบลปากพ่องฝั่งตะวันออก	๕๓
๓.๒	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของประชาชนตำบลปากแพรก	๕๔
๔.๑	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	๖๓
๔.๒	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ	๖๓
๔.๓	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา	๖๔
๔.๔	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ	๖๔
๔.๕	แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๖๕
๔.๖	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน	๖๖
๔.๗	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา การรู้จักเหตุ	๖๗
๔.๘	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอตัณญาตา การรู้จักผล	๖๘
๔.๙	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอตัณญาตา การรู้จักตน	๖๙
๔.๑๐	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา การรู้จักประมาณ	๗๐
๔.๑๑	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา	๗๑
๔.๑๒	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปริสัญญญาตา การรู้จักชุมชน	๗๒

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
๔.๑๓	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปุกคัลญูตดา การรู้จักบุคคล	๗๓
๔.๑๔	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามเพศ	๗๔
๔.๑๕	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอายุ	๗๕
๔.๑๖	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา	๗๗
๔.๑๗	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอาชีพ	๗๘
๔.๑๘	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๘๑
๔.๑๙	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามเพศ	๘๓
๔.๒๐	แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีเพศต่างกัน	๘๓
๔.๒๑	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญูตดา การรู้จักเหตุ จำแนกตามเพศ	๘๔

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๒๒ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา การรู้จักเหตุ ที่มีเพศต่างกัน	๘๔
๔.๒๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักผล จำแนกตามเพศ	๘๕
๔.๒๔ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักผล ที่มีเพศต่างกัน	๘๕
๔.๒๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักคน จำแนกตามเพศ	๘๖
๔.๒๖ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักคน ที่มีเพศต่างกัน	๘๖
๔.๒๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา การรู้จักประมาณ จำแนกตามเพศ	๘๗
๔.๒๘ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช การรู้จักประมาณ ที่มีเพศต่างกัน	๘๗
๔.๒๙ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา จำแนกตามเพศ	๘๘

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๓๐	๘๘
๔.๓๑	๘๘
๔.๓๒	๘๘
๔.๓๓	๘๐
๔.๓๔	๘๐
๔.๓๕	๘๑
๔.๓๖	๘๑
๔.๓๗	๘๒

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๓๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา การรู้จักเหตุ ที่มีอายุต่างกัน	๕๒
๔.๓๙ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอิตถัญญาตา การรู้จักผล จำแนกตามอายุ	๕๓
๔.๔๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอิตถัญญาตา การรู้จักผล ที่มีอายุต่างกัน	๕๓
๔.๔๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอิตถัญญาตา การรู้จักตน จำแนกตามอายุ	๕๔
๔.๔๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอิตถัญญาตา การรู้จักตน ที่มีอายุ ต่างกัน	๕๔
๔.๔๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตถัญญาตา การรู้จักประมาณ จำแนกตามอายุ	๕๕
๔.๔๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตถัญญาตา การรู้จักประมาณ ที่มีอายุต่างกัน	๕๕
๔.๔๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา จำแนกตามอายุ	๕๖

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๔๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญา การรู้จักกาลัญญา ที่มีอายุต่างกัน	๕๖
๔.๔๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา การรู้จักชุมชน จำแนกตามอายุ	๕๗
๔.๔๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา การรู้จักชุมชน ที่มีอายุต่างกัน	๕๗
๔.๔๙ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา การรู้จักบุคคล จำแนกตามอายุ	๕๘
๔.๕๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา การรู้จักบุคคล ที่มีอายุต่างกัน	๕๘
๔.๕๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามระดับการ ศึกษา	๕๙
๔.๕๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	๕๙
๔.๕๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านขันมัญญา การรู้จักเหตุ จำแนกตามระดับการศึกษา	๖๐๐

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๕๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา การรู้จักเหตุ ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน	๑๐๐
๔.๕๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักผล ที่มี ระดับการศึกษาต่างกัน	๑๐๑
๔.๕๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักผล ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน	๑๐๑
๔.๕๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักตน จำแนกตามระดับการศึกษา	๑๐๒
๔.๕๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักตน ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน	๑๐๒
๔.๕๙ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา การรู้จักประมาณ จำแนกตามระดับการศึกษา	๑๐๓
๔.๖๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา การรู้จักประมาณ ที่มีระดับ การศึกษาต่างกัน	๑๐๓

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๖๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญุตฯ การรู้จักกาลัญญุตฯ เวลา จำแนกตามระดับการศึกษา	๑๐๔
๔.๖๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญุตฯ การรู้จักกาลัญญุตฯ เวลา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	๑๐๔
๔.๖๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปริสัญญุตฯ การรู้จักชุมชน จำแนกตามระดับการศึกษา	๑๐๕
๔.๖๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปริสัญญุตฯ การรู้จักชุมชน ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	๑๐๕
๔.๖๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญุตฯ การรู้จักบุคคล จำแนกตามระดับการศึกษา	๑๐๖
๔.๖๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญุตฯ การรู้จักบุคคล ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	๑๐๖
๔.๖๗ แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญุตฯ การรู้จักบุคคล ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	๑๐๗

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๖๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอาชีพ	๑๐๘
๔.๖๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๐๘
๔.๖๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญา การรู้จักเหตุ จำแนกตามอาชีพ	๑๐๙
๔.๖๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญา การรู้จักผล ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๐๙
๔.๖๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญา การรู้จักผล จำแนกตามอาชีพ	๑๑๐
๔.๖๓ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญา การรู้จักผล ที่มีอาชีพ ต่างกัน	๑๑๐
๔.๖๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญา การรู้จักตน จำแนกตามอาชีพ	๑๑๑
๔.๖๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัญญา การรู้จักตน ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๑๑

สารบัญญัตราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
๔.๗๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา การรู้จักประมาณ จำแนกตามอาชีพ	๑๑๒
๔.๗๗ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา การรู้จักประมาณ ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๑๒
๔.๗๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญูตา การรู้จักกาลรู้เวลา จำแนกตามอาชีพ	๑๑๓
๔.๗๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญูตา การรู้จักกาลรู้เวลา ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๑๓
๔.๘๐ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปริสัญญูตา การรู้จักชุมชน จำแนกตามอาชีพ	๑๑๔
๔.๘๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปริสัญญูตา การรู้จักชุมชน ที่มีอาชีพต่างกัน	๑๑๔
๔.๘๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญูตา การรู้จักบุคคล จำแนกตามอาชีพ	๑๑๕

สารบัญตาราง (ต่อ)

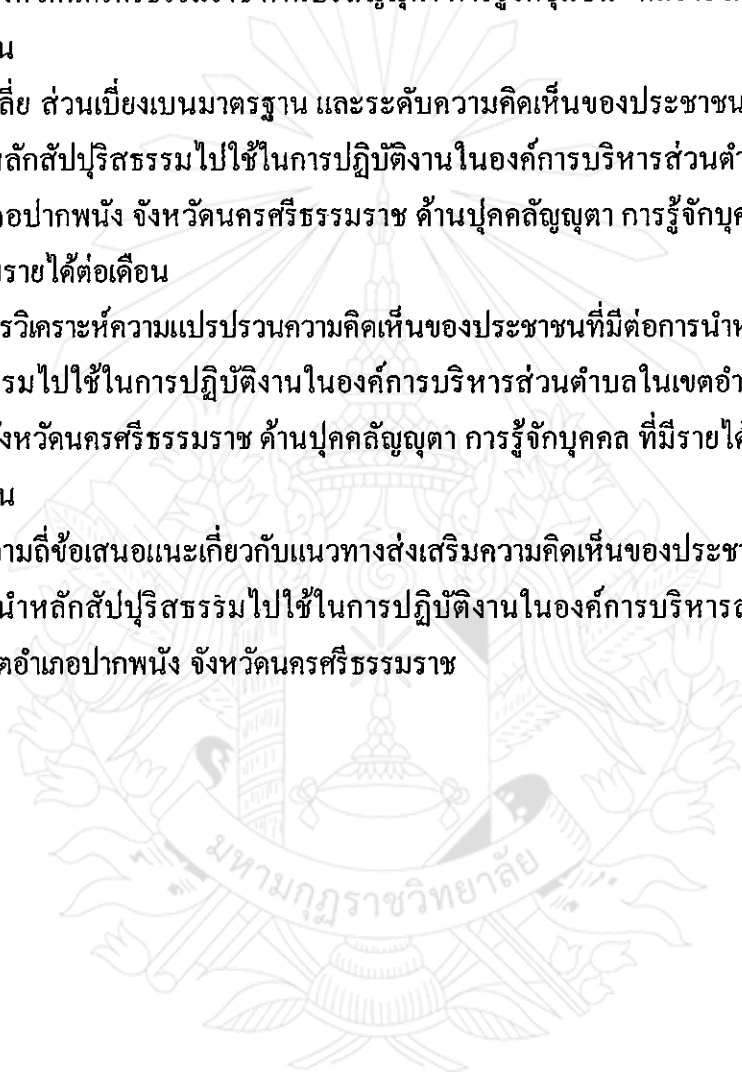
ตารางที่	หน้า
๔.๘๓ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา การรู้จักบุคคล ที่มีอาชีพ ต่างกัน	๑๑๕
๔.๘๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อ เดือน	๑๑๖
๔.๘๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน	๑๑๖
๔.๘๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านชั้นมััญญาตา การรู้จักเหตุ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๑๗
๔.๘๗ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอตััญญาตา การรู้จักผล ที่มีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน	๑๑๗
๔.๘๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอตััญญาตา การรู้จักผล จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๑๘
๔.๘๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอตััญญาตา การรู้จักผล ที่มีรายได้ต่อเดือน ต่างกัน	๑๑๘

สารบัญญัตินำ (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
๔.๕๐	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา การรู้จักตน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๑๕
๔.๕๑	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา การรู้จักตน ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน	๑๑๕
๔.๕๒	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตัดัญญาตา การรู้จักประมาณ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๒๐
๔.๕๓	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตัดัญญาตา การรู้จักประมาณ ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน	๑๒๐
๔.๕๔	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๒๑
๔.๕๕	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน	๑๒๑
๔.๕๖	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัสัตัญญาตา การรู้จักชุมชน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๒๒

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
๔.๕๑	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา การรู้จักชุมชน ที่มีรายได้ต่อ เดือนต่างกัน	๑๒๒
๔.๕๒	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มี ต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคัลญญา การรู้จักบุคคล จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	๑๒๓
๔.๕๕	แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคัลญญา การรู้จักบุคคล ที่มีรายได้ต่อ เดือนต่างกัน	๑๒๓
๔.๑๐๐	แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชน ที่มีต่อการนำหลักสัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วน ตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช	๑๒๔

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่

๒.๑ แสดงที่มาของการเกิดความคิดเห็น

หน้า

๒๒

๒.๒ แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

๕๑

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่การปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยได้เริ่มวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงมีพระราชดำริให้จัดตั้งสุขาภิบาลกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เริ่มโครงการจัดตั้งเทศบาลแต่มีเหตุการณ์จำเป็นต้องระงับไป เมื่อมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงการปกครองเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาลขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย และได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ ทำให้มีเทศบาลเกิดขึ้นนับแต่นั้นเป็นต้นมา ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๕ ขึ้น เป็นผลให้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น เพื่อให้การปกครองระดับตำบลที่มีความเจริญ มีรายได้ ได้มีการปกครองตนเองเกิดขึ้นในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งผู้แทนแต่ละหมู่บ้านเข้าไปเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานของตำบล โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อเป็นหน่วยงานที่สะท้อนการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วม (พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗)

พฤติกรรมด้านคุณธรรม จริยธรรมของผู้บริหารและบุคลากรในองค์กร มีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานอย่างมาก การที่เราจะศึกษาถึงพฤติกรรม จริยธรรมของผู้บริหารและบุคลากร ที่ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรนั้น มีสุภาษิตว่า ธมโม หเว รกฺขติ ธมฺมจรี ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ธรรมย่อมรักษาไม่ให้เกิดไปในทางที่ชั่ว การปฏิบัติงานหมายถึง ภารกิจหน้าที่ที่ถูกกำหนดขึ้นมาในองค์กรทางสังคมนั้น ๆ ซึ่งบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ดำรงตำแหน่งใดก็ตาม ต้องปฏิบัติงานให้เป็นไปตามภารกิจหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้เฉพาะตำแหน่งนั้น ๆ และบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ ต้องนำความรู้ความสามารถ ทักษะ ประสบการณ์หรือมโนทัศน์ของตนเอง ที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ให้เหมาะสมตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมอย่างมีศาสตร์และศิลป์ การปฏิบัติงาน

จำเป็นต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์ คือการศึกษาหาความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ทักษะ เทคนิควิธีทำงานต่าง ๆ ศิลป์ คือการที่จะนำเอาความรู้ หลักการและทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับคน สถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนขอบเขตจำกัดของทรัพยากรให้เป็นไปตามบทบาทหน้าที่ ที่รับผิดชอบของตำแหน่งงานต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นในหน่วยงาน นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (๒๕๒๘, หน้า ๑๑๕ - ๑๑๖) ฉะนั้นการที่จะรู้ว่าบุคลากรได้ปฏิบัติงานอยู่ในองค์กรได้อย่างมีคุณค่าอย่างแท้จริง เรียกได้ว่าเป็นคนสมบูรณ์แบบ ซึ่งจะเป็นผู้สามารถนำหมู่ชนและสังคมไปสู่ความสันติสุข และความเจริญก้าวหน้าตลอดไป ควรใช้คำสอนในหลักธรรมของพุทธศาสนา ที่มีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรม จริยธรรมของผู้บริหารและบุคลากรในองค์กร ก็คือ หลักสัพปุริสธรรม (อภ.สตุตทก. ๓๗/๖๕/๒๓๖) คือ ธรรมของสัตบุรุษ หรือธรรมะของคนดี หมายความว่า ผู้ใดมีธรรมเหล่านี้แล้ว ผู้นั้น ได้ชื่อว่าเป็นคนดี

ปัจจุบันนี้เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ในเรื่องต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม ด้านการเมือง และด้านเทคโนโลยี แต่มีคำสอน ของพระพุทธเจ้า ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง โดยหลักคำสอนที่สำคัญของศาสนาพุทธคือ สอนให้เราละชั่ว ทำดี และทำจิตใจให้ผ่องใส เพื่อที่จะได้ปรับความเห็นกับการกระทำของเราให้สอดคล้อง เพื่อจะได้ไม่ปฏิบัติหน้าที่คลาดเคลื่อน ไปจากที่ควร เป็นกรอบในการประพฤติปฏิบัติตามสภาพของสังคม เพราะสังคมไทยส่วนใหญ่เป็นสังคมชาวพุทธ มีการรับเอาหลักคำสอนของพระพุทธศาสนามาเป็นรากฐานการดำเนินชีวิตจนกลายเป็นค่านิยม ประเพณี วัฒนธรรมของสังคมไทย และหลักของกฎหมายระเบียบแบบแผนเพื่อความก้าวหน้าในการปฏิบัติหน้าที่

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการที่จะศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยนำเอาหลักสัพปุริสธรรมมาเป็นกรอบในการศึกษาวิจัย เพราะสังคมไทยส่วนใหญ่เป็นสังคมชาวพุทธ มีการนำเอาหลักสัพปุริสธรรมมาเป็นรากฐานการดำรงชีวิตและการปฏิบัติงาน ผลจากการวิจัยที่ได้ จะได้นำไปให้บุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช นำไปใช้ในการพัฒนางานและทำงานของตนเองต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย

๑.๓.๑ ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน

๑.๓.๒ ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน

๑.๓.๓ ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน

๑.๓.๔ ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน

๑.๓.๕ ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านประชากร

ได้แก่ ประชาชนในเขตในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๑๑,๓๒๘ คน

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ได้แก่ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

- ด้านธัมมัญญาตา การรู้จักเหตุ
- ด้านอรรถัญญาตา การรู้จักผล
- ด้านอัตถัญญาตา การรู้จักตน
- ด้านมัตตัญญาตา การรู้จักประมาณ
- ด้านกาลัญญาตา การรู้จักกาลรู้เวลา
- ด้านปริสัญญัญญาตา การรู้จักชุมชน
- ด้านบุคคณัญญาตา การรู้จักบุคคล

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านพื้นที่

ได้แก่ สถานที่ชุมชนในองค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์และองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๕ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

๑.๕.๑ ทำให้ทราบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๕.๒ ทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามความคิดเห็นของประชาชน ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน

๑.๕.๓ ทำให้ทราบข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑.๕.๔ ทำให้สามารถนำผลจากการวิจัยครั้งนี้ไปพัฒนาปรับปรุงการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลประโยชน์ต่อไป

๑.๖ คำนียามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง หน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่นระดับล่างสุด มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยราษฎรเลือกตัวแทนเข้ามาเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจในการบริหารงานตำบลตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ในงานวิจัยฉบับนี้ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์และองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

หลักสัปปุริสธรรม หมายถึง ธรรมะของคนดี หมายความว่า ผู้ใดมีธรรมเหล่านี้แล้ว ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นคนดี ๗ ประการ ดังนี้

๑) ด้านธัมมัญญตา รู้จักเหตุ หมายถึง ความรู้จักรัศธรรม รู้หลัก คือรู้หลักความจริง รู้กฎแห่งเหตุผล รู้หลักการที่จะเกิดผล รู้หน้าที่ ความรับผิดชอบในหน้าที่ รู้วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติหน้าที่

๒) ด้านอัตถัญญตา รู้จักผล หมายถึง ความรู้จักความมุ่งหมายหรือรู้จักผล คือรู้ความหมาย รู้ความมุ่งหมาย รู้ประโยชน์ที่ประสงคฺ์ รู้จักผลที่จะเกิดขึ้นสืบเนื่องจากการกระทำหรือความเป็นไปตามหลักความเป็นจริง มีความคิดสร้างสรรค์ มีวิสัยทัศน์

๓) ด้านอิตถัญญตา รู้จักตน หมายถึง ความรู้จักตน คือ รู้ว่าเรานั้น โดยฐานะ ภาวะ เพศ กำลังความรู้ ความสามารถ ความถนัด และคุณธรรมเป็นต้น

๔) ด้านมัตถัญญตา รู้จักประมาณ หมายถึง เป็นผู้รู้จักหลักของความพอดี การดำเนินชีวิตพอเหมาะ พอควร มีความเสียสละ เอาใจใส่ในงานที่รับผิดชอบ เป็นผู้มีความไวพริบ

๕) ด้านกาลัญญตา รู้จักกาลรู้เวลา หมายถึง ความรู้จักกาล คือ รู้เวลาอันเหมาะสม และระยะเวลาที่จะต้องใช้ในการประกอบกิจการในการทำหน้าที่การงาน เช่น ให้ตรงเวลา ให้เป็นเวลา ให้ทันเวลา ให้พอเวลา

๖) ด้านปริสัณญตา รู้จักชุมชน หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติ การปรับตัว และแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพของกลุ่มและชุมชน มีความสัมพันธ์ การประสานงานในการปฏิบัติหน้าที่

๗) ด้านบุคคลัญญตา รู้จักบุคคล หมายถึง ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับบุคคลที่มีความแตกต่างกัน การพัฒนาบุคลากรให้เหมาะสมต่อหน้าที่

ประชาชน หมายถึง พลเมือง สามัญชนทั่วไป ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอปากพ่องจังหวัดนครศรีธรรมราช

เพศ หมายถึง เพศของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น ๒ เพศ คือ ๑) เพศชาย และ ๒) เพศหญิง

อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น ๔ ช่วง คือ ๑) ๑๘ - ๓๐ ปี, ๒) อายุ ๓๑ - ๔๕ ปี, ๓) อายุ ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๔) อายุ ๖๑ ปีขึ้นไป

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ ๑) ระดับประถมศึกษา, ๒) ระดับมัธยมศึกษา/ปวช., ๓) ระดับอนุปริญญา/ปวส. และ ๔) ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า

อาชีพ หมายถึง อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น ๔ กลุ่ม คือ ๑) กลุ่มอาชีพเกษตรกรรม, ๒) กลุ่มอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ๓) กลุ่มอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และ ๔) กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไป

รายได้ต่อเดือน หมายถึง รายได้ของผู้ตอบแบบสอบถามสำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ ๑) ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท , ๒) ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท , ๓) ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๔) ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการวิจัยเป็นลำดับดังนี้

- ๒.๑ หลักคำสอนสัปปริสธรรม
- ๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน
- ๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
- ๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ
- ๒.๕ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน
- ๒.๖ แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ
- ๒.๗ สภาพพื้นที่ศึกษา
- ๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ๒.๙ สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

๒.๑ หลักคำสอนสัปปริสธรรม

๒.๑.๑ ความเป็นมาของหลักสัปปริสธรรม

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตกรุงสาวัตถี ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาครับสั่งเรียกภิกษุทั้งหลายมาตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเหล่านั้นทูลรับสนองพระดำรัสแล้ว พระผู้มีพระภาคจึงได้ตรัสเรื่องนี้ว่า

ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุประกอบด้วย ธรรม ๗ ประการ นี้ (อง.สตุตท. ๓๗/๖๕/๒๗๖) เป็นผู้ควรแก่ของที่นำมาถวาย ฯลฯ เป็นนาบุญอันยอดเยี่ยมของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ธรรม ๗ ประการ อะไรบ้าง คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้

๑) เป็น รั้งมัญญู รู้จักธรรม	๒) เป็น อัดตัญญู รู้จักอรรถ
๓) เป็น อัดตัญญู รู้จักตน	๔) เป็น มัตตัญญู รู้จักประมาณ
๕) เป็น กาลัญญู รู้จักกาล	๖) เป็น ปริสัจญู รู้จักบริษัท

๗) เป็น ปุคคลปโรปรัญญู รู้จักคบคน

ภิกษุเป็นธัมมัญญู อย่างไร

คือ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ผู้ธรรมคือ สุตตะ เคยยะ ไวยาकरणะ คาถา อุทาน อิติวุตตะกะ ชาตกะ อัมภุตธรรม เวทลละ หากภิกษุไม่พึงรู้จักธรรม คือ สุตตะ ฯลฯ เวทลละ เราก็มิพึงเรียกเธอว่าเป็นธัมมัญญู แต่เพราะภิกษุผู้ธรรม คือ สุตตะ ฯลฯ เวทลละ ฉะนั้นเราจึงเรียกเธอว่าเป็นธัมมัญญูด้วยประการฉะนี้

ในพระสูตรนี้ พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึง ธัมมัญญูปุคคล ซึ่งหมายถึง ผู้ผู้ธรรม ซึ่งเป็นคุณสมบัติประการที่ ๑ ในคุณสมบัติ ๗ ประการของภิกษุ ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๗ ประการ ย่อมเป็นผู้ควรแก่การค้ำบับ ยกย่อง นับถืออย่างยิ่งของบุคคลทั้งหลาย ถือเป็นผู้มีคุณค่าอย่างแท้จริงของมนุษยชาติ คุณสมบัติ ๗ ประการนั้น (พระสงฆมหาเถรสมาคม, ๒๕๔๘ หน้า ๕๓) คือ

๑) เป็นธัมมัญญู หมายถึง เป็นผู้ผู้ธรรม หรือ ผู้ผู้หลักธรรม อันเป็นคำสอนที่สำคัญ คือ สุตตะ (พระสูตรต่าง ๆ) เคยยะ (พระสูตรที่ประกอบด้วยคาถา) เวยยาकरणะ (พระอภิธรรมทั้งหมด) คาถา (พระธรรมบท เถรคาถา เถรีคาถา) อุทาน (พระสูตรที่พระพุทธเจ้าทรงเปล่งอุทานด้วยโสมนัส) อิติวุตตะกะ (พระสูตรที่ขึ้นต้นด้วยคำว่าข้อนี้สมจริง ดังคำที่พระพุทธองค์ตรัส) ชาตกะ (พระสูตรที่แสดงเรื่องในอดีตชาติของพระพุทธเจ้า) อัมภุตธรรม (พระสูตรที่ประกอบด้วยปาฏิหาริย์) เวทลละ (พระสูตรที่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายถามแล้วได้รับความรู้และถามยิ่ง ๆ ขึ้นไป)

๒) เป็นอัตถัญญู หมายถึง เป็นผู้รู้ความหมายแห่งภายิต กล่าวคือ เป็นผู้รู้จุดมุ่งหมายและรู้จักผลที่เกิดจากการกระทำที่มีประโยชน์ และตรงตามเป้าหมายที่ตั้งมั่นไว้

๓) เป็นอัตถัญญู หมายถึง เป็นผู้รู้จักตนว่ามีศรัทธา คีต สุตตะ จาคะ ปัญญา และปฏิภาณเท่าใด ตามหลักแห่งอารยะวัติ ๕

๔) เป็นมัตถัญญู หมายถึง เป็นผู้รู้ประมาณในการรับบิณฑิย ๔ กล่าวคือ เป็นผู้รู้จักความพอดีตามหลักแห่งมัชฌิมาปฏิปทาและหลักสันโดษ

๕) เป็นกาลัญญู หมายถึง เป็นผู้รู้จักเวลาอันเหมาะสมที่จะประกอบกิจการงานต่าง ๆ อย่างถูกต้อง

๖) เป็นปริสัจญู หมายถึง เป็นผู้รู้จักวิธีการเข้าหาประชาชน กล่าวคือ เป็นผู้รู้จักชุมชนหรือสังคมอย่างถูกต้อง และเข้าใจถึงวิธีการปฏิบัติอย่างถูกต้องในชุมชนหรือสังคมนั้น

๗) เป็นปุคคลปโรปรัญญู หมายถึง เป็นผู้รู้จักเลือกคบคนให้ถูกต้อง

๒.๑.๒ ความหมายของหลักสัปปริสธรรม

สัปปริสธรรมเป็นธรรมของสัปปริสชน คือ คนดีหรือคนที่แท้ ซึ่งมีคุณสมบัติของความเป็นคนที่สมบูรณ์ และถือเป็นคุณธรรมที่สำคัญของการเป็นผู้นำที่สมบูรณ์ในการนิยามความหมายของสัปปริสธรรม ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้แสดงทัศนะต่าง ๆ ไว้ดังนี้

เอาหลักสัปปริสธรรมเป็นธรรมประจำใจยังได้ชื่อว่าเป็นผู้ดี เพราะเป็นผู้มีเหตุมีผลในการปฏิบัติตน เมื่อบุคคลรู้จักเหตุผลแล้ว การปฏิบัติตนก็เพียบพร้อมด้วยความดี

กลิน อัครโยธิน (๒๕๔๗ หน้า ๓๓ - ๓๔) ได้กล่าวถึง สัปปริสธรรม ๗ คือ คุณสมบัติของผู้ดี ถ้าบุคคลใดประกอบด้วยคุณธรรม ๗ ประการ คือ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาล รู้จักชุมชน รู้จักบุคคลแล้ว บุคคลนั้นเป็นคนดี คือ สัตบุรุษในทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นคนดี เพราะเป็นผู้รักสงบ รักความเที่ยงธรรม รู้จักหน้าที่ของตน รู้จักกาลเทศะมีเหตุมีผลในการทำงาน โดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่ปกครองคนอื่น จะสามารถบริหารงานได้อย่างราบรื่น

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) (๒๕๔๗, หน้า ๑๔) ได้กล่าวในหนังสือธรรมบุญแห่งชีวิต ว่า สัปปริสธรรม ๗ คือ คนดี มี ๗ ประการ ประกอบด้วย

๑. ชัมมัญญตา รู้จักหลักและรู้จักเหตุ คือการรู้หลักการและกฎเกณฑ์ของสิ่งทั้งหลาย ที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติหน้าที่และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ รู้เข้าใจสิ่งที่ตนจะต้องประพฤติตามเหตุผลตลอดจนขั้นสูงสุดคือรู้เท่าทันกฎธรรมชาหรือหลักความเป็นจริงของธรรมชาติ เพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตอย่างถูกต้อง มีจิตใจเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของโลกและชีวิตนั้น

๒. อัตถัญญตา รู้ความมุ่งหมายและรู้จักผล คือ รู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติเข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าที่ตนทำอยู่อย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น เพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไร เป็นผลดีหรือผลเสีย ตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือรู้ความหมายของคติธรรมชา และประโยชน์ที่เป็นจุดหมายแท้จริงของชีวิต

๓. อัตตัญญตา รู้ตน คือ รู้ตามเป็นจริงว่าตัวเราโดยฐานะ ภาวะ เพศ กำลัง ความรู้ ความถนัด ความสามารถ และคุณธรรมเป็นอย่างไร แล้วปฏิบัติให้เหมาะสมและทำการต่าง ๆ ให้สอดคล้องถูกจุดที่จะสัมฤทธิ์ผล ตลอดจนถึงแก้ไขปรับปรุงตนให้เจริญงอกงาม

๔. มัตตัญญตา รู้ประมาณ คือ รู้จักพอดี เช่น รู้จักประมาณในการบริโภคในการใช้จ่ายทรัพย์ รู้จักความพอเหมาะพอดีในการพูดจา การปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจ วัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

๕. กาลัญญตา รู้กาล คือ รู้กาลเวลาอันเหมาะสม และระยะเวลาที่พึงใช้ในการประกอบกิจการหน้าที่การงาน ปฏิบัติการต่าง ๆ และเกี่ยวข้องกับผู้อื่น เช่น รู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไร อย่างไร ตลอดจนถึงรู้จักกะเวลา และวางแผนการใช้เวลาอย่างได้ผล

๖. ปรีชาญาณตามธรรมชาติ คือ รู้จักถิ่น รู้จักที่ชุมชน และชุมชน รู้การอันควรประพฤติปฏิบัติ ในถิ่นที่ชุมชน และต่อชุมชนนั้น ชุมชนนี้เมื่อเข้าไปควรต้องทำกริยาอย่างนี้ ชุมชนนี้ มีระเบียบวินัย อย่างนี้ เป็นต้น

๗. บุคคลลัญญาตามบุคคล รู้จักทำความเข้าใจความแตกต่างของบุคคลว่าใคร ๆ หยิ่งหรืออ่อนอย่างไร และรู้จักที่จะปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยคิดว่าควรจะทำหรือไม่ จะดำเนินหรือแนะนำสั่งสอนอย่างไรจึงจะได้ผล

สรุปได้ว่า สัมปรีชาธรรม ๗ หมายถึง คุณธรรมที่สำคัญ ๗ ประการ สำหรับ สัมปรีชชน หรือคนดี และเป็นคุณธรรมสำคัญของผู้นำที่สมบูรณ์แบบด้วย เพราะคุณธรรมทั้ง ๗ ประการนี้ ย่อมนำบุคคลนั้นไปสู่ความมีคุณค่าอย่างแท้จริง เรียกได้ว่าเป็นคนสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นผู้สามารถนำหมู่ชน และสังคมไปสู่ความสันติสุขและความเจริญก้าวหน้าตลอดไป

๒.๒ แนวคิดเกี่ยวกับการนำหลักสัมปรีชาธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน

๒.๒.๑ การประยุกต์ใช้หลักสัมปรีชาธรรมในการปฏิบัติงาน

๑) ความเป็นผู้รู้จักเหตุ (วิระ บำรุงศักดิ์, ๒๕๒๓ หน้า ๓๕)

ความเป็นผู้รู้จักเหตุ หมายถึง ความรู้ถึงหลักการ รู้กฎเกณฑ์ รู้แบบแผนในการทำงาน รู้กฎเกณฑ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งสามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ว่า เหตุเกิดอย่างไรแล้ว จะส่งผลออกมาอย่างไร คุณสมบัติของผู้รู้จักเหตุ ๓ ประการ

๑. ต้องเป็นคนใฝ่ศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรม

๒. ต้องเป็นคนช่างสังเกต เพราะถ้าเรียนรู้หลักแต่ไม่ช่างสังเกต ก็จะเอาประโยชน์ไม่ได้

๓. ต้องมีกัลยาณมิตร คบคนดีเป็นเพื่อน คอยเป็นพี่เลี้ยง หรือหาผู้รู้ (ศิษย์ต้องมีครู)

ความเป็นผู้รู้จักผล คือ เห็นเหตุหรือการกระทำเกิดขึ้นในปัจจุบัน แล้วรู้ว่า จะส่งผล ในอนาคตอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลเตือนภัย ในการวางแผนป้องกันต่อไป ตัวอย่างการเห็นเหตุแล้วหยั่งรู้ผล มีดังนี้

๑) ชี้เกี่ยอ่านหนังสือ อาจสอบได้คะแนนไม่ดี

๒) ขยันทำงาน ปลายปีได้เงินเดือนมากขึ้น

๓) ฝนตกหนักทั้งปี วัตถุประสงค์มีความชื้นสูงขึ้น

๔) ทำดีได้ดี

๒) ความเป็นผู้รู้จักผล ความเป็นผู้รู้จักผล หมายถึง เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแล้ว (ผลเกิดขึ้น) ก็จะใช้ความรู้ความละเอียด ความช่างสังเกต นำมาวิเคราะห์แยกแยะได้ทันทีว่า ผล

ที่เกิดขึ้นนั้นมาจากสาเหตุใด ความเป็นผู้รู้จักผล คือ เห็นผลที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแล้วรู้ว่าเกิดจากสาเหตุอะไรในอดีต เพื่อเป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาหรือใช้ประโยชน์ในปัจจุบันและอนาคต โดยการขจัดสาเหตุรากเหง้าหรือปฏิบัติตามวิธีการที่ได้ผลดีมาแล้ว ตัวอย่างการเห็นผลหรือทุกข์หรือปัญหา แล้วรู้สาเหตุ ดังนี้

๑. เห็นคนไข้เป็นกามโรค ทราบเหตุเลยว่าต้องไปเที่ยวชุกชนมา

๒. เห็นคนหลับกลางวัน ทราบเลยว่า พ่อแม่เลี้ยงมาแบบปล่อย ไม่เคยให้เกณฑ์ในการเข้านอน

๓. นักโบราณคดีเห็นกะโหลกชิ้นเดียว สามารถตอบได้เลยว่า บริเวณนี้เจริญรุ่งเรืองมาเป็นพันปี เป็นหมื่นปีมาแล้ว

๔. เห็นหินปูนและฟอสซิล นักธรณีวิทยาก็จะทราบว่าหินปูน เกิดในยุคไหน สภาพแวดล้อม การเกิดเป็นอย่างไร

๕. ในการบริหารงานมักพบปัญหาอยู่บ่อย ๆ เช่น เครื่องจักรชำรุดบ่อย คุณภาพผลิตภัณฑ์ดกบ่อย วัตถุดิบเปียกชื้น สิ่งนี้เป็นผล (Result) ซึ่งหากแตกต่างจากเกณฑ์กำหนดก็จะเป็นปัญหาขึ้นมาทันที นั่นคือ เห็นผลแล้ว การที่จะรู้เหตุรากเหง้า นั้น บางอย่างก็ดูไม่ยาก บางอย่างก็ต้องสืบสวนสอบสวน ตามกระบวนการแก้ไขปัญหา ซึ่งอยากที่บอกสาเหตุรากเหง้าหรือลงลึกละเอียดพอที่จะเอาเหตุนั้นไปแก้ไขปัญหาหรือตอบโต้ปัญหา

ในทางอริยสัจ ๔ การที่จะแก้ปัญหาก็ก็ต้องรู้เหตุรากเหง้า จึงจะหามาตรการแก้ไขปัญหาได้ เช่นเดียวกันกับกระบวนการแก้ปัญหาคด้วย QC Story ในการทำงานเชิงธุรกิจและชีวิตประจำวันจะมีปัญหามากมาย การแก้ปัญหาก็ไม่ตรงเหตุรากเหง้า ปัญหาจะเกิดซ้ำอีกในกระบวนการ QCC ก็มีการใช้ผังก้างปลาค้นหาเหตุปัญหาก็หาเหตุเกิดขึ้นนั้นได้อย่างไรนั้นต้องทำ ๓ GEN นั่นคือ ต้องลงพื้นที่จริง เหตุการณ์จริง และของจริง

๓) ความเป็นผู้รู้จักตน

ความเป็นผู้รู้จักตน หมายถึง รู้ภาวะ สถานะที่ตัวเองเป็น รู้ฐานะที่ตัวเองมี รู้กำลังความสามารถ สติปัญญาของตัวเอง

รู้จักภาวะที่ตัวเองเป็น คือ เกิดมาก็เป็นสถานะลูก ต่อมาก็อาจเป็นพี่หรือเป็นน้อง เป็นคนไทย เป็นชาวเมืองไหน ตำบลไหน ต่อมาก็เป็นนักเรียน ลูกศิษย์ โตขึ้นก็อาจเป็นลูกจ้าง นายจ้าง เจ้าของธุรกิจ ถ้าออกบวชก็เป็นพระสงฆ์ มีลูกก็เป็นพ่อเป็นแม่ มีอาชีพก็เป็นวิศวกร เกษตรกร แพทย์ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น จากภาวะที่เราเป็น เช่น เป็นลูก ก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกที่ดี เป็นผู้จัดการส่วน ก็ต้องรู้หน้าที่ของผู้จัดการส่วนที่ดี เป็นลูกจ้างก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกจ้างที่ดี เป็นชาวพุทธ ก็ต้องรู้หน้าที่ที่มีต่อศาสนาพุทธที่ดี เป็นต้น

รู้จักฐานะที่ตัวเองมี คือ รู้ว่าเรามีความรู้ ความสามารถ มีศีลธรรม มีกำลังกาย มี การศึกษา มีญาติมิตร มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางจิตใจ มีเกียรติยศ ฐานะการเงิน ตำแหน่ง มีอำนาจดำเนินการเพียงใด มีความสามารถในการควบคุมเครื่องจักรเพียงใด มีสุขภาพแข็งแรงแค่ไหน จากการรู้จักฐานะที่ตัวเองมีเมื่อมองในระดับธุรกิจ จำเป็นต้องรู้ว่าคุณภาพวัตถุดิบที่ตัวเอง มีปริมาณวัตถุดิบที่เรามี กำลังพล เครื่องมือ เครื่องจักรที่ตัวเองมี จุดอ่อนจุดแข็งในกระบวนการผลิตเป็นอย่างไรใน ISO ๕๐๐๐ ก็บอกให้บริษัทให้ทบทวนตัวเอง เมื่อจะทำสัญญากับลูกค้าว่า ศักยภาพในการผลิตสินค้า ส่งมอบให้ลูกค้าโดยไม่มีปัญหาในด้านวัตถุดิบ ความสามารถเครื่องจักร กำลังพล งบประมาณเงินทุน ก็ต้องรู้ฐานะการเงินของบริษัทเป็นอย่างไร เพื่อจะได้กำหนดกลยุทธ์ ในการผลิต

ความเป็นผู้รู้จักตน คือ มองตัวเองหรือองค์กรแล้วทบทวนดูว่าสถานะที่ตัวเองเป็น และฐานะที่ตัวเองมีเป็นอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารตน บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป คุณสมบัติของความเป็นผู้รู้จักตน มีดังนี้

๑. ศรัทธาในการทำความคิด หรือต้องการให้ผลงานออกมาดี
๒. มีศีลมั่นคง ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบบริษัท และข้อปฏิบัติงานมาตรฐานอย่างเคร่งครัด
๓. ตั้งใจศึกษาธรรมชาติ การใฝ่หาความรู้อยู่เสมอเพื่อเพิ่มสติปัญญาในการพิจารณาตนเองได้อย่างถูกต้อง
๔. มีการเสียสละ การให้ทาน การทำงานทุ่มเทเพื่อองค์กร ใจก็จะเป็นกลาง สามารถพิจารณาตน พิจารณางาน ได้ดี
๕. ใช้ปัญญาโดยการหาความรู้เสมอ ไม่เชื่ออย่างมกมาย พยายามใช้สมองคิดจะใช้วิธีระดมสมองก็ได้
๖. มีปฏิภาณในการตอบโต้ปัญหา แก้ปัญหาเก่ง ซึ่งต้องหมั่นหาความรู้วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือหมั่นถามผู้รู้

๔) ความเป็นผู้รู้จักประมาณ

ความเป็นผู้รู้จักประมาณ หมายถึง รู้จักความพอเหมาะ พอดี ถ้าทำงานอะไรก็ตามแล้วยังทำไม่ดีพอ ก็จะทำให้เสียงาน หรือคุณภาพงานตกไป

การหาจุดพอดีของแต่ละคน ของแต่ละหน่วยงานไม่เท่ากัน และ ไม่มีเครื่องชั่งตวงวัด มาบอกได้ว่าพอดีต้องเอาใจที่ละเอียด ใจที่สุขุม ใจที่มีปัญญา ใจที่มีความรอบคอบเข้าไปวัดความพอดี ดังนั้น การหาจุดพอดีนั้นหายาก แต่ต้องฝึกหาให้เจอให้พบ จะให้ใครมาหาแทนเราก็ไม่ได้ เพราะจุดดีนั้นเป็นจุดเฉพาะตัว

ความเป็นผู้รู้จักประมาณ คือ มองงานที่ตัวเองทำอยู่แล้วพิจารณาวิเคราะห์ด้วยปัญญาว่าความพอเหมาะความพอดีความพอเพียงอยู่ที่ไหน เท่าไร เพื่อจะได้กำหนดแผนการปฏิบัติได้เหมาะสมอันมุ่งไปสู่ผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวอย่างความเป็นผู้รู้จักประมาณ ดังนี้

๑. คำน้ำพริกตามตำราสัดส่วนวัตถุดิบถูกต้อง แต่ใช้เวลาตำเร็ว ตำละเอียดเลย همینเชียวกินไม่ได้ กินไม่อร่อย เป็นความไม่พอเหมาะพอดีทางด้านเวลาตำและความละเอียดของน้ำพริกหลังตำเสร็จ

๒. สัดส่วน Raw meal ถูกต้อง แต่เผาปูนไฟอ่อนไปน้อย ปูนไม่สุก เกิดฟรีโลมสูง เป็นความไม่พอเหมาะพอดีด้านอุณหภูมิการเผา หรือช่วงเวลาที่ใช้ในการเผาปูน

๓. การเตือนคน ถ้าพูดไฟเพราะก็เป็นการ “เตือน” ถ้าพูดแรงไปนิดหนึ่งก็เป็น “ตักเตือน” ถ้าแรงไปอีกก็เป็น “ตู่ตู่” ถ้าแรงขึ้นไปอีกก็เป็น “คำติเตียน” ดังนั้นคำพูด ถ้าไม่ปรับให้เหมาะสม ก็คือไม่รู้จักประมาณ ก็อาจเปลี่ยนความหมายได้

๔. ทำความดีให้พอเหมาะพอดี ทำดีแล้วยังไม่ได้ดี ก็อาจเกิดจากทำความดีที่ยังไม่พอ คือ ไม่ตรงจุดปริมาณการกระทำน้อยไป หรือทำมากไป จนลงรายละเอียดงานหรือปัญหาไม่ได้

๕. ถ้าเรากินจนอึดเมื่อไร ก็จะอึดอัดไม่พอดี

๖. ใช้ส้วมระบบชักโครก ใช้น้ำมากแหล่งน้ำไม่เพียงพอ อาจต้องเปลี่ยนมาเป็นส้วมราด

๗. ใช้ไฟฟ้า ใช้น้ำแต่เพียงพอดี ไม่มากเกินไป เท่าที่จำเป็นต่อการใช้งาน ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดค่าใช้จ่าย และลดการทำลายสิ่งแวดล้อมด้วย

๘. เครื่องนุ่งห่ม ก็อย่าให้มันมากเกินไป เอาแค่พอควร บางครั้งอาจตัดเสื้อผ้า ที่ใช้ได้หลายงาน เช่น งานวัด งานศพ งานแต่งงานก็ได้ อย่าเป็นทาสมัน หรือแยกเสื้อผ้าที่ทำงานเปื้อนออกจากเสื้อผ้าที่ต้องสะอาดใส่ขณะทำงาน

๙. เรื่องที่อยู่อาศัยก็ควรเลือกแต่พอดี ไม่ใช่ใหญ่โตเกินไป เพราะดอกเบี้ยแพง หรือเป็นหนี้เป็นสินมาก

๑๐. จัดหาเครื่องจักรมาแต่พอดี ไม่ใช่ซื้อมากเกินไปจะเปลืองต้นทุนเครื่องจักรทำให้ต้นทุนการผลิตสูง

๑๑. สต็อกวัสดุ พัสดุ แต่พอดี ไม่ใช่ซื้อมากเกินไปทำให้สินทรัพย์ที่พัสดुकงคลังสูงเงินจม

๑๒. หาจุดเหมาะสม (Optimization) ทางเลือกต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ ๒รูปแบบ คือ กำไรสูงสุด (Maximize Profit) และต้นทุนต่ำสุด (Minimize Cost) ซึ่งจะอยู่ในวิชาวิจัยการดำเนินงาน (Operation Research)

๑๓. หากจุดเหมาะสมทางเศรษฐศาสตร์ เช่น จุดคุ้มทุน (Breakeven) อัตราผลตอบแทน (IRR)

๑๔. คนเจ็บไข้เล็กน้อยไม่ไปหาแพทย์ ปล่อยให้หนักก็ยากที่จะรักษาแล้ว

๑๕. เครื่องจักรชำรุดเล็กน้อยไม่ใส่ใจ ปล่อยให้ลูกกลามจนชำรุดหนัก ก็จะเสียค่าใช้จ่ายมาก

๑๖. การเรียน การทำงาน การพักผ่อน การเที่ยว การเล่นกีฬา ต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสม

๑๗. ไม่ตระหนี่จนเกินไป หรือสุรุ่ยสุร่ายเกินไป ต้องมีความพอดี ทำบุญก็ต้องทำแล้วไม่เบียดเบียนตัวเองและผู้อื่น เช่น ทำบุญจนหมดตัวจนครอบครัวไม่มีอะไรจะกิน

๕) ความเป็นผู้รู้จักกาล

ความเป็นผู้รู้จักกาล หมายถึง รู้จักบริหารเวลาให้เหมาะสม ว่าเวลานี้ควรทำอะไร จึงจะก่อประโยชน์สูงสุด นักธุรกิจมองเห็นเวลาเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งในการบริหาร ถ้าไม่ได้ใช้เวลา ให้เป็นประโยชน์ก็ต้องเสียโอกาสในการที่จะได้กำไร เรียกว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง”

ความเป็นผู้รู้จักกาล คือ มองงานที่จะทำแล้วพิจารณา บริหารเวลาโดยดำเนินการปฏิบัติ ว่าควรจะทำให้ทันเวลากำหนด ทำให้ถูกเวลาที่ควรทำ ทำตามเวลาที่กำหนด และทำให้เสร็จตามเวลาที่วางแผน โดยคำนึงถึงวิธีที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ลักษณะการใช้เวลามี ๔ ลักษณะ คือ

๑. ทำให้ทันเวลา เช่น นักเรียนทำข้อสอบไม่ทันเวลา แม้ว่าจะมีความรู้เท่าไร ก็สอบตกได้ ชาวบ้านถึงจะค้ากำไรเก่งอย่างไร ถ้าทำไม่ทันเวลา เลยกดถูกไปก็ปลุกข้าวไม่ได้ หรือได้ผลผลิตไม่ดี ผลผลิตสินค้าปูนซีเมนต์ก็ต้องผลิตให้ทันเวลาที่ลูกค้ามารับไปใช้งาน ซ่อมเครื่องจักรให้ทันเวลาที่จะใช้งาน การปฏิบัติงานตามแผนงานให้แล้วเสร็จทันเวลา

๒. ทำให้ถูกเวลา เช่น การใส่ปุ๋ยต้องทำให้ถูกเวลา ตอนเล็กใช้ปุ๋ยใน โครเจน เพื่อเร่งใบ พอโตก็เร่งปุ๋ยโปแตสเซียมเร่งต้นให้แข็งแรง พอโตอีกหน่อยก็ต้องเร่งปุ๋ยฟอสฟอรัสเพื่อให้ข้าวตกรวง ในกระบวนการผลิตในโรงงานก็มีการทำให้ถูกเวลา เช่น เวลานี้ต้องเติมน้ำมัน ช่วงนี้ต้องเอาเครื่องจักรออกจากหน้างานหลบระเบิด สต็อกต่ำแล้วต้องเร่งทำสต็อก ๓ กะ เวลาอบรมต้องตั้งใจฟัง เวลานี้ต้องเก็บตัวอย่างมาวิเคราะห์คุณภาพ เวลาเครื่องจักรชำรุดหรือคุณภาพผลิตภัณฑ์มีปัญหาต้องรีบแก้ไขและหาสาเหตุรากเหง้า เวลานี้ไฟไหม้ต้องรีบดับเพลิง ลื่นปีแล้วต้องทำแผนงบประมาณ เป็นต้น

๓. ทำตามเวลา เช่น วันที่กำหนดตายตัวเลื่อนไม่ได้ เช่น วันเฉลิมพระชนมพรรษา วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันคล้ายวันเกิด เป็นต้น เวลาเหล่านี้ต้องปฏิบัติตาม ให้ถูกต้องและต้องทำตามเวลา

๔. ทำงานให้ตรงตามเวลา เช่น การนัดหมายพบกัน การปฏิบัติงานตามเวลา เข้าออกประจำวัน เลิกบรรยายตรงเวลาตามที่กำหนดในแผนการ อบรม การเข้าประชุม เลิกประชุมตรงเวลา

๖) ความเป็นผู้รู้จักชุมชน

ความเป็นผู้รู้จักชุมชน หมายถึง รู้จักสังคมชนบทรอบประเพณีของสังคม ซึ่งแตกต่างกันไป แล้วปฏิบัติตนให้ถูกต้อง ทำไมจึงต้องรู้จักชุมชน

๑. มนุษย์เป็นสัตว์สังคมอยู่ตัวคนเดียวไม่ได้

๒. วัฒนธรรมประเพณีของแต่ละสังคมแตกต่างกันไป การเข้าสู่สังคมต้องศึกษาวัฒนธรรมประเพณีของชุมชนนั้น ๆ เรียกว่า “เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตาม” แต่ถ้าเข้าดินใจก็ไม่จำเป็นต้องเป็นโจรตาม เพราะไม่ถูกต้อง

๓. ชุมชนนั้น ๆ อาจนับถือศาสนาที่แตกต่างไปจากเรา

๔. ชุมชน เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล ปัจจุบันนี้มีอำนาจที่จะร้องเรียนกิจการหรือโรงงาน หากไปสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่ของเขา

๕. จำเป็นต้องสร้างมนุษยสัมพันธ์กับชุมชนให้ดี เพราะปัญหาที่เกี่ยวข้องต้องมีการปรึกษาหารือเข้าแก้ไขปัญหาร่วมกัน หลักเกณฑ์ในการเข้ากับชุมชน

๑) ต้องไม่เสียดสี หรือไม่ขัดต่อระเบียบ

๒) ต้องไม่เสียดรรมะ เห็นความเดือดร้อนของชุมชนก็เข้าช่วยเหลือ ตามควร

๓) ต้องไม่เสียดประเพณีของชุมชน

๔) ต้องไม่ผิดกฎหมาย

ความเป็นผู้รู้จักชุมชน คือ มองงานของตัวเองว่า ต้องเกี่ยวข้องกับชุมชนอะไรบ้าง ในเชิงธุรกิจ และมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร แล้วชุมชนนั้นคิดอย่างไร เดือดร้อนอย่างไร เชื้ออย่างไร เพื่อเราจะได้ปฏิบัติกับสังคมได้อย่างถูกต้อง หลักการบริหารงานด้านชุมชนของธุรกิจควรดำเนินการ

๖. ศึกษางานของตนเองว่าไปทำให้ชุมชนเดือดร้อน ด้านสิ่งแวดล้อม หรือด้านอื่น ๆ อย่างไรบ้าง มากน้อยเท่าใด

๗. ศึกษาวัฒนธรรมประเพณีของชุมชนนั้น ๆ ตลอดจนให้ความร่วมมือและมีส่วนร่วมร่วมกับประเพณีนั้น ๆ เช่น งานลอยกระทง งานวันเด็ก งานทอดกฐิน งานทอดผ้าป่า

๘. การที่จะทำเหมือง และขนส่งวัตถุพิษ ต้องแจ้งให้ทราบเพื่อวางแผน การทำงานร่วมกัน

๙. ช่วยเหลือความเดือดร้อนของชุมชนตามควรหรือกำลังความสามารถของบริษัท เช่น ปรับปรุงเส้นทางคมนาคม การสร้างฝาย การขุดคลองระบายน้ำท่วม การจัดแหล่งน้ำใช้ให้ชุมชน

๑๐. การอุดหนุนงบประมาณ ควรให้เขาได้รับประโยชน์บ้าง จากการที่บริษัทเข้าไปทำประโยชน์ในพื้นที่ของเขา แล้วทำให้เขาเดือดร้อน

๑๑. การทำแผนงานใดที่จะกระทบต่อชุมชน เช่น เส้นทางสัญจร ต้องแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลทราบ เพื่อขอความเห็นชอบร่วมกัน

๑๒. รับชาวบ้านในชุมชนรอบ ๆ โรงงานมาทำงานในรูปแบบพนักงานบริษัท หรือ แรงงานรับเหมา หรือมีการจ้างเหมาให้คนในท้องถิ่นทำงานหาเลี้ยงชีพบ้าง ตามที่เห็นสมควร

๑๓. หากชุมชนร้องเรียนความเดือดร้อนที่ได้รับจากการดำเนินงานของบริษัท ไม่ควรนิ่งเฉย ให้เข้าสำรวจความเดือดร้อน บรรเทาปัญหาเร่งด่วน เช่น การรักษาพยาบาล และหาสาเหตุ โดยไม่ชักช้า หากแก้ไขไม่ได้ก็ต้องแจ้งให้ชุมชนทราบ และประชุมร่วมกันเพื่อหาแนวทางแก้ไขใหม่ต่อไป

๑๔. ไม่ดูหมิ่นผู้นำชุมชน ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลัง

๑๕. หมั่นคอยระมัดระวังป้องกันมิให้พนักงานบริษัท ไปทะเลาะเบาะแว้งกับชาวบ้านในชุมชน

๑๖. หากคนในชุมชนเป็นฝ่ายผิด เช่น ลักขโมยของในบริษัท ให้แก้ไขปัญหา ด้วยความเมตตา พยายามหลีกเลี่ยงความรุนแรง

๗) ความเป็นผู้รู้จักบุคคล

ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง รู้จักเลือกคบคนว่าผู้นั้นเป็นคนดีควรคบ และผู้นั้นเป็นคนไม่ดีไม่ควรคบ ทำให้ไม่ต้องรู้จักบุคคลในการบริหารงาน

๑. การบริหารงานต้องใช้คนทำงาน และจำเป็นจะต้องติดต่อกับบุคคลในชุมชน บุคคลที่เป็นข้าราชการในเรื่องเกี่ยวกับใบอนุญาตต่าง ๆ

๒. การจัดหาคนเข้าทำงาน ต้องสอบถามทัศนคติคนเข้าไปเป็นพนักงานต้องเลือกให้ถูกต้องกับความรู้ความสามารถ และต้องเป็นคนดีด้วย งานจะบรรลุความสำเร็จ

๓. คนมีหลายแบบ บางคนเข้าใจเร็ว บางคนฟังแล้วทะเลาะฮือฮายหาว่า จำไม่ได้ บางคนจำแบบนกขุนทอง บางคนมีการพิจารณาใช้ปัญญา บางคนหวงวิชากลัวคนอื่นจะได้ดี บางคนถูกเตือนแล้วโกรธ บางคนต้องใช้วิธีจูงใจบางคนต้องใช้วิธีการบังคับ บางคนอารมณ์เย็น บางคนโกรธง่าย

๔. ระบบบริหาร TQC และ ISO ๙๐๐๐ เน้นความพึงพอใจของลูกค้า ดังนั้น ต้องรู้ว่าบุคคลที่เป็นลูกค้าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ถ้าพึงพอใจก็จะได้อุดหนุนซื้อสินค้ากันต่อไป

๕. พนักงานเวลาปฏิบัติงาน มีความต้องการความมั่นคงและปลอดภัย และขวัญกำลังใจ

๖. การทำงานในธุรกิจต้องทำงานเป็นทีม หากไม่รู้จักบุคคลก็ย่อมประสานงานยาก จะเป็นประสานงานกันมากกว่า ทำงานไม่ประสบความสำเร็จ

๗. หลักการบริหาร ต้องจัดคนเข้าทำงานในงานที่เหมาะสม (Put the right man in the right job) ซึ่งต้องรู้จักบุคคลนั้นดีพอ ไม่มอบหมายงานการเงินให้กับคนขี้โกง

๘. อาจจำเป็นต้องเอาคนไม่ได้ออกจากงาน (ไม่ควรคบ)

การบริหารงานด้วยหลักสัปปริสธรรม ๗ (หลักคนดีที่ถูกต้อง) สามารถประยุกต์ใช้งาน ในชีวิตประจำวันทั่วไป การปฏิบัติงานในสถานที่ทำงาน การบริหารธุรกิจ การบริหารงานราชการ และการบริหารประเทศชาติ หลักสัปปริสธรรม ๗ มีดังนี้ รู้จักเหตุ - รู้จักผล - รู้จักตน - รู้จักประมาณ - รู้จักกาล - รู้จักชุมชน - รู้จักบุคคล ซึ่งใช้หลักคนดีที่ถูกต้องนำมาบริหารงาน ซึ่งพิจารณาตามแผนภูมิการไหลของการบริหารงานด้วยหลักสัปปริสธรรม ก็จะเข้าใจถึงการประยุกต์ใช้กับธุรกิจองค์กรได้เป็นอย่างดี

พระธรรมปิฎก (๒๕๔๑, หน้า ๑๔) ได้กล่าวว่าคุณสมบัติแบบหรือมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถือได้ว่าสมาชิกที่ดี มีคุณภาพอย่างแท้จริงของมนุษยชาติ เรียกได้ว่าเป็นคนเต็มคน ผู้สามารถนำหมู่ชนและสังคมไปสู่สันติสุขและสามัคคี ควรมีคุณสมบัติ ดังนี้

๑) ชัมมัตญุตตา รู้จักเหตุ คือรู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผล เช่นรู้ว่า ตำแหน่ง ฐานะ อาชีพ การงานของตน มีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างไร มีอะไรเป็นหลักการจะต้องทำอะไรอย่างไร จึงจะเป็นเหตุให้บรรลุผลสำเร็จที่เป็นไปตามหน้าที่ และความรับผิดชอบนั้น ๆ ตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือ รู้เท่าทันกฎธรรมชา หรือหลักความเป็นจริง ของธรรมชาติ เพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตอย่างถูกต้องมีจิตใจเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของโลกและชีวิตนั้น

๒) อัตถัญญุตตา รู้จักผล หรือความมุ่งหมายที่จะเกิดขึ้นจากเหตุ นั้น คือ รู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติเข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าตนทำอยู่อย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น เพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร หรือควรจะได้รับบรรลु ถึงผลอะไร ที่ให้มีหน้าที่ ตำแหน่ง ฐานะ การงานอย่างนั้น ๆ เขากำหนดวางกันไว้เพื่อมุ่งหมายอะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไรบ้าง เป็นผลดีหรือผลเสียอย่างไร ตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือ รู้จุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา คือ พระนิพพาน

๓) อุตตัญญุตตา รู้จักตน คือ รู้ตามเป็นจริงว่า ตัวเรานั้น ว่าโดยฐานะ ภาวะ เพศ กำลังความรู้ ความถนัด ความสามารถและคุณธรรม เป็นต้น บัดนี้มีเท่าไร อย่างไร แล้วประพฤติปฏิบัติให้เหมาะสม และทำการต่าง ๆ ให้สอดคล้องถูกต้องที่จะสัมฤทธิ์ผล ตลอดจนถึงแก้ไขปรับปรุงตนให้เจริญงอกงามถึงความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

๔) มัตตัญญูตา รู้จักประมาณ คือ รู้จักพอดี รู้จักประมาณ ทั้งในการบริโภคและใช้จ่ายทรัพย์สิน การพูด การปฏิบัติกิจและทำการต่าง ๆ ตลอดจนการพักผ่อนนอนหลับ การสนุกสนานบันเทิงทั้งหลายต้องทำด้วยความเข้าใจในวัตถุประสงค์เพื่อบังเกิดผลที่ดี มิใช่ทำ เพียงเพราะความพอใจชอบใจหรือเอาแต่ใจตน แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลาย ที่จะลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

๕) กาลัญญูตา รู้จักกาล คือ การรู้จักกาลเวลาอันเหมาะสม และระยะเวลาที่พึงใช้ประกอบกิจการงานต่าง ๆ รู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไรอย่างไร และทำให้ตรงเวลา ให้เป็นเวลา ให้ทันเวลา ให้พอเวลา ให้เหมาะเวลา ให้ถูกเวลา ตลอดจนรู้จักวางแผนใช้เวลาในแต่ละวัน ให้เหมาะสม เพราะทุกคนมีเวลาเท่ากันคือ คนละ ๒๔ ชั่วโมงในแต่ละวัน จึงไม่ควรอ้างเรื่องไม่มีเวลา ถ้าทำการสิ่งใดไม่สำเร็จ ดังนั้นเรื่องการบริหารเวลาจึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นที่ทุกคน พึงปฏิบัติให้ได้ตามวัตถุประสงค์ของงานในแต่ละวัน

๖) ปริสัจญูตา รู้จักชุมชน คือ การรู้จักชุมชน รู้จักถิ่นที่อยู่ รู้จักที่ชุมชน รู้การอันควรประพฤติปฏิบัติในถิ่นที่ชุมชน และต่อชุมชนนั้นว่าชุมชนนี้เมื่อเข้าไปหาควรต้องทำกริยาอย่างนี้ ควรต้องพูดอย่างนี้ ชุมชนนี้มีระเบียบวินัยอย่างนี้ มีวัฒนธรรมประเพณีอย่างนี้ มีความต้องการอย่างนี้ ควรเกี่ยวข้องกับ ควรต้องสงเคราะห์ ควรรับใช้ ควรบำเพ็ญประโยชน์ให้อย่างนี้ ๆ เป็นต้น

๗) ปุคคลัญญูตา รู้จักบุคคล คือ การรู้จักและเข้าใจความแตกต่างแห่งบุคคล ว่าโดยอรรถาสัย ความสามารถและคุณธรรม เป็นต้น ใครยิ่งหรือหย่อนอย่างไร และรู้จักที่จะปฏิบัติต่อบุคคล อื่นด้วยดีว่าควรจะคบหรือไม่ ได้คิดอะไร จะสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ จะใช้วาน จะยกย่อง จะตำหนิ หรือจะแนะนำสั่งสอนอย่างไร จึงจะได้ผลดี ดังนี้ เป็นต้น

ณัฐ วัฒนพานิช (๒๕๔๗, หน้า ๓๔) ได้กล่าวว่า หลักสัปปริสธรรม ๗ สองข้อแรกมีความต่อเนื่องกันคือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ เป็นผู้รู้จักผล ให้เราใช้ปัญญาพิจารณาคว้า เหตุอย่างไรจึงจะนำไปสู่ผลคือ การปรับตัวเข้ากับองค์กร ได้ คำว่าเหตุ หมายถึง การกระทำหรือความประพฤติของตัวเรา เช่น การกระทำทางกาย และการพูดทางวาจา และความเห็นของใจ จะเห็นถูกหรือผิดอย่างไร ก็ใช้ปัญญาพิจารณาให้รู้เหตุและผลที่จะเกิดตามมา ถ้าทำเหตุดี ผลก็จะดี แต่ถ้าทำเหตุไม่ดี ผลก็จะไม่ดี ฉะนั้นต้องดูเหตุทั้งสองนี้ให้ดี เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับตัวเองในองค์กร เมื่อเราเลือกเหตุดี ทำดีก็คือ สัมมาทิฎฐิ อันเป็นเหตุที่ถูกต้องชอบธรรมแล้วไม่ทำเหตุที่เป็นมิฉชาติฐิ และให้ฝึกทำเหตุอันเป็นความเห็นที่ถูกต้องต่อไป เช่น เมื่อเราจะทำสิ่งใด ๆ ให้คิดทบทวนดูว่าทำอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร และเมื่อได้พิจารณาเลือกทำเหตุดีแล้ว การกระทำอย่างนี้จะมีผลดีเกิดขึ้น มีความเชื่อมั่นในเหตุผลถูกต้อง เราก็จะทำด้วยความมั่นใจ ในท้ายสุดผลก็จะออกมาดีดังที่ตั้งใจไว้

เหตุอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อเราคิดจะพูด ก่อนที่จะพูดต้องตั้งหลักให้คิดว่าเราจะพูดเรื่องใด เมื่อพูดไปแล้วจะมีผลดีผลเสียอย่างไร ให้เราทบทวนให้ดี ว่าพูดไปกระทบกับใคร ในองค์กรแล้ว ผลจะ

เป็นอย่างไร และสิ่งที่พูดนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังหรือไม่ คนอื่นก็ต้องการฟังคำพูดที่เป็นประโยชน์จากเราและสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะมนุษย์ในองค์กร มีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น และส่งผลกระทบในทางไม่ใช้อย่างมาก ก็เพราะคำพูดนั่นเอง หากเราเป็นผู้รู้จักเหตุและผู้รู้จักผล ก็จะทำให้ปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมขององค์กรและอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ความสำคัญกับตัวเรามากขึ้น ถ้าตัวเรามีอะไรให้เพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายช่วยเหลือ ทุกคนก็จะให้ความช่วยเหลือเราอย่างเต็มใจ หรือมีอะไรพอจะช่วยเหลือคนอื่นเราก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มใจและจริงใจ เว้นแต่เป็นเรื่องเหลือวิสัย เท่านั้น ก็จะทำให้เราเป็นที่รักและปรับตัวอยู่ในองค์กรได้อย่างมีความสุข

ข้อที่ ๖ คือ ความเป็นผู้รู้จักชุมชนก็คือ รู้จักองค์กรที่เข้าไปอยู่ โดยแต่ละแผนกแต่ละฝ่ายจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน มีเอกลักษณ์นิสัยไม่เหมือนกันเมื่อเราเข้าไปในองค์กรเราควรดูว่าชุมชนนั้นหรือองค์กรนั้นมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร เขาทำเพื่อประโยชน์อะไร เมื่อเราเข้าไปในกลุ่มเราต้องระวังการพูดการแสดงของเราให้เหมาะสม ดังคำโบราณว่าไว้ “เข้าเมืองตาหลิ่วเราต้องหลิ่วตาตาม” เพราะองค์กรและสังคมที่เราอยู่ มีความแตกต่างกัน ในเรื่องความเห็นและมีหน้าที่การงานไม่เหมือนกัน ความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นเราต้องรู้จักวิธีปรับตัวเองให้เข้ากับเขาให้ได้ เช่น สังคมหรือกลุ่มคนที่เราไปอยู่ เหน็บถือผู้อาวุโสกว่า เราก็ต้องปฏิบัติตาม เป็นต้น เพราะการนับถือผู้อาวุโสกว่าเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของสังคมไทย ฉะนั้นการไปอยู่ในองค์กรใดสังคมใด เราต้องศึกษานิสัยใจคอคนในสังคมนั้น ให้รู้ เพื่อจะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และเกิดความสบายใจในการอยู่ในองค์กรนั้น ๆ ไม่ใช่จะทำแต่ความพอใจของเราแต่ฝ่ายเดียว

ข้อที่ ๗ คือ ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง ต้องรู้จักว่าใครคือผู้บริหารองค์กร ใครคือผู้ที่เราต้องทำงานด้วย โดยเราจะต้องศึกษานิสัยใจคอผู้ที่อยู่ในองค์กรเดียวกับเรา สังเกตพฤติกรรมของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ว่ามีพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเพื่อรับสถานการณ์ ในการแสดงพฤติกรรมของผู้อยู่ในองค์กรได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะได้ศึกษาถึงนิสัยใจคอของบุคคลที่อยู่ในองค์กรว่า คนไหนพอจะเป็นเพื่อนสนิทกับเรา จุดเริ่มต้นในการรู้จักบุคคลก็คือ เริ่มจากตัวเรา เราจะทำอะไร ให้คนอื่นมีความรักความเมตตากับตัวเรา และผูกมิตรกับตัวเราได้ โดยเราต้องฝึกให้มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ด้วยความจริงใจ มีความซื่อสัตย์ ต่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอาเปรียบคนอื่น มีใจอุปการะช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เป็นนิจ เมื่อเพื่อน ไม่เข้าใจสิ่งใดเราแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้ความเป็นธรรมต่อเพื่อน เพื่อเวลามีปัญหาหรือมีภัยมา เราจะได้พึ่งพากันได้ ก็จะทำให้เราพบความสุขในการอยู่ในสังคมในกลุ่มบุคคล

สรุปได้ว่า การที่เราจะศึกษาถึงพฤติกรรมมนุษย์ในองค์กรที่เราปฏิบัติงานอยู่ หรือคิดจะมาทำงานอยู่ในองค์กรนั้น ๆ มีสุภาษิตว่า ชัมโม หเว รักขติ ชัมมจรี ผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม ธรรมย่อมรักษาไม่ให้ตกไปในทางที่ไม่ดี ฉะนั้นการที่เราจะอยู่ในองค์กร ได้อย่างมีความสุข และกลมเกลียว

เราควรใช้คำสอนในหลักธรรมของพุทธศาสนา ที่มีส่วน สัมพันธ์ กันกับพฤติกรรมมนุษย์ในองค์กร ก็คือ หลักสัปปริสธรรม ๗ คือ ธรรมของ สัตบุรุษ หรือ ธรรมของผู้สงบ ซึ่งหมายถึงผู้ที่มี กาย วาจา สงบเยือกเย็น ที่เรียกว่า หลักสัปปริสธรรม ๗ ปัจจุบันนี้ เป็นยุคที่ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ใน เรื่องต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็น ด้านสังคม ด้านการเมือง และด้านเทคโนโลยี แต่มีคำสอน ของพระพุทธ เจ้า ที่ไม่เคยเปลี่ยน แปลง โดยหลักคำสอนที่สำคัญของศาสนาพุทธคือ สอนให้เราละชั่ว ทำดี และ ทำจิตใจให้ผ่องใส เพื่อที่จะได้ปรับความเห็นกับการกระทำของเราให้สอดคล้อง เพื่อจะได้ไม่ปฏิบัติ หน้าที่ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชคลาดเคลื่อนไป จากที่ควร โดยก่อนอื่นเราต้องมาปรับเปลี่ยนความเห็น ให้ตรงว่า สิ่งใดควรและสิ่งใดไม่ควรปฏิบัติ ในองค์กร

๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

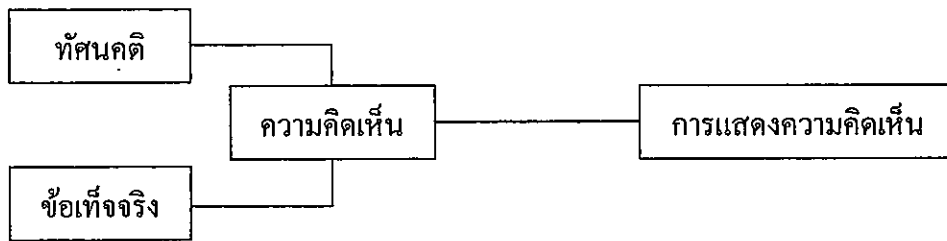
ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่าง ๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้น อาจเป็นเพียงเจตคติหรือความเชื่อหรือความนิยมที่ได้แสดงออกมาโดยการพูดหรือการเขียน ซึ่งใน การแสดงออกนี้จะต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ และพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ก่อนที่จะมี การตัดสินใจแสดงออกมา ซึ่งแต่ละคนอาจจะมีคนเห็นเหมือนกันหรือต่างกันได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ ทบทวนเอกสารแนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น ทั้งจากนักวิชาการไทยและต่างประเทศ ได้ให้ แนวความคิดไว้ดังนี้

๒.๓.๑ ความหมายของความคิดเห็น

จากการตรวจสอบเอกสารปรากฏว่า มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับความคิดเห็น ไว้หลายท่าน ดังนี้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ (๒๕๒๒, หน้า ๑๐๓) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกซึ่งวิจารณ์ญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะ ความคิดเห็นของบุคคลเปลี่ยนแปลงไปตามข้อเท็จจริง (fact) ทศนคติ (attitude) ของบุคคล ในขณะที่ทัศนคติจะเป็นการแสดง ความรู้สึกทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความคิดเห็นเป็นการอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ อาจสรุปความสัมพันธ์ดังกล่าวไว้ดังนี้

โสภณ ชูพิทกุลชัย (๒๕๒๓, หน้า ๑๗) ได้ให้คำจำกัดความของ ความคิดเห็นว่า ความคิดเห็น เป็นการรวมความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ และความรู้หรือความจริงซึ่ง ได้แก่ ความรู้ต่าง ๆ รวมทั้ง ความรู้สึก ซึ่งเป็นการประเมินค่าทั้งบวกและลบ ซึ่งทั้งหมดจะเกี่ยวพันกัน ความคิดเห็นเมื่อได้ก่อ รูปขึ้นมาแล้วยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้

แผนภูมิที่ ๒.๑ แสดงที่มาของการเกิดความคิดเห็น

แผนภาพข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ความคิดเกิดจากการแปลข้อเท็จจริง หรือสิ่งที่ได้พบเห็น มา แต่ลักษณะการแปลข้อเท็จจริงนั้น ๆ ย่อมเป็นไปตามทัศนคติของบุคคล และเมื่อคนนั้นถูกถามว่าทำไมจึงทำอย่างนั้น เขาจะพยายามให้เหตุผลไปตามที่เขาคิด

ลัดดา กิตติวิภาค (๒๕๒๕, หน้า ๑) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น คือ “ความคิดที่มีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ ซึ่งทำให้เกิดความพร้อมที่จะมีปฏิกิริยาได้ตอบในทางบวกหรือทางลบต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด”

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (๒๕๒๖, หน้า ๑) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็น คือ “ความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานที่ และอื่น ๆ รวมทั้งทำที่ที่แสดงออกบ่งถึงสภาพของจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง”

พรรณ ข.เจนจิต (๒๕๒๘, หน้า ๒๘๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ความคิดเห็น เป็นเรื่องของความรู้สึกทั้งที่พอใจ ไม่พอใจ ที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลทำให้แต่ละคนสนองตอบต่อสิ่งเร้าแตกต่างกันออกไป”

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (๒๕๓๒, หน้า ๒๕) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็นหมายถึง การแสดงออกซึ่งวิจารณ์ญาณที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นการอธิบายเหตุผลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

บุญเรียง ขจรศิลป์ (๒๕๓๔, หน้า ๗๘) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่าเขามีความเชื่อหรือความรู้สึกอย่างไรนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคลนั้น ดังนั้น การวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

จำลอง เงินดี (๒๕๓๔, หน้า ๒) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคนแต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเข้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

สุโท เจริญสุข (๒๕๓๕, หน้า ๕๓) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นสภาพความรู้สึกทางด้านจิตใจที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ของบุคคล อันเป็นผลให้บุคคลมีความคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบ หรือเฉย ๆ

พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) (๒๕๓๘, หน้า ๗๓๕-๗๓๖) ได้กล่าวว่า ความเห็น (ทิฎฐิ) หมายความว่า ความเชื่อถึง ความเชื่อถือ ถิ่นทิ ทฤษฎี ความเข้าใจตามนัยเหตุผลข้อที่เข้ากับความเข้าใจของตน หลักการที่เห็นสมควร ข้อที่ถูกต้อง ข้อที่เชิดชูเอาไว้ ความใฝ่นิยมหรือที่ปัจจุบันเรียกว่าค่านิยม รวมไปถึงอุดมการณ์ แนวทัศนะในการมองโลกและชีวิต ที่เรียกว่า โลกทัศน์และชีวทัศน์ต่าง ๆ ตลอดจนทัศนคติพื้นฐานที่สืบเนื่องจากการเก็บความเข้าใจและความใฝ่นิยมเหล่านั้น ถ้าจะจัดเข้าเป็นพวก ๆ ก็ยังมี ๒ ระดับ คือ ความเห็น ความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่า ดี ไม่ดี ควรจะเป็น เป็นต้น

โยธิน ศันสนยุทธ และจุมพล พูลภัทรชีวัน (๒๕๓๘, หน้า ๕๖) ได้ให้ความหมายของความ คิดเห็นว่า “เป็นการแสดงออกทางถ้อยคำ (Verbal Expression) เกี่ยวกับทัศนคติค่านิยมและความเชื่อถือ ความคิดเห็นดังกล่าวอาจประกอบด้วยองค์ประกอบทางอารมณ์ หรือพฤติกรรมด้วยก็ได้”

พรทิพย์ ลัมปิตตะวณิช และคณะ (๒๕๔๑, หน้า ๑๕๓) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ความคิดเห็น คือความโน้มเอียง (Predisposition) ที่เกิดจากการเรียนรู้ เพื่อที่จะตอบสนองต่อวัตถุหนึ่งอาจจะออกมาในลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจต่อวัตถุนั้นได้”

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (๒๕๔๑, หน้า ๘๔) ได้ให้ความหมายว่า “ความคิดเห็น คือ การประเมิน หรือการตัดสินใจเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบในวัตถุ คน หรือเหตุการณ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของคน ๆ หนึ่งเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง”

สุชา จันทน์แอม (๒๕๔๒, หน้า ๒๓) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่ง แต่เป็นลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนกับทัศนคติ คนเรามากจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันไป ความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ

ความคิดเห็นมีลักษณะที่แคบกว่าทัศนคติ ในขณะที่ทัศนคติเป็นสิ่งที่แสดงภาพความรู้สึกทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ แต่ความคิดเห็นจะอธิบายเหตุผลเฉพาะ

แมรี แอล กู๊ด (Mary L. Good, ๒๐๐๖ p. ๑๗) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็น (Opinion) ไว้หลายความหมาย ได้แก่

๑) ความหมายทั่วไป หมายถึง ความเชื่อ ความคิดเห็น ข้อพิจารณา ความรู้สึก หรือทัศนคติ ยังไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างแน่นอน และยังขาดน้ำหนักทางเหตุผลหรือการวิเคราะห์ หรือกล่าวกว้าง ๆ ได้ว่ามีความเป็นไปได้มากกว่าความรู้

๒) ความหมายเฉพาะ หมายถึง การพิจารณาหรือการวินิจฉัยอย่างมีแบบแผนจากแหล่งข้อมูล หรือบุคคลที่เชื่อถือได้

๓) ความคิดเห็นสาธารณะ (Public Opinion) หมายถึง การพิจารณาหรือข้อวินิจฉัยรวม ๆ ของกลุ่มคนในสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ หรือข้อเท็จจริง

ลูธานส์ ฟรีแมน (Luthans.Freeman , ๑๙๙๕ p. ๖๐๙) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความคิดเห็น หมายถึง ความพร้อมทางด้านจิตใจที่จะตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์ วัตถุและความคิดเห็น โดยมีลักษณะที่คงที่แน่นอน ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และมีรูปแบบการตอบสนองอย่างเดียวกัน

สรุปได้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกทางด้านความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใด เรื่องหนึ่ง ด้วยการพูด หรือเขียน ภายใต้พื้นฐานของความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องในการตัดสินใจ ซึ่งความคิดเห็นนั้น อาจจะเป็นไปในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบพอใจ ไม่พอใจ เห็นด้วยเฉย ๆ หรือไม่เห็นด้วยก็ได้ในวัตถุ คน หรือเหตุการณ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของคน ๆ หนึ่งเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง

๒.๓.๒ ลักษณะของความคิดเห็น

ความคิดเห็น เป็นเรื่องของความรู้สึก การตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ โดยเห็นได้จากการที่ นักวิชาการ ได้ให้ความหมายที่แตกต่างกันไป ความคิดเห็นมีลักษณะในทิศทาง ๒ มิติ ดังนี้

สงวน สุทธิเลิศอรุณ (๒๕๒๙, หน้า ๙๒) ได้กล่าวว่า “ลักษณะของความคิดเห็นจะเป็น ๒ มิติ คล้าย ๆ กับวัตถุ ซึ่งเป็นมิติความกว้างและมิติความยาว ลักษณะของความคิดเห็นจะ ประกอบด้วยมิติ มีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. ทิศทางมีอยู่ ๒ ทิศทาง คือ ทางบวกและทางลบ ทางบวก ได้แก่ ความรู้สึกหรือท่าทาง ในทางที่ดี ชอบหรือพึงพอใจ ส่วนทางลบ ก็เป็นไปทางตรงกันข้าม ได้แก่ ความรู้สึกหรือท่าทาง ในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบและไม่พึงพอใจ

๒. ความเข้มข้นมีอยู่ ๒ ขนาด คือ ความเข้มข้นมาก และความเข้มข้นน้อย เช่นบางคนมีความรู้สึกชอบสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยมาก แต่บางคนมีท่าทีไฝ่ต่ำมาก ๆ ถ้าบุคคลมีความคิดเห็นที่มีความเข้มข้นมาก จะเป็นอุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็น”

นวม สงวนทรัพย์ (๒๕๓๕, หน้า ๑๓) ได้สรุปเกี่ยวกับความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นมี ลักษณะสำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. ความคิดเห็น คือ ความพร้อมทางจิตหรือระบบประสาท กล่าวอีกนัยหนึ่งความคิดเห็น คือ การแสดงออกแห่งภาพทางสมองทางจิตเกี่ยวกับวัตถุ บัณฑิตชน และสถานการณ์ต่าง ๆ

๒. ความคิดเห็นไม่ใช่สิ่งติดมาแต่กำเนิด หากเป็นการเรียนรู้ของมนุษย์

๓. ความคิดเห็นทำหน้าที่กระตุ้นหรือเร้าให้บุคคลควรประพฤติ หรือแสดงปฏิกิริยาใน อารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อบัณฑิตชน วัตถุ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ

สรุปได้ว่า ลักษณะความคิดเห็น จะแสดงออกมามีต่อสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคน วัตถุหรือ สถานการณ์ต่าง ๆ ในแง่บวกและลบ คือ ความรู้สึกที่ดี ไม่ดี ชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ ซึ่งเกิด จากการเรียนรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมในสังคมนั้น ๆ ที่กระตุ้นให้แสดงความรู้สึกนึกคิด ออกมาสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของคน ๆ หนึ่งเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง

๒.๓.๓ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบได้ว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นนั้น มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (๒๕๔๐, หน้า ๕๐) ได้กล่าวว่า “อายุ มีผลต่อเจตคติของบุคคลส่วนใหญ่มักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ยาก ซึ่งทำให้มีผลต่อเจตคติของเขาเอง นอกจากนี้อายุแล้วยังมีตัวแปรอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น ปฏิภานของบุคคลต่อสิ่งเร้า ข่าวสาร เป็นต้น บุคคลที่แตกต่างกัน จะมีปฏิภานไม่เหมือนกัน ผลที่จะมีต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความคิย่อมแตกต่างกันไปด้วย”

ธานี พิทักษ์ญาติ (๒๕๔๖, หน้า ๒๐) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นสามารถสรุปได้ดังนี้

๑) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

๑.๑) ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลมากต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็น การศึกษาจะทำให้บุคคลนั้น ๆ มีความรู้เรื่องต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ดังนั้น คนที่มีความรู้มากมักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

๑.๒) ความเชื่อ หมายถึง ความรู้สึกลึกซึ้งของบุคคลในการยอมรับต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งอาจแตกต่างกันออกไป เช่น ความเชื่อในการนับถือศาสนา เป็นต้น

๑.๓) สถานภาพทางสังคม หมายถึง สิทธิและหน้าที่ที่มีต่อผู้อื่น และต่อสังคมหรือกลุ่มเป็นส่วนรวม

๑.๔) ประสบการณ์ เป็นสิ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ทำให้มีความรู้ความเข้าใจหน้าที่และความรับผิดชอบของงาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

๒) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

๒.๑) การอบรมของครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่หรือบุคคลในครอบครัวสั่งสอนโดยตรงหรือทางอ้อม ให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนหรือรับเอาระเบียบวิธี กฎเกณฑ์ค่านิยมต่าง ๆ ที่กลุ่มนั้นได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติ และความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

๒.๒) กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อบุคคลอย่างมาก เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใด หรือสังคมใดก็จะต้องยอมรับ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น และในที่สุดก็มักจะมีความคิดเห็นคล้อยตามไปกับกลุ่มและสังคมนั้นด้วย

๒.๓) สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นของบุคคล เพราะเป็นสิ่งที่สร้างความคิดทั้งทางด้านบวก และด้านลบ

จำเรียง ภาวิจิตร (๒๕๓๖, หน้า ๒๔๘-๒๔๙) ได้กล่าวว่าสาธารณมติหรือมติมหาชน หมายถึง ทศนคติความรู้สึกและความคิดเห็นของประชากรกลุ่มต่าง ๆ เฉพาะกลุ่มเกี่ยวข้องกับประเด็นความสนใจหรือปัญหาประเด็นใดประเด็นหนึ่งช่วงเวลาหนึ่ง สาธารณมติประเด็นใด ๆ ก็ตามไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นมติหรือความคิดเห็นของประชาชนทั้งหมดในประเทศ แต่เป็นความคิดเห็นของประชากรส่วนใหญ่ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่ยังตกลงกันไม่ได้ จำเป็นต้องมีการถกเถียงหาเหตุผลมาอภิปรายกันให้เห็นทั้งข้อดีและข้อเสียในที่สุดเกิดการตัดสินใจร่วมกันเป็นมติดอกมาคุณภาพของมติมหาชนหรือสาธารณมติขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประเด็นดังนี้ คือ

๑. การอภิปรายของสาธารณชน ซึ่งต้องมีความกระตือรือร้น มีประสิทธิภาพและสามารถเปลี่ยนมติไปในทิศทางหนึ่งทิศทางใดได้

๒. มีข่าวสารและข้อมูลที่เพียงพอ

๓. มีเสรีภาพในการคิดและการแสดงออก

๔. คุณภาพของภาวะความเป็นผู้นำต้องดี เพราะความคิดเห็นของผู้นำและผู้เชี่ยวชาญจะมีอิทธิพลต่อสาธารณมติ

๕. กลุ่มกดดันจะแสวงหาผลประโยชน์หรือข้อได้เปรียบจากความสนับสนุนของผู้มีอำนาจในสังคม

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อสาธารณมติซึ่งมีปัจจัยหลายประการ เช่น

๑. ภูมิหลังทางสังคม (Social Background) กลุ่มคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันโดยทั่ว ๆ ไป ย่อมมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปด้วย เช่น ความคิดเห็นระหว่างผู้สูงอายุกับผู้เยาว์ ระหว่างชาวชนบทกับชาวเมือง และระหว่างผู้มีรายได้น้อยกว่ากับผู้มีรายได้สูง

๒. กลุ่มอ้างอิง (Reference Groups) โดยปกติจะคบหาสมาคมกัน หรือกระทำการใดให้แก่ผู้ใดนั้น ความคิดเห็นที่มักจะคำนึงถึงก็คือ มีอะไรร่วมกันได้ หรืออ้างอิงกันได้ เช่น มีอาชีพแบบเดียวกัน เป็นสมาชิกสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนเดียวกัน แต่ละคนย่อมกำหนดหรือระบุกลุ่มที่ตนเองเป็นสมาชิกหรือเป็นกลุ่มที่ตนเองมีความรู้สึกว่าตนเองอยู่ในกลุ่ม และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ กลุ่มดังกล่าวมีอิทธิพลต่อสาธารณมติ

๓. กลุ่มกระตือรือร้นและกลุ่มเฉื่อยชา (Active and Passive Groups) ผู้ที่สนใจและมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นใดประเด็นหนึ่ง ย่อมมีความกระตือรือร้นเป็นพิเศษและก่อให้เกิดเป็นกลุ่มประโยชน์ได้ในที่สุด และสามารถมีอิทธิพลต่อสาธารณมติโดยเฉพาะการจูงใจให้คนเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในประเด็นต่าง ๆ ได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มเฉื่อยชาที่ไม่มีบทบาทอะไรนักต่อสาธารณมติ

สรุปได้ว่า การตัดสินใจ ประเมินค่า หรือแสดงทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งเรื่องใดของแต่ละบุคคล ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นจะประกอบปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยแวดล้อม ปัจจัยส่วนบุคคล

บุคคลจะประกอบด้วย ความรู้ ความเชื่อ สถานภาพทางสังคม และประสบการณ์ บังคับแวดล้อม ประกอบด้วย ครอบครัว สังคม และสื่อมวลชน

๒.๓.๔ การวัดความคิดเห็น

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ พบได้ว่าการวัดความคิดเห็นนั้น มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้ นีออน กลินรัธน์ (๒๕๒๕, หน้า ๑๕-๑๖) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นและทัศนคติ มีความหมายและลักษณะต่าง ๆ ใกล้เคียงกันมากดังนั้นการวัดความคิดเห็นจึงใช้วิธีการวัดทางทัศนคติได้ด้วย แต่เนื่องจากทัศนคติเป็นพฤติกรรมภายใน และไม่สามารถทราบได้เลยว่าบุคคลมีทัศนคติอย่างไร ดังนั้นจึงต้องใช้วิธีการอนุมานจากพฤติกรรมภายนอกที่บุคคลแสดงออก และมีวิธีการวัดหลาย ๆ อย่างด้วยกัน

การรายงานตนเองเป็นการวัดทัศนคติโดยวิธีการให้ผู้ถูกวัดรายงานตนเองถึงความรู้สึกทำที่ต่อสิ่งนั้น ๆ อาจเป็นไปในรูปทางบวกหรือทางลบไม่ได้แยกวัดองค์ประกอบทั้ง ๓ ด้าน คือ ด้านความคิด ความรู้สึก หรือด้านพฤติกรรม แต่จะวัดเพียง ดี-ไม่ดี สนับสนุน-คัดค้าน เห็นด้วย-ไม่เห็นด้วย มาตรฐานวัด ทัศนคติแบบนี้แบ่งออกได้หลายประเภท เช่น มาตรฐานวัดของ ลิเคิร์ท (Likert - Type Scales) ได้สร้างมาตรวัดทัศนคติโดยพัฒนามาจากของ Thurstone มีข้อความทั้งบวกและทางลบปะทะกัน ส่งไปให้ผู้ตอบตัดสินใจว่าข้อความใดตรงกับระดับความคิดเห็นของผู้ตอบมากที่สุด ซึ่งมี ๕ ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่มีความเห็น ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่จากการใช้มาตรวัดแบบนี้มักจะพบว่า ผู้ตอบที่ช่องไม่มีความเห็นเป็นส่วนมาก จึงมีการใช้คำว่าเห็นด้วยเพียงเล็กน้อย และไม่เห็นด้วยเพียงเล็กน้อย แทนคำว่าเฉย ๆ เพื่อให้สามารถวัดความเห็นของผู้ตอบได้ การสังเกตพฤติกรรม การสังเกตพฤติกรรมภายนอกของบุคคลเป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้ทราบถึงทัศนคติของบุคคลได้ ซึ่งอาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ประกอบด้วยเพื่อให้ผู้ถูกสัมภาษณ์อธิบายเพิ่มเติมและนอกจากนั้นอาจจะใช้วิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้ เพื่อวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น ได้แก่

๑) การใช้วิธีการกึ่งสะท้อนภาพ เช่น การใช้ผู้ถูกศึกษาบรรยายภาพที่มองเห็นไม่ชัดเจน หรือใช้เติมคำ หรือข้อความ หรือให้พูดคำใดคำหนึ่งทีนี้ก็ขึ้นได้ทันทีหลังจากที่เสนอคำที่ต้องการวัด

๒) ผลการทำแบบทดสอบแบบปรนัย คือ การเลือกคำตอบจากแบบทดสอบแบบปรนัยในตัวเลือกที่ไม่ถูกต้อง และแสดงถึงความลำเอียงในเรื่องนั้น โดยจะต้องมีคำตอบที่ถูกต้องไว้ด้วย

๓) การวัดจากปฏิกิริยาของร่างกาย เนื่องจากว่าขณะที่ร่างกายเกิดอารมณ์จะมีปฏิกิริยาของร่างกายที่สามารถวัดได้ เช่น การใช้เครื่องวัดการตอบสนองของผิวหนัง การวัดจากอัตราการเต้นของหัวใจการบีบตัวของหลอดเลือดและการขยายตัวของม่านตา สิ่งเหล่านี้จะทำให้รู้ถึงความเข้มข้นของทัศนคติ แต่ไม่สามารถบอกทิศทางว่าเป็นไปในทางลบหรือทางบวก

๔) การวัดด้วยการแสดงออกทางใบหน้าแบบนี้ แบ่งเกณฑ์การวัดออกเป็นอาการของปาก กล่าวคือ ถ้าริมฝีปากโค้งขึ้นก็แสดงว่ามีความเห็นด้วย ถ้าริมฝีปากอยู่ในระดับแนวราบหรือปกติ แสดงว่าไม่แสดงความคิดเห็นหรือไม่แน่ใจ แต่ถ้าริมฝีปากโค้งงอลงล่าง แสดงให้เห็นว่าไม่เห็นด้วย

การวัดความคิดเห็นหรือทัศนคติส่วนใหญ่จะใช้วิธีการแบบรายงานตนเอง เพราะสามารถจัดเก็บข้อมูลได้จากคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งอาจกระทำได้โดยการสัมภาษณ์ ซึ่งมีทั้งแบบสัมภาษณ์ที่มีลักษณะคำถามไว้ให้เลือกตอบ และลักษณะคำถามที่ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่ หรืออาจใช้แบบสอบถามซึ่งสามารถใช้ได้รวดเร็ว ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปอธิบายได้กว้างขวาง แต่มีข้อจำกัด เพราะอาจได้ข้อมูลไม่ตรงกับความเป็นจริงกับพฤติกรรมของเขา เนื่องจากบุคคลเกิดความระมัดระวังในการตอบแบบสอบถาม เพราะฉะนั้น การวัดทัศนคติจึงควรใช้หลาย ๆ วิธี ประกอบกัน เพื่อช่วยเสริมข้อบกพร่องในวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (๒๕๓๑, หน้า ๓) ได้กล่าวถึงมาตราวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่ใช้กันอยู่แพร่หลายมี ๔ วิธี คือ

๑. วิธีของเธอร์สโตน (Thuston's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็นหรือทัศนคติไปในทางเดียวกันและเสมือนว่าเป็น scale ที่มีช่วงห่างเท่ากัน (equal-appearing intervals)

๒. วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดได้ และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

๓. วิธีจำแนกแบบ เอส ดี สเกล (Semantic Differential Scale, S-D Scale) เป็นวิธีการวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น โดยอาศัยคู่คำคุณศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม (Bipolar Adjective) เช่น ดี-เลว, ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น

๔. วิธีของไลเคิร์ต (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดทัศนคติและความคิดเห็นที่นิยมแพร่หลาย เพราะว่าเป็นวิธีสร้างมาตราวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบหรือไม่ชอบ โดยจัดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก ๔ หรือ ๕ คำตอบ และให้คะแนน ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ หรือ +๒, +๑, ๐, -๑, -๒ ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ความคิดเห็น เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของแต่ละบุคคลในการตัดสินใจ ประเมินค่า หรือแสดงทรรศนะเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยมีความเชื่อทัศนคติ และค่านิยมเป็นองค์ประกอบ ความคิดเห็นแสดงออกได้ทางการพูดหรือการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานทางด้านความรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อม และข้อมูลข่าวสารของแต่ละบุคคลซึ่งไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้เป็นการแสดงความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำ

หลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพอง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๒.๔ แนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการ

วงศ์กร ภูทอง (๒๕๓๕, หน้า ๓๔) ได้สรุปว่า ระบบราชการคือ แบบหนึ่งขององค์กรหรือประเภทหนึ่ง ขององค์กรซึ่งมีโครงสร้างดังนี้

๑) มีสายบังคับบัญชาตามลำดับชั้น

๒) มีการแบ่งงานกันตามความสามารถพิเศษเฉพาะด้านต้องมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสม สามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมายโดยมีประสิทธิภาพ

๓) ข้าราชการเป็นงานของส่วนรวม ที่ต้องคำนึงถึงประโยชน์ของคนทั้งชาติ ไม่คำนึงเฉพาะผลประโยชน์เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

นักวิชาการบางท่านเห็นว่า ระบบราชการเป็นระบบที่มีพฤติกรรมตามเป้าหมาย มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน มีการวินิจฉัยสั่งการตามหลักแหล่งเหตุผล มีความยุติธรรม ปราศจากอคติส่วนตัวและมีมาตรฐานเดียวกัน

ระบบราชการต้องประกอบด้วยพฤติกรรม ดังนี้

๑) ต้องมีพฤติกรรมที่สมเหตุสมผล (Rationality) และมีสถานะเป็นสากลนิยม (Universalism)

๒) ต้องมีพฤติกรรมที่มีลักษณะชั้นของสายการบังคับบัญชา (Hierarchy)

๓) ต้องมีพฤติกรรมที่เป็นไปโดยรอบคอบ ระมัดระวัง เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายขึ้นมาจากหลัง

นอกจากนี้ เวเบอร์ (Max Weber) (๒๕๓๕, หน้า ๑๖) นักสังคมวิทยาชาวเยอรมัน ได้ให้ความหมายของระบบราชการ “หมายถึง อาชีพระบบหนึ่ง ตำแหน่งต่าง ๆ ในหน่วยราชการจะถูกครอบครองโดยบุคคลที่ได้รับคัดเลือกมาอย่างดีและเหมาะสม การพิจารณาความดี ความชอบก็ดำเนินไปด้วยความเป็นธรรม ตามลำดับอาวุโส และความสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ นักวิชาการอื่น เช่น Michel Grozier เห็นว่าระบบราชการเป็นระบบไร้ประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัว เป็นแหล่งให้อำนาจเกินขอบเขต ขาดความคิดริเริ่มมีกฎและข้อบังคับมากมาย มีรายละเอียดมากเกินไปจนขาดความจำเป็น การวินิจฉัยสั่งการเป็นไปด้วยความล่าช้า ไม่สามารถจะแก้ไขความผิดพลาดของตน”

ลักษณะโครงสร้างองค์กรระบบราชการ

เวเบอร์ (Max Weber) ได้สรุปว่า ตัวแบบสมบูรณ์ของระบบราชการ ชื่อว่า “ระบบราชการในอุดมคติหรือแบบบริสุทธิ์” (Ideal or Pure Type of Bureaucracy) ซึ่งประกอบด้วย โครงสร้างขององค์กรการบริหาร (Administrative Organization) ดังนี้

- ๑) มีสายการบังคับบัญชา (Hierarchy)
- ๒) มีความรับผิดชอบในหน้าที่ (Responsibility)
- ๓) ความมีเหตุผล (Rationality)
- ๔) มีความมุ่งไปสู่ความสำเร็จ (Achievement orientation)
- ๕) มีการเน้นถึงความแตกต่างหรือความชำนาญเฉพาะอย่าง (Differentiation or Specialization)

๕.๑ เน้นถึงความมีระเบียบวินัย (Discipline) ในองค์กร

๕.๒ ถือว่าราชการเป็นวิชาชีพ (Professionalization)

สายการบังคับบัญชา นับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของโครงสร้างองค์กรระบบราชการมากเพราะองค์กรใหญ่ ๆ เช่น ระบบราชการย่อมต้องประกอบด้วยสมาชิกจำนวนมาก การให้คนจำนวนมากมาทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ และรู้ความลับสนั่น จำต้องกำหนดโครงสร้างสายการบังคับบัญชาเอาไว้อย่างพอเหมาะ ชัดเจน แจ่มกระจ่าง จนสามารถบ่งชี้ได้ว่า ตำแหน่งใด หน่วยงานใด อยู่ในลำดับอำนาจหน้าที่ชั้นใด อยู่สูงหรือต่ำกว่าตำแหน่ง หรือหน่วยงานใดบ้าง ผลของการจัดสายลำดับการบังคับบัญชาที่ดี ย่อมจะก่อผลดีต่าง ๆ เช่น

๑. ทำให้ทราบว่าใครเป็นผู้บังคับบัญชา ใครเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา และเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาใคร

๒. ทำให้ทราบว่าหน่วยงานใด เป็นผู้บังคับบัญชาตรวจสอบ และหน่วยงานใด อยู่ใต้บังคับบัญชาที่ต้องการควบคุมดูแล และตรวจสอบ

๓. ภายใต้อำนาจชั้นบังคับบัญชาเดียวกัน เช่น แต่ละกองในกรมเดียวกัน แต่ละหน่วยงานจะต้องอยู่บนบรรทัดฐานเดียวกัน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและความมั่นคงทั่วไป

เวเบอร์ (Max Weber) ได้แบ่งระบบราชการแบบอุดมคติของคนเป็น ๓ ประเภท คือ

๑. ระบบราชการแบบดั้งเดิม (Traditional Bureaucracy) เป็นระบบราชการที่เกิดขึ้น ในสังคมโบราณดั้งเดิม ข้าราชการในระบบนี้นอกจากมีหน้าที่งานประจำของตนแล้วยังต้องปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ เช่น หน้าที่เกี่ยวกับศาสนา เศรษฐกิจของชาติ เป็นต้น การประเมินคุณค่า ของข้าราชการสมัยนั้นพิจารณาคุณสมบัติด้านอื่น ๆ สำคัญกว่าความสำเร็จของงานในหน้าที่ จึงเป็นระบบที่ค่อนข้างสับสนวุ่นวาย

๒. ระบบราชการแบบบุญญาธิการ (Pharismatic Bureaucracy) ระบบราชการแบบบุญญาธิการนี้ ผู้นำได้รับและรักษาอำนาจของตนเองไว้ด้วยการพิสูจน์ว่าตนมีสติปัญญาฉลาดมีพลังอำนาจเหนือมนุษย์ธรรมดาโดยทั่วไปจนเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วประเทศ ผู้นำระบบส่วน ผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นบิรวารจะต้องมีคุณสมบัติที่ซื่อสัตย์ จงรักภักดีต่อผู้นำ การบริหารงานบุคคลจะเป็นไป

ตามระบบคุณธรรม (Merit System) แต่ขึ้นอยู่กับความพอใจใคร่เป็นส่วนตัวกับผู้นำแบบบุญญาธิการเพียงผู้เดียว เป็นปัจจัยที่สำคัญเหนือกว่าคุณสมบัติอื่นใดทั้งสิ้น ระบบนี้เชื่อในความสามารถของผู้นำแบบบุญญาธิการว่า มีวิจรรณญาณที่ถูกต้องในการเลือกบุคคลเป็นพิเศษด้วย

๓. ระบบราชการแบบนิติและความสมเหตุสมผล (Legal Rational Bureaucracy) Max Weber พอใจระบบราชการนี้มาก เพราะว่าเป็นระบบบริหารที่ใช้อำนาจหน้าที่ตามตัวบทกฎหมาย จึงเหมาะสมกับระบบราชการสมัยใหม่มาก ระบบราชการแบบนิติ และมีความสมเหตุสมผลนี้มีลักษณะดังนี้

๓.๑ แบ่งงานกันทำตามความรู้ ความชำนาญพิเศษต่าง ๆ ไป (Specialization)

๓.๒ การสรรหาบุคคลเข้ารับราชการ ต้องถือหลักการผ่านการศึกษาอบรมมาแล้วและต้องผ่านการสอบคัดเลือกที่เป็นธรรมด้วย

๓.๓ การบรรจุแต่งตั้ง และการปูนบำเหน็จความชอบ เลื่อนยศ ปลดออก ต้องเป็นไปตามหลักการสากลนิยม (Universalism) มากกว่าหลักเกณฑ์ที่มีลักษณะส่วนตัวเฉพาะเจาะจง (Practicalarism)

๓.๔ งานอาชีพรับราชการ ถือว่าเป็นงานอาชีพที่มีเกียรติเช่นเดียวกับอาชีพอื่น ๆ

๓.๕ การวินิจฉัยสั่งการของระบบราชการ จะต้องกระทำด้วยความมีเหตุผล (Ration Decision Making) ต้องอยู่ในขอบเขตของสายการบังคับบัญชาและอยู่ในขอบเขตของกฎหมายระเบียบประเพณี

๓.๖ ข้าราชการต้องได้รับเงินเดือนเป็นสิ่งตอบแทนที่แน่นอน โดยมีอัตราเงินเดือนขั้นตอนขึ้นอยู่กับตำแหน่งในสายบังคับบัญชา และระดับการศึกษาอบรม

๓.๗ ข้าราชการจะต้องอยู่ในระเบียบวินัยและการควบคุมจากผู้บังคับบัญชา โดยเข้มงวดกวดขันจากส่วนกลาง และระเบียบกฎเกณฑ์ของแต่ละหน่วยงานอีกด้วย จึงจัดว่าระบบราชการเป็นระบบที่มีการควบคุมอย่างมาก ขาดความคล่องตัวในการปฏิบัติงานประจำ ทำให้เกิดความล่าช้า (Red Tape) ภาวการณ์เช่นนี้ยังคงตกอยู่ในระบบราชการตราบเท่าถึงปัจจุบัน

ข้อดีของระบบราชการ

๑. มีการแบ่งงานกันทำตามความถนัด (Specialization) ทำให้เกิดผลผลิตที่สูงเพราะคนงานได้ทำงานที่ตนถนัดและมีความรู้ความชำนาญดีแล้ว

๒. มีการกำหนดโครงสร้างขององค์กรที่เหมาะสม องค์กรในระบบราชการย่อมแสดงให้เห็นถึงสายบังคับบัญชา โครงสร้างขององค์กรที่ดีและเหมาะสม ย่อมเป็นแนวทางที่ดีที่จะทำให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายได้ ด้วยความมีประสิทธิภาพสูงสุด

๓. มีความมั่นคง ถาวรแน่นอน องค์กรในระบบราชการเป็นองค์กรใหญ่และมั่นคงแน่นอน เช่น มหาวิทยาลัยย่อมจะล้มไม่ได้ง่าย ๆ ถ้านิติศาสตร์ศึกษาต่อไปโดยมิได้สอบตก ราวสี่ปี เขาก็ได้ปริญญาแน่นอน อาชีพรับราชการก็มีความมั่นคงถาวรแน่นอนกว่าอาชีพอื่นอีกหลายอาชีพ

๔. มีเหตุผล ระบบราชการเป็นระบบใช้เหตุผล การวินิจฉัยสั่งการใด ๆ ย่อมต้องกระทำด้วยเหตุผล มิได้กระทำตามอำเภอใจของคนใดคนหนึ่ง ห้ามนำระบบอุปถัมภ์เข้ามาแทรกแซง การใช้อำนาจในระบบราชการต้องเป็นการใช้อำนาจที่มีความชอบธรรมและมีเหตุผลเท่านั้น ระบบอุปถัมภ์เป็นระบบทำลายความสมเหตุของส่วนรวมในชาติ

ข้อเสียของระบบราชการ

๑. ความไม่เกี่ยวกับบุคคล (Impersonality) หมายถึงองค์กรแบบราชการนั้นต้องทำงานตามระเบียบแบบแผน ไม่คำนึงถึงตัวบุคคล องค์กรระบบราชการถูกโจมตีว่าเป็นองค์กรที่ปราศจากบุคคล เช่นเดียวกับระบบบริหารแบบวิทยาศาสตร์

๒. ความเข้มงวดกวัดวั้นจนเกิดความไม่คล่องตัว (Rigid) หมายถึงองค์กรแบบราชการไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง จึงก่อให้เกิดความล่าช้า

๓. ความลำเอียง (Behavioral Emphasis) การยอมรับว่าการที่องค์กรจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้โดยอาศัยพฤติกรรมของสมาชิกในองค์กร

นอกจากนี้ สตีน์ส ยังได้เสนอตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์กรซึ่งแยกตามลักษณะไว้ ๔ ประการ คือ

๑. ลักษณะขององค์กร (Organizational Characteristics)

๑.๑ โครงสร้าง ได้แก่ ความมากน้อยของการกระจายอำนาจ การแบ่งงานตามความชำนาญเฉพาะด้าน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับขององค์กร ขนาดขององค์กรและช่วงการบังคับบัญชา

๑.๒ เทคโนโลยี หมายถึง เครื่องมือหรือวิธีการ ซึ่งองค์กรใช้ในการแบ่งสภาพตัวป้อนออกไปเป็นผลผลิต ได้แก่ เครื่องมือ เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตกระบวนการและวิธีผลผลิต

๒. ลักษณะของสภาพแวดล้อม (Environmental Characteristics)

๒.๑ สภาพแวดล้อมภายนอกองค์กร ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง

๒.๒ สภาพแวดล้อมภายในองค์กร ได้แก่ บรรยากาศขององค์กร เช่น นโยบาย การบริหารงานบุคคล รูปแบบการปกครองบังคับบัญชา ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในองค์กร

๓. ลักษณะของพนักงาน ได้แก่ ความผูกพันที่มีต่อองค์กร และผลการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร

๔. นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายขององค์กรการติดต่อสื่อสาร ภาวะผู้นำ การสร้างสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน รวมถึงการปรับตัวขององค์กรและการริเริ่มสร้างสิ่งใหม่

แนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันต่อองค์กร

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันต่อองค์กร มีดังนี้

๑) ทฤษฎีการลงทุน (Side-Bet Theory) ของเบคเกอร์ (Becker) (พิมพ์ซนิก เฟ็งนเรนทร์, กล่าวถึงทฤษฎีของ Beker.H.S. (๑๙๖๐) Note on Concept of Commitment. American Journal of Sociology. ๒๕๔๕, หน้า ๒๔ - ๒๕) ซึ่งให้เห็นว่าเหตุผล ที่บุคคลเกิดความผูกพันต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นเพราะว่าบุคคลนั้น ได้สร้างการลงทุน (Side-bet) ต่อสิ่งนั้น ๆ ไว้ เพราะฉะนั้น หากเขาไม่มีความผูกพันกับสิ่งเหล่านั้นต่อไปก็จะทำให้เขาสูญเสียมากกว่า การผูกพันไว้ จึงเป็นทางที่ต้องทำโดยไม่มีทางเลือกเป็นอื่น ระดับของการลงทุนในบางประการ จะผันแปรตามมิติระยะเวลาเป็นสำคัญ กล่าวคือ คุณภาพของสิ่งที่ลงทุน ไปจะมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ตามระยะเวลาที่บุคคลได้เสียไปในเรื่องนั้น ๆ เช่น ตัวแปรด้านอายุการทำงานในองค์กร บุคคลที่ทำงานให้กับองค์กรมานานเท่าใด ก็จะทำให้เกิดความสะสมทรัพยากรที่จะได้รับจากระบบการจ้างงานขององค์กรมากขึ้นเท่านั้น ในรูปของเงินเดือน สวัสดิการ และอำนาจหน้าที่ หรือสิ่งที่ได้อุทิศในรูปแบบของกำลังกาย กำลังใจ ดังนั้น บุคคลที่ทำงานกับองค์กรมานาน ย่อมตัดสินใจที่จะลาออก จากองค์กร ได้อยาก กว่าคนที่ทำงานให้กับองค์กรมาไม่นาน เพราะเขาจะพิจารณาว่า หากลาออกจากองค์กร ก็เท่ากับว่าการลงทุนของเขา ก็จะเสียเปล่า และอาจไม่คุ้มกับการได้รับผลตอบแทน จากหน่วยงานใหม่

๒) ทฤษฎีความต้องการ (Need Hierarchy Theory) ของมาสโลว์ (Maslow.A.S. ๑๙๗๐) ซึ่งแบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น ๕ ลำดับชั้น ดังนี้

๒.๑ ความต้องการทางด้านร่างกาย (The Physiological Needs) เป็นความต้องการเพื่อต้องการให้ตอบสนองแก่ร่างกาย และเพื่อการมีชีวิตอยู่ เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

๒.๒ ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (The Safety Needs) เป็นความต้องการความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและงาน

๒.๓ ความต้องการทางด้านสังคมและความรัก (The Belongings and Love Needs) เป็นความต้องการความยอมรับนับถือ การมีชื่อเสียงและรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าต่อผู้อื่น

๒.๔ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ (The Esteem Needs) เป็นความต้องการยอมรับนับถือ การมีชื่อเสียง การมีความเชื่อมั่นในตนเองและรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า

๒.๕ ความต้องการที่ได้รับความสำเร็จในชีวิต และความปรารถนาของตนเอง (The need Self-Actualization) เป็นความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการทำงาน การรู้สึกว่างานที่ทำมีความสำคัญ งานท้าทายความสามารถของตนเอง

ดังนั้น ความต้องการขั้นต้น คือ ความต้องการทางด้านร่างกายของมนุษย์ จำเป็นที่จะต้องได้รับอย่างสมบูรณ์เสียก่อน มนุษย์จึงจะเกิดความต้องการในขั้นต่อ ๆ ไป จนกระทั่งถึงขั้นที่ ๕ คือ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จในชีวิต และความปรารถนาของตนเอง ซึ่งเป็นขั้นที่จะมีอยู่เฉพาะบางคนเท่านั้นที่จะทำได้หรือสามารถถึงขั้นนี้ได้เท่านั้น

๓) แนวคิดของสตีร์ (Steers) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยเบื้องต้นของความผูกพันต่อองค์กร โดยแบ่งออกเป็น ๓ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑. ลักษณะส่วนบุคคล (Personal Characteristics) ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษาระยะเวลาในการปฏิบัติงานในองค์กร และระดับตำแหน่ง อายุ เป็นสิ่งที่แสดงถึงวุฒิภาวะของบุคคล บุคคลที่มีอายุมากขึ้นจะมีความคิด มีความรอบคอบในการตัดสินใจมากกว่าบุคคลที่มีอายุน้อย บุคคลที่มีอายุมาก ทำงานอยู่กับองค์กรมาระยะหนึ่งแล้วจะเกิดความคุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมขององค์กร การที่จะเปลี่ยนงานเขาก็ไม่แน่ใจว่าตนเองจะมีความสามารถเหมาะสมกับงานใหม่ องค์กรส่วนใหญ่จึงมีความจำกัดในเรื่องอายุ การรับบุคลากรใหม่ โดยเริ่มจากอายุน้อยและจะไม่รับผู้ที่มีอายุมาก ดังนั้น บุคคลที่มีอายุมากจึงเลือกที่จะอยู่กับองค์กรเดิมต่อไป

ระดับการศึกษา บุคคลที่มีโอกาสศึกษาในระดับสูงมีประสบการณ์ชีวิตจะมีข้อมูลต่าง ๆ ในการประกอบการตัดสินใจและมีวุฒิการศึกษาเป็นข้อต่อรองมากกว่า ดังนั้น ผู้ที่มีการศึกษาสูงจึงมีโอกาเลือกที่ทำงานและมีโอกาสย้ายงานจากองค์กรหนึ่งไปยังอีกองค์กรหนึ่ง

ระยะเวลาในการปฏิบัติงานในองค์กร ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานของสมาชิกในองค์กรนั้น เป็นระยะเวลาที่สมาชิกเสียสละกำลังกาย กำลังสติปัญญา สะสมประสบการณ์ สะสมทักษะ ความชำนาญในงานตามระยะเวลาที่เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นเมื่อสมาชิกในองค์กรปฏิบัติงานนานเท่าใด ก็จะมีความยึดมั่นผูกพันต่อองค์กรมากขึ้นเท่านั้น

ระดับทางตำแหน่งจะเป็นตัวแสดงสถานภาพทางสังคมประการหนึ่ง เพราะเมื่อบุคคลนั้น มีตำแหน่งหน้าที่สูงมากขึ้นเท่าไร การได้รับการยกย่อง ขอมรับ และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ เช่น อำนาจการตัดสินใจ ตลอดจนสิทธิการบังคับบัญชา ก็จะมีมากขึ้นไปด้วย

๒. ลักษณะการปฏิบัติงาน (Working characteristics) ได้แก่ ความมีอิสระในการทำงาน งานที่มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การมีส่วนร่วมในการบริหารงาน ความหลากหลายในงาน

ความมีอิสระในการทำงาน จะเห็นได้ว่ากฎระเบียบภายในองค์กรจะเป็นตัวกำหนดหน้าที่ของบุคคลในองค์กร หากเข้มงวดเกินไปก็จะทำให้เกิดผลเสียกับองค์กร กล่าวคือ จะเป็นตัว

บิดเบือนเป้าหมายองค์กร เพราะจะกลายเป็นว่าพฤติกรรมที่ดี คือยึดติดอยู่กับกฎระเบียบเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ขององค์กรที่แท้จริง นอกจากนี้ยังจะทำให้สมาชิกในองค์กรขาดความผูกพันกับงาน เนื่องจากขาดแรงจูงใจในการทำงานซึ่งจะทำให้สมาชิกในองค์กรรู้สึกไม่เป็นอิสระในการทำงาน และจะไม่เกิดความคิดสร้างสรรค์สิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อองค์กร ทำให้เขาเบื่อหน่ายและไม่รู้สึกเกี่ยวข้องหรือผูกพันต่อองค์กร

งานที่มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การที่สมาชิกในองค์กรมีโอกาสที่จะติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การได้เข้าสังคมทำให้มีโอกาสในการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับผู้อื่น ก่อให้เกิดความคิดที่หลากหลายในการพัฒนาตนเอง พัฒนางาน เมื่อมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นก็จะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร เป็นเจ้าของและจะรู้สึกผูกพันกับองค์กร

การมีส่วนร่วมในการบริหารงาน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อความผูกพันขององค์กร กล่าวคือ การที่ผู้บริหารเปิดโอกาสให้สมาชิกในองค์กรมีส่วนร่วม ในการตัดสินใจ ทั้งในระดับนโยบายและปฏิบัติ มีการกระจายการตัดสินใจให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน แม้จะไม่ใช่อำนาจหน้าที่มากเกินไป จะเป็นปัจจัยให้สมาชิกมีความผูกพันต่อองค์กรได้เป็นอย่างดี

ความหลากหลายของงาน จะมีอิทธิพลต่อระดับการผูกพันขององค์กร โดยสมาชิกในองค์กรที่มีความรู้สึกว่าเขาได้รับผิดชอบ และต้องเอาชนะปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นในงานมากเท่าใด ก็จะยิ่งทำให้เขามีความรู้สึกผูกพันต่อองค์กรมากขึ้นเท่านั้น

๓. ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน (Working Experience) หมายถึงความรู้สึก ของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคนว่า ตนมีความรับรู้ต่อการทำงานในองค์กรที่ผ่านมาอย่างไร โดยกำหนดไว้ ๔ ลักษณะ คือ ความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญต่อองค์กร ความน่าเชื่อถือและพึ่งพาได้ขององค์กร ทักษะคติของเพื่อนร่วมงานต่อองค์กร ความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญต่อองค์กร กล่าวคือ เมื่อพนักงานเข้าไปปฏิบัติงานในองค์กรก็ต้องเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร ถ้าผู้บริหารให้ความสำคัญต่อบุคลากร โดยการให้เกียรติ ให้ความวางใจ ให้มีส่วนร่วมในการบริหาร มอบหมายอำนาจหน้าที่ให้ตรงกับความสามารถ บุคลากรจะรู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญต่อองค์กร เขาจะเกิดความจงรักภักดี และคิดว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรทำให้เกิดความรู้สึกผูกพันต่อองค์กร ความน่าเชื่อถือและพึ่งพาได้ขององค์กร เป็นสิ่งที่ทำให้สมาชิกในองค์กรมีความมั่นใจว่าจะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อเขารู้สึกว่าองค์กรเป็นที่พึ่งพาของเขาได้ก็จะรู้สึกผูกพัน ต่อองค์กรมากขึ้น ถ้าองค์กรไม่สามารถสร้างความรู้สึกมั่นคงในการทำงาน ก็จะเป็นสาเหตุทำให้เขาไม่อยากทำงาน ซึ่งอาจจะลาออก และโอนย้ายไปจากองค์กรเดิม ทักษะคติต่อเพื่อนร่วมงาน ความเกี่ยวพันทางสังคมกับเพื่อนร่วมงาน เช่น การมีโอกาสเข้าสังคม พบปะพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน รวมทั้งผู้บังคับบัญชาจะเป็นปัจจัยกำหนดความรู้สึกผูกพันต่อองค์กร ซึ่งความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีความสำคัญต่อ โครงสร้างของระบบ

สังคมและทัศนคติ พฤติกรรมของผู้ร่วมอยู่ในสังคมและการที่บุคคลมองเห็นว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมในองค์กรมีลักษณะของความร่วมมือ เป็นมิตร จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้สึกผูกพันต่อองค์กร และมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา และมีความสัมพันธ์กับความผูกพันต่อองค์กร

ความคาดหวังที่จะได้รับการตอบสนองจากองค์กร ผลตอบแทนหรือรางวัลที่ได้รับจากการทำงานเป็นสิ่งจูงใจทำให้สมาชิกมีพลังในการทำงาน เมื่อสมาชิกลงทุนกับองค์กรแล้วเขาก็คาดหวังจะได้รับตอบแทนอย่างเพียงพอและยุติธรรม เช่น ค่าตอบแทนระบบการพิจารณาความดีความชอบ เมื่อองค์กรตอบสนองความคาดหวังของสมาชิกได้ จะทำให้เกิดความรู้สึกผูกพันต่อองค์กร

๔) แนวคิดด้านวัฒนธรรมองค์กรของฮอฟสเตด (Hofstede) ซึ่งแต่ละลักษณะได้กำหนดปัจจัยบ่งชี้ไว้อย่างละเอียด และครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ภายในองค์กรอย่างทั่วถึง ดังจะเห็นได้จากลักษณะความเหลื่อมล้ำของอำนาจ (Power Distance) แสดงถึงลักษณะการทำงาน การมีส่วนร่วม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา รวมทั้งความแตกต่างของผลตอบแทนและสิทธิพิเศษต่าง ๆ ระหว่างบุคคลที่มีอำนาจต่างกัน ลักษณะความเป็นปัจเจกนิยม และกลุ่มนิยม (collectivism) แสดงถึงพฤติกรรมในการทำงาน เช่น การทำงานเดี่ยว การทำงานเป็นทีม บรรยากาศในการทำงานและการใช้ชีวิต ลักษณะความเป็นเพศชาย ลักษณะความเป็นเพศหญิง แสดงถึงบทบาทและค่านิยมในการทำงานของแต่ละองค์กร ลักษณะการหลีกเลี่ยง ความไม่แน่นอน (Uncertainly Avoidance) แสดงถึงลักษณะการทำงาน กฎระเบียบต่าง ๆ และบรรยากาศในการทำงาน และลักษณะการมุ่งเน้นระยะยาว (Long-term Orientation) แสดงถึงนโยบายและแนวทางในการทำงาน

สรุปได้ว่า คนทุกคนในสังคมนี้ล้วน ต่างต้องการความสุขความสบายด้วยกันทุกคน โดยปกติแล้วคนทุกคนมีความต้องการ เหมือนกัน คือ ต้องการอยู่ในองค์กรอย่างมีความสุข ไม่ต้องการจะมีปัญหา กระทบกระทั่งกับผู้อื่น ถ้าทุกคนรู้จักการปฏิบัติตนให้ถูกต้องต่อผู้อื่นและต่อตนเอง คือ ปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละคนอย่างถูกต้อง ในองค์กรแห่งนั้น ก็จะมีแต่ความสุขใจชื่นใจอยู่ตลอดเวลา เมื่อทุกคนทำหน้าที่ของตนอย่างถูกต้อง และมีคุณธรรม องค์กรก็สามารถ ดำเนิน กิจการไปได้ อย่างมีประสิทธิภาพ การทำดีทำให้ตนเองมีความสุขนั้น ถ้าตั้งใจทำ ๆ ได้ไม่ยาก และผู้เขียนมีความเห็นสอดคล้องกับผู้รู้ทั้งหลายว่า มนุษย์ทุกคน เป็นผู้มีปัญญาอยู่กับตัวในการคิด ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนพัฒนา คุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น

๒.๕ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

๒.๕.๑ ความหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน

จากการศึกษาเอกสารปรากฏว่า มีนักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ไว้หลายท่าน ดังนี้

กิติพันธ์ รุจิรกุล (๒๕๒๕, หน้า ๕๘) กล่าวว่า การปฏิบัติงานในองค์การหรือหน่วยงานต่าง ๆ นอกจากจะมีการแบ่งระดับการปฏิบัติงานแล้ว ยังต้องมีการแบ่งส่วนงานที่จะต้องปฏิบัติออกเป็นหน่วยงานย่อย ๆ ซึ่งมีหัวหน้าหน่วยหรือผู้นำ หน่วยเป็นผู้รับผิดชอบงานตามลักษณะหน้าที่ของตนที่แตกต่างกัน ในการปฏิบัติงานที่ต่างชนิด ต่างหน้าที่ ก็เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การหรือหน่วยงานนั้น ซึ่งจะทำให้ผู้นำ มีความสนใจ มีทักษะ มีความรู้ มีทัศนคติและมีบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนแตกต่างกันไป

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (๒๕๒๕, หน้า ๑๑๕ - ๑๑๖) กล่าวว่า การปฏิบัติงานจำเป็นต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์ คือ การศึกษาหาความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ทักษะ เทคนิควิธีการงานต่าง ๆ ศิลป์ คือ การที่จะนำเอาความรู้ หลักการและทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับคน สถานการณ์และสิ่งแวดล้อมตลอดจนขอบเขตจำกัดของทรัพยากรให้เป็นไปตามบทบาทหน้าที่รับผิดชอบของตำแหน่งงานต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นในหน่วยงาน

พุทธทาสภิกขุ (๒๕๔๓, หน้า ๒๕๓) ได้กล่าวถึง การปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ การงานประเภทใด สรุปได้ว่า หน้าที่หรืออาชีพเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการที่จะเข้าถึงธรรม การที่จะรู้จักโลกหรือสิ่งทั้งหลายทั้งปวงดี ว่าอะไรเป็นอะไร จำต้องมีการทำหน้าที่ของตน โดยเฉพาะ เช่นอาชีพให้ลุล่วงไปได้ด้วยดีเสียก่อน การที่คนหนึ่งทำหน้าที่โดยตรงของตน โดยไม่มีมลทินต่างพร้อย ย่อมเป็นการเพียงพอที่จะทำให้รู้จักว่าอะไรเป็นอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็จะรู้จักชีวิตจิตใจตนเองว่าหมายความว่าอย่างไร เป็นสิ่งที่ควรยึดถือหลงไหลเพียงไร เป็นต้น ถ้าหากว่าไม่ได้ทำอะไรจริง ๆ จัง ๆ ให้ดีที่สุด ให้ถูกต้องตามอุดมคติของอาชีพหรือของหน้าที่นั้น ๆ แล้ว มันยังน้อยเกินไปสำหรับที่จะรู้จักตัวเอง รู้จักโลก รู้จักกิเลส รู้จักทุกข์ และรู้จักความดับทุกข์ เป็นต้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า การปฏิบัติงานหมายถึง ภารกิจหน้าที่ที่ถูกกำหนดขึ้นมาในองค์กรทางสังคมนั้น ๆ ซึ่งบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่อยู่ตำแหน่งใด ๆ ในสังคมก็ตามต้องปฏิบัติงานให้เป็นไปตามภารกิจหน้าที่ตามที่ได้กำหนดไว้เฉพาะตำแหน่งนั้น ๆ และบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งนั้น ๆ ต้องนำความรู้ความสามารถ ทักษะ ประสบการณ์หรือมโนทัศน์ของตนเองที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงาน ให้เหมาะสมตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมอย่างมีศาสตร์และศิลป์ในบทบาทหน้าที่ดังกล่าว

๒.๖ แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการปกครองส่วนท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องตำราทางวิชาการของนักวิชาการหลากหลายท่านจึงได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๒.๖.๑ ความหมายของการปกครองส่วนท้องถิ่น

แนวคิดในการให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ปกครองและบริหารกันเองนั้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมากกับแนวคิดในการกระจายอำนาจการปกครอง (Decentralization) ซึ่งหลักในการกระจายอำนาจการปกครองนี้ มีเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีอิสระ หน่วยการปกครองท้องถิ่นจึงมีความเป็นอิสระในระดับหนึ่ง ในการที่จะดำเนินกิจกรรมบริหารตนเองได้ แต่อีกส่วนหนึ่งนั้น รัฐบาลกลางยังคงเอกสิทธิ์ในการควบคุมไว้ ทั้งนี้ เพื่อรักษาสภาพความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความมั่นคงของชาติ

อุทัย หิรัญโต (๒๕๒๓, หน้า ๔) ได้ให้ความหมายของการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ว่า หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลมอบอำนาจให้หน่วยการปกครองระดับรองของรัฐหรือกระจายอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งจัดการปกครอง และดำเนินการบางอย่าง เพื่อประโยชน์ของรัฐและผลประโยชน์ท้องถิ่นโดยตรง การบริหารงานท้องถิ่นจะมีองค์การปกครองที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ซึ่งประชาชนเลือกตั้งมาทั้งหมดหรือบางส่วน ทั้งนี้มีความอิสระในการบริหารงาน แต่รัฐบาลต้องควบคุมโดยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

ประทาน คงฤทธิศึกษากร (๒๕๒๖, หน้า ๘) ได้ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นไว้ว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง ระบบการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้จะเกิดมีองค์การทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่นโดยคนในท้องถิ่นนั้น ๆ องค์การนี้ถูกจัดตั้งและควบคุมโดยรัฐบาล แต่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเองได้

ธเนศวร์ เจริญเมือง (๒๕๔๒, หน้า ๓๔๗) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ว่า การปกครองท้องถิ่นไทย เป็นกระแงสะท้อนภาพหลายด้านในสังคมไทย กล่าวคือ ในขณะที่เศรษฐกิจของประเทศพัฒนาามากไป เช่นเดียวกับกระแส โลกาภิวัตน์ที่ผลักดันเศรษฐกิจให้ก้าวไปข้างหน้า ระบบการเมืองการปกครองกลับประสบปัญหาอย่างหนัก ระบบราชการซึ่งเป็นกลไกของรัฐ มีหน้าที่ปฏิบัติงานเพื่อภารกิจของรัฐ แต่กลับหาผลประโยชน์กับประชาชน ส่วนการปกครองท้องถิ่นซึ่งดูแลส่งเสริมท้องถิ่น แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่มีอำนาจเท่าที่ควรและถูกระบบการเมืองกับระบบราชการครอบงำ

อนงก เหล่าธรรมทัศน์ (๒๕๔๓, หน้า ๓-๔) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ว่า การเมืองการปกครองท้องถิ่นว่าเป็นระบบเปิด ไม่ใช่ระบบปิด เป็นระบบที่พัวพันกับการเมืองระดับชาติ มีอาจแยกมันออกจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาคได้ คนไทยส่วนใหญ่ต้องการการปกครองท้องถิ่นมากขึ้น แต่เมื่อไม่มีการปกครองท้องถิ่นที่มีอำนาจหรือบทบาทเพียงพอ พวกเขาจึงเอาการปกครองส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไประดมทรัพยากรท้องถิ่นมากขึ้น ในประเทศไทยแม้การปกครองท้องถิ่นแท้หรือการปกครอง โดยท้องถิ่นจะไม่สำคัญ แต่การปกครองที่ท้องถิ่นหรือการปกครองให้ท้องถิ่นนับวันจะเป็นที่สนใจของประชาชนขึ้นทุกปี

เนตรพัฒนา ยาวีราข (๒๕๔๖, หน้า ๘) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้โดยได้กล่าวถึงในหนังสือเรื่อง การจัดการสมัยใหม่ว่า แนวคิดทางการบริหารของเฮนรี ฟาโยล ผู้เป็นบิดาของทฤษฎีการจัดการปฏิบัติการ (Operational management theory) หรือบางท่านก็ถือกันว่าเป็นบิดาของการบริหารจัดการสมัยใหม่ เชื่อว่า การบริหารนั้นเป็นเรื่องของทักษะ และสนใจศึกษาองค์การ โดยรวมและมุ่งเน้นที่กิจกรรมการจัดการ (Organizing) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมห้าอย่างคือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การบังคับบัญชา (Commanding) การประสานงาน (Coordinating) และการควบคุม (Controlling) หรือ POCC พบว่าพนักงานมีผลผลิตเพิ่มขึ้นเนื่องมาจากการมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน การตระหนักในมิตรภาพและการทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มเป็นวิถีทางที่ทำให้ประสบความสำเร็จในองค์การ

พิเชษฐ วงศ์เกียรติขจร (๒๕๕๒) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ว่าเป็นแนวคิด ยุทธศาสตร์ การบริหาร การพัฒนา องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ในยุคโลกาภิวัตน์ ว่าเป็นองค์กรประชาธิปไตยที่สำคัญมากที่สุดในระดับรากหญ้า มีบทบาทที่สำคัญในการปกครองระบอบประชาธิปไตยขั้นพื้นฐาน เป็นองค์กรที่ใกล้ชิดกับประชาชนในชุมชนอย่างแท้จริง สามารถแก้ไขปัญหาได้โดยตรง รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ การกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในสถานการณ์ปัจจุบันนี้

ฮอลโลเวย์ (Holloway) (สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๗ หน้า ๓-๕) ได้ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นไว้ว่า การปกครองท้องถิ่น หมายถึง องค์กรที่มีอาณาเขตแน่นอน มีจำนวนประชากรตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด มีอำนาจปกครองตนเอง มีการบริหารการคลังของตนเอง และมีสภาพท้องถิ่นที่สมาชิกสภามาจากการเลือกตั้งของประชาชน

สรุปได้ว่า การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นการปกครองของชุมชน เป็นหน่วยการปกครองที่มีอำนาจอิสระตามความเหมาะสม มีขอบเขตพอสมควรเป็นหน่วยการปกครองที่มีสิทธิตามกฎหมาย โดยปกครองตนเอง โดยจัดแบ่งเป็นสองฝ่าย คือองค์การฝ่ายบริหารและองค์การฝ่ายนิติบัญญัติ การปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง ระบบการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจทาง

การปกครองของรัฐจากส่วนกลางไปสู่ภูมิภาค เพื่อไม่ให้อำนาจกระจุกตัวอยู่เฉพาะในเมืองหลวง อันทำให้เกิดองค์กรที่ทำหน้าที่ในการครองส่วนท้องถิ่นโดยคนในพื้นที่นั้น ๆ ทำให้สามารถเข้าถึงปัญหาของแต่ละท้องถิ่นได้โดยตรงตามความเป็นจริง อย่างไรก็ตามองค์กรส่วนท้องถิ่นนี้ยังคงต้องอยู่ในความควบคุมของส่วนกลางหรือภาครัฐอยู่ แต่ก็ใช้องค์กรที่มีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการปกครองในระบอบประชาธิปไตยขั้นพื้นฐาน

๒.๖.๒ ลักษณะของการปกครองส่วนท้องถิ่น

เนื่องจากการปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปของการปกครองตนเอง เป็นการปกครองที่ให้ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น และการมีอำนาจอิสระในการปกครองตนเองภายใต้กฎหมายของรัฐหรือประเทศนั้น ๆ ดังนั้น ลักษณะของการปกครองส่วนท้องถิ่นที่สำคัญมีดังนี้

๑. มีสถานะตามกฎหมาย หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีการจัดตั้งขึ้น โดยกฎหมาย
๒. มีพื้นที่และระดับ หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีพื้นที่การปกครองที่แน่นอนและชัดเจน และควรจะต้องมีการแบ่งระดับการปกครองส่วนท้องถิ่นว่ามีกี่ระดับ เช่น ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ เป็นต้น เกณฑ์ที่ใช้ในการกำหนดพื้นที่และระดับของการปกครองส่วนท้องถิ่นมีมากมาย เช่น สภาพภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และความสำนึกในการปกครองตนเองของประชาชน ประสิทธิภาพในการบริหารงาน รายได้ และความหนาแน่นของประชากร เป็นต้น สำหรับประเทศไทยมีเกณฑ์จัดตั้งกฎหมายหน่วยการปกครองท้องถิ่น ๓ ประการ คือ รายได้ย้อนหลัง ๓ ปี ไม่รวมเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและขนาดพื้นที่

๓. มีการกระจายอำนาจและหน้าที่ การปกครองท้องถิ่นจะต้องมีการกระจายอำนาจการปกครองไปให้ท้องถิ่น โดยการกำหนดอำนาจและหน้าที่ของหน่วยการปกครองท้องถิ่นไว้กำหนดอย่างชัดเจน ดังนั้น การที่หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะมีอำนาจและหน้าที่ที่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับนโยบายทางการเมืองการปกครองที่สำคัญ

๔. มีความเป็นนิติบุคคล หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องเป็นองค์กร นิติบุคคล โดยเอกเทศจากองค์การของรัฐบาลกลาง ทั้งนี้ เพื่อการดำเนินงานที่ถูกต้องตามกฎหมายและเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของตน เพราะหน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีงบประมาณทรัพย์สิน หนี้สิน และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเป็นของตนเอง

๕. มีการเลือกตั้ง การปกครองท้องถิ่นจะต้องมีหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มาจาก การเลือกตั้งโดยประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ กล่าวคือ จะต้องให้สิทธิแก่ประชาชนในท้องถิ่นในการเลือกตั้งคณะเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการปกครองท้องถิ่นทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครอง

๖. มีอำนาจอิสระ หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องไม่อยู่ในสายบังคับบัญชาของหน่วยงานรัฐบาลกลาง และมีอำนาจอิสระในการกำหนดนโยบายและการบริหารงานภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย สามารถกำหนดนโยบาย ออกกฎข้อบังคับ เพื่อกำกับควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบาย หรือความต้องการของท้องถิ่น และสามารถให้ดุลยพินิจของตนในการปฏิบัติกิจการในขอบเขตของกฎหมายโดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลาง

๗. มีงบประมาณของตนเอง หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ จัดเก็บภาษีตามขอบเขตที่กฎหมายให้อำนาจในการจัดเก็บ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า

๘. มีการกำกับดูแลของรัฐ หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะต้องมีฐานะเป็นหน่วยการปกครองระดับรองของรัฐ และอยู่ในการกำกับดูแลของรัฐ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมและความมั่นคงแห่งรัฐ

สรุปได้ว่า ลักษณะการปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีองค์ประกอบที่ มีฐานะตามกฎหมาย มีพื้นที่และระดับ มีการกระจายอำนาจหน้าที่ มีความเป็นนิติบุคคล มีการเลือกตั้ง มีอำนาจอิสระ มีงบประมาณของตนเอง อยู่ในการกำกับดูแลของรัฐ

๒.๖.๓ ประเภทของการปกครองส่วนท้องถิ่น (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ๒๕๔๐ หน้า ๑๔๔)

องค์การปกครองท้องถิ่นแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่

๑. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแบบทั่วไป มี ๓ รูปแบบ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล

๒. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแบบพิเศษ มี ๒ รูปแบบ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

ตามบทบัญญัติในหมวด ๕ การปกครองส่วนท้องถิ่น มาตรา ๒๗๕-๒๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่กล่าวถึงที่มาขององค์การปกครองท้องถิ่น โดยสรุปไว้ดังนี้

องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นต้องมาจากการเลือกตั้ง คณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน หรือมาจากความเห็นชอบของสภาท้องถิ่นการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ให้ใช้วิธีออกเสียงลงคะแนน โดยตรงและลับ สมาชิกสภาท้องถิ่นคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ ๔ ปี คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหาร

ท้องถิ่น จะเป็นข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือของราชการส่วนท้องถิ่นมิได้มีคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งสมาชิกท้องถิ่นคณะผู้บริหารท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ในกรณีที่มีการยุบสภาท้องถิ่น หรือในกรณีที่สมาชิกสภาท้องถิ่นพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะและต้องมีการเลือกตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นชั่วคราวมิให้นำบทบัญญัติตามวรรคสอง วรรคสาม วรรคหก มาบังคับใช้ทั้งนี้ตามกฎหมายกำหนด

สรุปได้ว่า ประเภทของการปกครองส่วนท้องถิ่นมีการแบ่งเป็น ๒ ประเภทได้แก่องค์การปกครองท้องถิ่นแบบทั่วไปมี ๓ รูปแบบ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล องค์การปกครองท้องถิ่นแบบพิเศษมี ๒ รูปแบบ ได้แก่ กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา

๒.๖.๔ องค์ประกอบของการปกครองส่วนท้องถิ่น (ประหยัด หงส์ทองคำ, ๒๕๒๖ หน้า ๑๑)

หน่วยการปกครองท้องถิ่น มีคุณลักษณะเฉพาะหรือองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

๑. หน่วยการปกครองท้องถิ่นจะได้รับการจัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายและหน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ จะมีสภาพเป็นนิติบุคคล

๒. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่จะได้รับการจัดตั้งขึ้นนั้น จะต้องไม่อยู่ในสายการบังคับบัญชาของหน่วยงานราชการ เพราะจะต้องเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจปกครองตนเอง

๓. หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่จะได้รับการจัดตั้งขึ้นนั้น จะต้องมียศกรที่มาจากการเลือกตั้ง โดยประชาชนในท้องถิ่นนั้นเป็นสำคัญ เพื่อแสดงถึงการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน

๔. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ จะต้องมียศกรในการจัดเก็บรายได้โดยการอนุญาตจากรัฐ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้มาทามานูบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

๕. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ ความมียศกรในการกำหนดนโยบายและมีการควบคุมให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตน ตามครรลองของการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองอย่างแท้จริง

๖. หน่วยการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ ควรมียศกรในการออกข้อบังคับเพื่อกำกับให้มีการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายหรือความต้องการแห่งท้องถิ่นได้ แต่ทั้งนี้ กฎ ข้อบังคับที่ล่วงล้ำขัดต่อกฎหมาย หรือข้อบังคับอื่นใดของรัฐ

๗. หน่วยการปกครองท้องถิ่น เมื่อได้รับการแต่งตั้งแล้วยังคงอยู่ในความรับผิดชอบและอยู่ในการกำกับดูแลของรัฐ เพื่อประโยชน์และความมั่นคงแห่งรัฐและประชาชนโดยส่วนรวม

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ประกอบคือ ได้รับการจัดตั้งขึ้นเป็นนิติบุคคล ได้รับอำนาจโดยการปกครองตนเอง มีการเลือกตั้งโดยประชาชน มีอำนาจในการจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ มีการกำหนดนโยบายโดยมีประชาชนได้มีส่วนร่วมในการกำหนด

๒.๖.๕ วัตถุประสงค์ของการปกครองส่วนท้องถิ่น

จากการที่ผู้วิจัย ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นและตาราวิชาการของนักวิชาการหลายท่าน ได้ประมวลเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ไว้มีรายละเอียดดังนี้

จิรศักดิ์ เกษียณบุตร ได้กล่าวว่าการปกครองท้องถิ่นหรือการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นการจัดรูปแบบการปกครองในลักษณะการกระจายอำนาจการปกครอง โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ ๓ ประการ คือ

๑. เป็นโรงเรียนประชาธิปไตย (School of Democracy) เพื่อให้ประชาชนได้เรียนรู้และเข้าใจถึงวิธีการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย

๒. เป็นการกระจายอำนาจให้ประชาชนได้ปกครองตนเอง (Local Self Government) เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลาง

๓. เป็นการให้หน่วยงานระดับท้องถิ่น คำนึงจัดบริการสาธารณะ (Public Service) และงานที่รัฐบาลกลางกำหนดแทนรัฐบาลกลาง

ชูวงศ์ ฉายะบุตร (๒๕๑๕, หน้า ๒๗-๒๘) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการปกครองท้องถิ่นไว้ ดังนี้

๑. ช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาล เนื่องจากในการบริหารประเทศจะต้องอาศัยงบประมาณเป็นหลัก หากเงินงบประมาณจกัการกิจที่จะต้องบริการให้ชุมชนต่าง ๆ อาจไม่เพียงพอ ดังนั้นหากจัดให้มีการปกครองท้องถิ่น หน่วยงานปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ สามารถมีรายได้ มีเงินงบประมาณของตนเอง เพียงพอที่จะดำเนินการสร้างสรรค์ความเจริญให้กับท้องถิ่นได้ จึงเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการเงิน ตัวบุคคล ตลอดจนเวลาที่ใช้ในการดำเนินงาน

๒. เพื่อสนองตอบความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างแท้จริง เนื่องจากประเทศมีขนาดกว้างใหญ่ ความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกันการรรับการบริการจากรัฐบาลแต่อย่างเดียวยังไม่ตรงตามความต้องการที่แท้จริงและล่าช้า หน่วยงานปกครองท้องถิ่นที่มีประชาชนในท้องถิ่นเป็นผู้บริหารเท่านั้น จึงจะสามารถตอบสนองความต้องการนั้นได้

๓. เพื่อความประหยัด โดยที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งมีความแตกต่างกัน สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนก็แตกต่างกันด้วย การจัดตั้งหน่วยงานปกครองท้องถิ่นขึ้นจึงจำเป็นโดยให้อำนาจหน่วยงานปกครองท้องถิ่นจัดเก็บภาษีอากร ซึ่งเป็นวิธีการหารายได้ให้กับท้องถิ่นเพื่อนำไปใช้ในการบริหารกิจการของท้องถิ่น ทำให้ประหยัดเงินงบประมาณของรัฐบาลที่จะต้องจ่ายให้กับท้องถิ่นทั่ว

ประเทศเป็นอันมาก และแม้จะมีการจัดสรรเงินงบประมาณจากรัฐบาลไปให้บ้างแต่ก็มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างรอบคอบ

๔. เพื่อให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น เป็นสถานที่ให้การศึกษาการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชน จากการที่การปกครองท้องถิ่นเปิด โอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง ไม่ว่าจะโดยการสมัครรับเลือกตั้ง เพื่อให้ประชาชนในท้องถิ่นเลือกเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายนิติบัญญัติของหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ที่แตกต่างกันนี้ มีส่วนในการส่งเสริมการเรียนรู้ถึงกระบวนการปกครองระบอบประชาธิปไตยในระดับชาติได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง การกระจายอำนาจในท้องถิ่น เพื่อให้มีบทบาทในการปกครองตนเอง ทั้งนี้ รัฐบาลมีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการปฏิบัติงานของท้องถิ่น เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบกฎหมาย และบังเกิดผลดีแก่ประชาชนโดยส่วนรวมจะเห็นได้ว่าการจัดให้มีหน่วยการปกครองท้องถิ่นขึ้น ไม่ว่าจะในรูปแบบใด ก็เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน และทำให้ประชาชนได้เข้ามีส่วนร่วมในการตัดสินใจอนาคตของตนเองในท้องถิ่นนั้น ๆ ได้สอดคล้องกับสถานการณ์การปกครองในปัจจุบันอย่างมีประสิทธิภาพ

๒.๗ สภาพพื้นที่ศึกษา

องค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์วันออก

๑. สภาพทั่วไป

ที่ตั้ง

องค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์วันออก ตั้งอยู่ในเขตอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ระยะทางจากองค์การบริหารส่วนตำบลถึงอำเภอปากพ่องค์ประมาณ ๑๑ กิโลเมตร โดยแบ่งเขตการปกครองออกเป็น ๗ หมู่บ้าน ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ จดองค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะลุมพุก

ทิศใต้ จดองค์การบริหารส่วนตำบลบางพระ

ทิศตะวันออก จดอ่าวไทย

ทิศตะวันตก จดติดต่อกับแม่น้ำปากพ่องค์และอ่าวไทย

เนื้อที่

องค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์วันออก มีเนื้อที่โดยประมาณ ๒๔.๘๗ ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็น ๑๕,๕๔๔ ไร่

ภูมิประเทศ

ลักษณะพื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบชายฝั่งทะเล มีความสูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ ๑-๘ เมตร พื้นที่ลาดเทจากทางตะวันตกไปทางตะวันออกจดอ่าวไทย มีแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ แม่น้ำปากพนัง ไหลผ่านทางด้านตะวันตก และทางตอนใต้ของตำบล มีคลองธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ คลองบางวา ไหลผ่านทางตอนใต้ของตำบล คลองบางฉลากและคลองบางโค้ง โค้ง ไหลผ่านทางตอนกลางของตำบล สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์ในการทำนาถั่ว และมีการเพาะเลี้ยงชายฝั่ง

จำนวนหมู่บ้าน มีจำนวนหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเต็มพื้นที่ทั้ง ๗ หมู่บ้าน ดังนี้

- หมู่ที่ ๑ ชื่อ บ้านชายทะเล
- หมู่ที่ ๒ ชื่อ บ้านบางฉลาก
- หมู่ที่ ๓ ชื่อ บ้านเนินสำโรง
- หมู่ที่ ๔ ชื่อ บ้านบางโค้ง โค้ง
- หมู่ที่ ๕ ชื่อ บ้านบางวัง
- หมู่ที่ ๖ ชื่อ บ้านเนินน้ำหัก
- หมู่ที่ ๗ ชื่อ บ้านเกาะไชย

๒. สภาพสังคม

การศึกษา

- โรงเรียนประถมศึกษา ๔ แห่ง
- ที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ๗ แห่ง
- สถาบันและองค์การทางศาสนา - วัด / สำนักสงฆ์รวม ๔ แห่ง

สาธารณสุข

- สถานีอนามัยประจำตำบล ๑ แห่ง
- ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ที่พักสายตรวจ ๑ แห่ง

๓. สภาพทางเศรษฐกิจ

อาชีพ

ประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออก ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพประมง เพาะเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลา เป็นหลัก รองลงมาคือรับจ้างทั่วไป ค้าขาย และประกอบอาชีพเสริมต่าง ๆ

หน่วยงานธุรกิจในตลาด

ปืมน้ำมัน ๒ แห่ง

๔. การบริการพื้นฐาน

การคมนาคม

การคมนาคมขององค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องค์ตั้งตะวันออก มี ๒ ลักษณะ คือ การคมนาคมทางน้ำ ประชากรที่ตั้งบ้านเรือนริมฝั่งแม่น้ำปากพ่องค์ และริมคลองต่าง ๆ ใช้เรือโดยสารสัญจรไปมา และการคมนาคมทางบก ซึ่งมีเส้นทางคมนาคมสายหลักสำคัญ ดังนี้

- ทางหลวงหมายเลข ๔๐๑๓ เป็นถนนเลียบชายฝั่งทะเล ถึงตำบลแหลมตะลุมพุก
- ถนนสายบางรากไม้ – ชายทะเล เป็นถนนจากวัดรัตนาราม – วัดไทยมังคลาราม เชื่อมติดต่อหมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๖
- ถนนสายบางโค้ง โค้งเป็นถนนซึ่งแยกเชื่อมจากสายบางรากไม้ – ชายทะเล เชื่อมติดต่อระหว่างหมู่ที่ ๒ และหมู่ที่ ๔
- ถนนสายชายทะเล – บางวา เชื่อมติดต่อกับทางหลวงสาย ๔๐๑๓ ผ่านหมู่ที่ ๕ บ้านบางวา เชื่อมติดต่อกับถนนในแนวเขตเทศบาลเมืองปากพ่องค์

การไฟฟ้า

ราษฎรส่วนใหญ่มีไฟฟ้าใช้แต่ก็มีบางพื้นที่ที่ไฟฟ้ายังเข้าไม่ถึง

แหล่งน้ำธรรมชาติ

- ลำคลอง ๑๓ แห่ง
- บึง, หนองและอื่น ๆ สระ ๑ แห่ง

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก

สภาพทั่วไป

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑ ตำบลปากแพรก อำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช อยู่ทางทิศใต้ของที่ทำการอำเภอปากพ่องค์ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีระยะห่างจากที่ทำการอำเภอปากพ่องค์ ประมาณ ๑๕ กิโลเมตร และมีระยะห่างจากศาลากลางจังหวัดนครศรีธรรมราช ประมาณ ๔๔ กิโลเมตร โดยที่มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

อาณาเขต

ทิศเหนือ จดกับ ตำบลบ้านเพิง

ทิศใต้ จดกับ แม่น้ำปากพ่องค์

ทิศตะวันออก จดกับ ตำบลท่าพญา ตำบลขนานนา

ทิศตะวันตก จดกับ แม่น้ำปากพ่องค์

เนื้อที่

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกในปัจจุบันมีเนื้อที่ประมาณ ๒๔.๐๘ ตารางกิโลเมตร หรือคิดเป็น ๑๕,๐๑๒ ไร่

ภูมิประเทศ

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบชายฝั่งทะเล พื้นที่ลาดเทจากทิศตะวันตกไปทางทิศตะวันออก มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ ๒.๕ เมตร น้ำทะเลเคยท่วมมาก่อน แหล่งน้ำที่สำคัญ คือ แม่น้ำปากพนัง ไหลผ่านทางด้านทิศใต้และทิศตะวันตกของพื้นที่ คลองธรรมชาติ ได้แก่ คลองบางดี คลองบางโค คลองบางไชยปก ไหลผ่านทางตอนกลางของพื้นที่ สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์ในการทำนา

จำนวนหมู่บ้าน

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก มีหมู่บ้านทั้งหมด จำนวน ๘ หมู่บ้าน

ประชากร

องค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรกมีประชากรทั้งสิ้นประมาณ ๓,๖๓๗ คน แบ่งเป็น ชาย ๑,๘๓๑ คน หญิง ๑,๘๐๖ คน จำนวนครัวเรือนมี ๑,๐๔๑ ครัวเรือน

๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กักร มิตร์เปรียญ (๒๕๔๑, ๑๒๔ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่าง สัมปรีศธรรมกับการปฏิบัติงาน ตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัย ในเขต ๑๒” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ๑) ระดับการปฏิบัติตนตามหลักสัมปรีศธรรมและระดับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยในเขต ๑๒ อยู่ในระดับมาก ๒) การปฏิบัติตนตามหลักสัมปรีศธรรมกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยในเขต ๑๒ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็น รายด้านของการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหาร พบว่าการปฏิบัติตนตามหลักสัมปรีศธรรม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ โดยความสัมพันธ์กับด้านการวางแผน ด้านการจัดบุคลากร ด้านการประสานงาน ด้านการรายงานและด้านการงบประมาณ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์กับด้านการจัดองค์กรและด้านอำนาจการอยู่ในระดับสูง ๓) อุปลักษณะภายในสัมปรีศธรรมที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์การปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยเขต ๑๒ จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีตามลำดับดังนี้ ๑) การรู้จักบุคคล ๒) การรู้จักเหตุ ๓) การรู้จักกาล ๔) การรู้จักตน ข้อเสนอแนะ จาก

ผลการวิจัยนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้องใน การบริหารงานสาธารณสุขควรใช้หลักสัปปริสธรรมเป็นแกนกลางในการฝึกอบรม ต่าง ๆ และควรเน้นการพัฒนาบุคลากรสาธารณสุขให้เป็นผู้ปฏิบัติตนตามหลักสัปปริสธรรมในการดำเนินชีวิต เพื่อจะได้ส่งผลให้การปฏิบัติงานมีคุณภาพยิ่งขึ้น

ธงชัย เจริญนนท์ (๒๕๕๐, ๑๐๘ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนชนบท กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบล และเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการนำสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลและศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางในการนำหลักสัปปริสธรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาชุมชน ไปใช้ในองค์การบริหารส่วนตำบล

การศึกษาใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลือกกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน จำนวน ๒๑๗ คน วิเคราะห์และประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้คือ ความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบไคสแควร์ ซึ่งกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมและทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรสและประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากร ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิด โอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

พระมหาคมเพชร วชิรปัญญา (๒๕๕๒, ๑๘๒ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การนำหลักสัปปริสธรรม ๗ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า การนำหลักสัปปริสธรรม ๗ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ทั้ง ๗ ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมาก คือ ด้านความเป็นผู้รู้จักบุคคล ความแตกต่างแห่งบุคคล ความสามารถ คุณธรรม อหยาศัย ด้านความเป็นผู้รู้จักผล รู้ความหมาย รู้ความมุ่งหมาย รู้หน้าที่และรู้ประโยชน์ที่พึงประสงค์ ด้านความเป็นผู้รู้จักชุมชน ที่ประชุม การประพุดติตัวในที่ประชุม การเข้าหาชุมชนหรือกลุ่มคนในสังคม ด้านความเป็นผู้รู้จักกาลเวลาอันเหมาะสมว่า เวลาไหนควรทำ เวลาไหนไม่ควรทำและระยะเวลาในการทำงาน ด้านการจัดคนเข้าทำงาน ด้านความเป็นผู้รู้จักเหตุ รู้จักหลักการ รู้จักหลักเกณฑ์และระเบียบการบริหารงาน ด้านความเป็นผู้รู้จักตน คือ รู้ว่าตัวตนของเราเป็นใคร มีฐานะ

หรือทาหน้าที่อะไร และด้านความเป็นผู้รู้จักประมาณหรือความพอดี ความพอเพียงในความเป็นอยู่ ในการใช้จ่ายทรัพย์

สุรัตน์ กลั่นประเสริฐ, พ.จ.อ. (๒๕๕๓, ๑๖๘ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาวะผู้นำทางการบริหาร โดย การประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ : กรณีศึกษา บริษัททรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)” ผลการวิจัยพบว่า

๑. พนักงานมีความคิดเห็นว่าผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางการบริหารในการประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ กรณีศึกษา บริษัท ทรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) โดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๘) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้จักเหตุ ด้านรู้จักผล ด้านรู้จักตน ด้านรู้จักประมาณ ด้านรู้จักกาล ด้านรู้จักชุมชน.และด้านรู้จักบุคคล พบว่า พนักงานมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน

๒. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของพนักงานที่มีต่อภาวะผู้นำทางการบริหารโดยการประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า พนักงานที่มีอายุ ตำแหน่งหน้าที่ ประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีความคิดเห็นว่าผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางการบริหารในการประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ สำหรับพนักงานที่มีเพศ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้รวมต่อเดือน ต่างกัน มีความคิดเห็นว่าผู้บริหารมีภาวะผู้นำทางการบริหารในการประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ ไม่แตกต่างกัน

พระยuthศิลป์ ยุทธสิริโป (อุปศิริ) (๒๕๕๔, ๒๒๓ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ย คือ ด้านมัตตัญญู (ผู้รู้จักประมาณ) ด้านอัตตัญญู (ผู้รู้จักตน) ด้านบุคคลัญญู (ผู้รู้จักบุคคล) ด้านกาลัญญู (ผู้รู้จักกาลเวลา) ด้านปริสัญญู (ผู้รู้จักชุมชน)ด้านธัมมัญญู (ผู้รู้จักเหตุ) และด้านอตตัญญู (ผู้รู้จักผล)

๒. ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ และอาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดย การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่ง

ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี ระดับการศึกษา และรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

พระจรัส ฐิตธมฺโม (๒๕๕๕, ๑๗๖ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนกรณีศึกษา ชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรในพื้นที่ชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๓๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน ๑๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๔ มีอายุ ๓๖-๔๕ ปี จำนวน ๖๕ คนคิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒ มีสถานภาพสมรสจำนวน ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๒ มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีจำนวน ๑๖๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๙.๒ มีอาชีพอื่น ๆ จำนวน ๕๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๖ มีรายได้รวมต่อเดือน ๕,๐๐๐-๑๐,๐๐๐ บาทจำนวน ๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๓

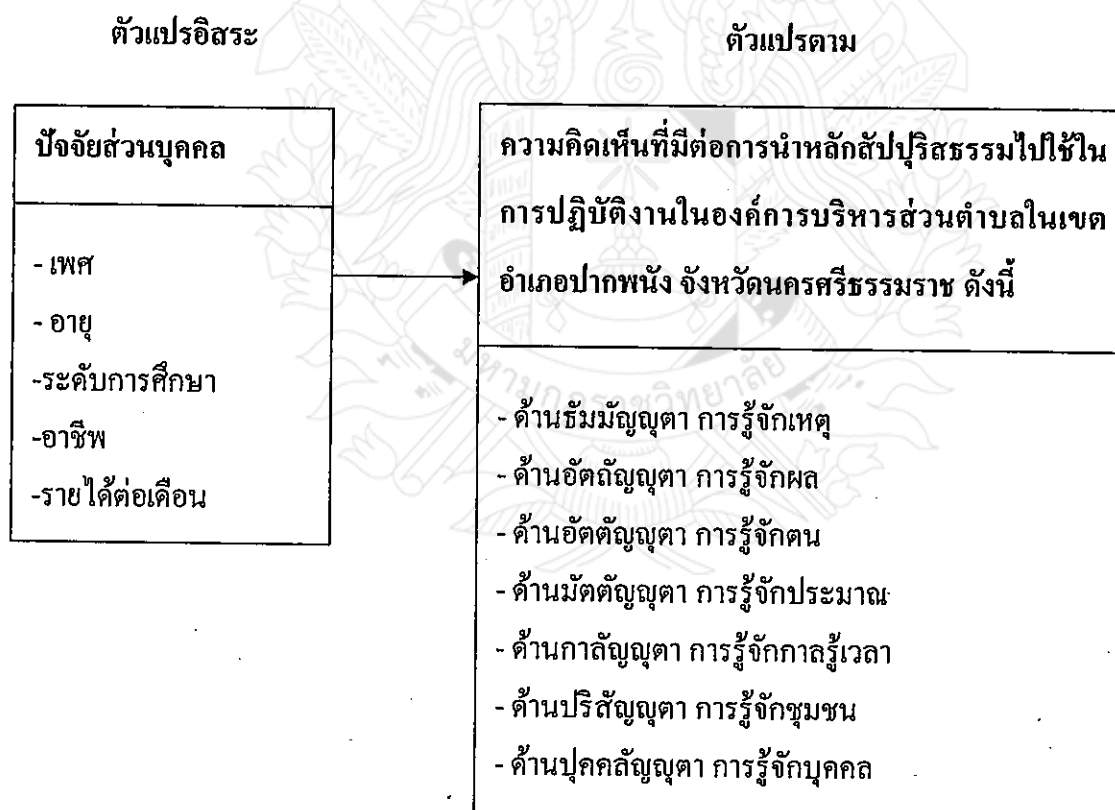
๒. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร โดยรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๐ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่ต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และบุคคลที่มีอายุ อาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา รายได้รวมต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อรนุช โขพิมพ์ (๒๕๕๖, ๑๓๒ หน้า) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ของผู้บริหาร โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น” พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริหาร จำนวน ๓๐ รูป/คน และครูจำนวน ๑๑๑ รูป/คน ผลการวิจัยพบว่า ๑. ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ในรายด้านพบว่าทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านอรรถกถา ด้านปริสัจจกถา ด้านกถาอรรถกถา ด้านปุคคัลปโรปริสัจจกถา ด้านมัตตัญญูตา ด้านธัมมัญญูตา และ ด้านอรรถกถา

๒. การเปรียบเทียบภาวะผู้นำตามหลักสัปปริสธรรม ๗ ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญ จังหวัดขอนแก่น ตามความคิดเห็นของบุคลากร โดยจำแนกตามสถานภาพและประสบการณ์ พบว่า มีระดับความคิดเห็นในภาพรวมและรายด้านทุกด้าน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ ๐.๐๕ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

๒.๕ สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้นำหลักสัปปริสธรรมจากพระไตรปิฎก ฉบับมหาหมกุฎราชวิทยาลัย ๒๕๒๗ เล่มที่ ๓๗ พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย สัตตก อัฐก นวกนิบาต ข้อที่ ๖๕ หน้าที่ ๒๓๖ เป็นกรอบในการวิจัย ซึ่งตัวแปรที่มีผลต่อความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน สามารถแสดงเป็นแผนภูมิ ดังนี้

แผนภูมิที่ ๒.๒ แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยดำเนินการ โดยศึกษาตามหัวข้อต่อไปนี้

- ๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- ๓.๒ เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง
- ๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ๓.๔ การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- ๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล
- ๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล
- ๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิจัย

๓.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๓.๑.๑ ประชากร

ได้แก่ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก จำนวนประชากรทั้งหมด ๑๑,๓๒๘ คน

๓.๑.๒ กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออก และองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก จำนวนประชากรทั้งหมด ๑๑,๓๒๘ คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตาราง Krejciec และ Morgan จึงได้กลุ่มตัวอย่าง ๓๗๒ คน (สังศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๕๗ หน้า ๕๐)

๓.๑.๓ นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีบทบาทสคัญการนำหลักสัจปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๕ ท่าน ดังนี้

๑. นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ผู้อำนวยการโรงเรียนอินทร์ธานีวิทยาคม
๒. นายสุรศักดิ์ อนันต์ ผู้อำนวยการสำนักงาน กศน.อำเภอปากพนัง
๓. นายมนัส มีคำ อดีตผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๔ ตำบลปากพนังฝั่งตะวันออก
๔. ร.ต.อ. สมทรง จุลศร รองสารวัตรฝ่ายธุรการ สภ.ปากพนัง จ.นครศรีธรรมราช
๕. นายวิชัย ขนานแก้ว ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสระ

๓.๒ เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

วิธีการสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ใช้การสุ่มตามลำดับชั้น (Stratified Random sampling) กำหนดหา กลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก ออกเป็นหมู่บ้านได้ทั้งหมด ๑๖ หมู่บ้าน โดยใช้การสุ่มแบบเป็น สัดส่วน แล้วเทียบบัญญัติไตรยางศ์ เพื่อหาจำนวนตัวอย่างจำนวน ๓๗๒ คน ซึ่งมีวิธีคือ นำจำนวน กลุ่มตัวอย่างซึ่งได้หาขนาดไว้แล้ว ๓๗๒ คน คูณกับจำนวนครัวเรือนซึ่งแบ่งตามหมู่บ้าน และทำ การหารด้วยจำนวนครัวเรือนทั้งหมด ตามตาราง ๓.๑และ๓.๒ เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างครบทั้ง ๓๗๒ คนแล้ว จึงทำการสุ่มอย่างมีระบบ โดยการสุ่มหลังคาเรือน คือหาช่วงการสุ่มของหลังคาเรือนในแต่ละ ชุมชนการหาช่วงห่าง คือ จำนวนหลังคาเรือนหารด้วยกลุ่มตัวอย่างที่ถูกเลือกเพื่อหาช่วงห่างการสุ่ม หลังคาเรือนในแต่ละชุมชน จากนั้นสุ่มหาหมายเลขเริ่มต้น โดยการสุ่มเลขตั้งแต่ ๑ ถึง เลขที่เป็นช่วง ห่างที่หาไว้โดยการจับฉลาก จากนั้นใช้ตัวเลขเริ่มต้นบวกด้วยตัวเลขที่เป็นช่วงห่าง สุ่มกลุ่มตัวอย่าง ที่ถูกเลือกในแต่ละชุมชนทำอย่างนี้จนครบทุกหมู่บ้านจะได้กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๓.๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของประชาชนในองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่ง ตะวันออก

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวน ครัวเรือน	จำนวนประชากร			กลุ่ม ตัวอย่าง
			ชาย	หญิง	รวม	
๑	บ้านชายทะเล	๒๗๓	๔๔๘	๔๒๕	๘๗๓	๓๐
๒	บ้านบางฉนาก	๕๐๒	๘๑๘	๗๖๗	๑,๕๘๕	๕๕
๓	บ้านเนินสำโรง	๓๕๑	๖๐๓	๕๒๒	๑,๑๒๕	๓๘
๔	บ้านบางโค้ง โค้ง	๒๓๘	๔๕๒	๔๓๑	๘๘๓	๒๖
๕	บ้านบางวัง	๔๑๖	๗๑๒	๗๓๖	๑,๔๔๘	๔๖

ตารางที่ ๓.๑ (ต่อ)

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวน ครัวเรือน	จำนวนประชากร			กลุ่ม ตัวอย่าง
			ชาย	หญิง	รวม	
๖	บ้านเนินน้ำหัก	๒๕๕	๔๗๕	๔๗๐	๙๔๕	๓๒
๗	บ้านเกาะไชย	๒๘๑	๔๐๖	๔๒๒	๘๒๘	๓๑
รวม		๒,๓๖๐	๓,๕๑๘	๓,๗๗๓	๗,๒๙๑	๒๕๘

ตารางที่ ๓.๒ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างของประชาชนในองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรง

หมู่ที่	ชื่อบ้าน	จำนวน ครัวเรือน	จำนวนประชากร			กลุ่ม ตัวอย่าง
			ชาย	หญิง	รวม	
๑	บ้านเกาะจันทร์	๕๕	๑๖๓	๑๗๓	๓๓๖	๑๐
๒	บ้านนาออก	๗๓	๑๑๗	๑๑๗	๒๓๔	๘
๓	บ้านบางพระ	๘๐	๑๔๓	๑๔๖	๒๘๙	๙
๔	บ้านเสื่อร้อง	๘๔	๑๓๒	๑๑๕	๒๔๗	๘
๕	บ้านปากแพรง	๑๘๕	๒๕๒	๒๕๘	๕๑๐	๒๐
๖	บ้านบางไชยปก	๑๖๑	๒๘๗	๒๘๑	๕๖๘	๑๘
๗	บ้านหอยกัน	๑๓๕	๓๐๒	๓๐๑	๖๐๓	๑๕
๘	บ้านบางคว้น	๑๔๔	๒๔๑	๒๒๕	๔๖๖	๑๖
๙	บ้านมะขามเรียง	๘๐	๑๕๔	๑๔๒	๒๙๖	๙
รวม		๑,๐๔๑	๑,๘๓๑	๑,๘๐๖	๓,๖๓๗	๑๑๔

วิธีเลือกตัวอย่างสัมภาษณ์ ได้แก่ การเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีต่อบทบาทการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๕ ท่าน

๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๓.๓.๑ เครื่องมือแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Closed – ended) และแบบสอบถามปลายเปิด (Open – ended) โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ ๓ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๓.๓.๒ เครื่องมือแบบสัมภาษณ์ แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open – ended) โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพทั่วไป

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๓.๔ การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

๓.๔.๑ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช และรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างเป็นกรอบของแบบสอบถาม

๒. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๓. นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ เพื่อให้ข้อเสนอแนะแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

๔. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ มีประสบการณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๓ คน ตรวจสอบความครอบคลุมตามขอบข่ายของเนื้อหา โดยการหาดัชนี IOC ได้ค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามทุกข้อเท่ากับ ๑

๕. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) จำนวน ๓๐ คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

๖. นำเครื่องมือที่ได้ผ่านการตรวจสอบและทดลองใช้แล้ว นำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง และสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อการวิจัยต่อไป

๓.๔.๒ เครื่องมือแบบสัมภาษณ์ ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนังจังหวัดนครศรีธรรมราช และรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างเป็นกรอบของแบบสัมภาษณ์

๓.๕ การเก็บรวบรวมข้อมูล

๓.๕.๑ การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

๑. ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย จากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช ถึง นายกองจัดการบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออก และองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

๒. นำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๓๗๒ ชุด ด้วยตัวเอง ใช้เวลาเก็บข้อมูลภายใน ๒ สัปดาห์ และได้รับแบบสอบถามกลับมาทุกชุด นำแบบสัมภาษณ์ให้กับนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิได้แสดงความคิดเห็น

๓. ตรวจสอบและตรวจความถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนตามที่ต้องการ พร้อมนำข้อมูลไปวิเคราะห์ผล

๓.๕.๒ การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ การเลือกตัวอย่างประชากรแบบเจาะจง โดยเลือกนักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีต่อบทบาทการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน ๕ ท่าน

๓.๖ การวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๖.๑ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติขั้นพื้นฐานและทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยคอมพิวเตอร์ เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติดังนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ตามเกณฑ์แปลความหมายของลิเคิร์ต (Likert) โดยการจัดระดับเป็น ๕ ระดับ (ชัชวาล เรื่องประพันธ์, ๒๕๓๕ หน้า ๑๕) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย ๔.๕๑ – ๕.๐๐ แปลความว่า มีความคิดเห็นระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย ๓.๕๑ – ๔.๕๐ แปลความว่า มีความคิดเห็นระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย ๒.๕๑ – ๓.๕๐ แปลความว่า มีความคิดเห็นระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย ๑.๕๑ – ๒.๕๐ แปลความว่า มีความคิดเห็นระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐ – ๑.๕๐ แปลความว่า มีความคิดเห็นระดับ น้อยที่สุด

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามตัวแปร เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ตามเกณฑ์การให้คะแนนของลิเคิร์ต แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์แปลความหมายของลิเคิร์ต (Likert) เช่นเดียวกับตอนที่ ๒

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามตัวแปร เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยใช้สถิติ t-test และ F-test ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการ Scheffe

ตอนที่ ๕ รวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จากคำถามปลายเปิดนำเสนอเชิงพรรณนา และ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ

๓.๖.๒ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จากคำถามปลายเปิดนำเสนอเชิงพรรณนา

๓.๗ สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

๓.๗.๑ สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ก. หาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยหาความสอดคล้องของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (ส่งศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๓๑) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ข. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ส่งศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๖๕)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right\}$$

สูตร
 เมื่อ α แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อคำถาม
 $\sum s_i^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
 s^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

๓.๗.๒ สถิติพื้นฐาน

ก. หาค่าร้อยละ (Percentage) (ส่งศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๗๐) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยใช้สูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนที่ต้องการหา} \times 100}{\text{จำนวนทั้งหมด}}$$

ข. ค่าเฉลี่ย (Mean) (ส่งศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๗๐) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum fX$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับข้อมูลทั้งหมด

N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

ค. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (สังศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๗๔) โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum X)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนน
 n แทน จำนวนข้อมูล

ง. ค่าที (t-test) เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ โดยใช้สูตร (สังศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๘๘)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} \quad (df = \infty)$$

เมื่อ \bar{X}_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑
 \bar{X}_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๒
 S_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑
 S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒
 n_1 แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างใน กลุ่มที่ ๑
 n_2 แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ในกลุ่มที่ ๒

จ. การทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง มากกว่า ๒ กลุ่ม จำแนกตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ONEWAY ANOVA) (สังศรี ชมภูวงศ์, ๒๕๔๗ หน้า ๘๘) โดยใช้สูตร

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าแจกแจงของ F-Distribution

MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

จ. เมื่อพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช” การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยเสนอข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

- ๔.๑ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- ๔.๒ ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล
- ๔.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ทางสถิติดังต่อไปนี้คือ

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที (t-test) ทดสอบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม
F	แทน	ค่าสถิติเอฟ (F-test) ทดสอบกลุ่มตัวอย่างมากกว่าสองกลุ่ม
Sig	แทน	ค่าระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
SS	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมกำลังสองของคะแนน
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
**	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
***	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑

๔.๒ ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล โดยแบ่งเป็น ๖ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ตอนที่ ๔ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน

ตอนที่ ๕ ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ ๖ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๔.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ ๔.๑ แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๑๔๑	๓๗.๕๐
หญิง	๒๓๑	๖๒.๕๐
รวม	๓๗๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๑ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน ๒๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๐ และเป็นเพศชาย จำนวน ๑๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๐

ตารางที่ ๔.๒ แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
๑๘ - ๓๐ ปี	๗๓	๑๙.๖๒
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๒๔.๑๙
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๓๐.๑๑
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๒๖.๐๘
รวม	๓๗๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๒ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุ ๔๖ - ๖๐ ปี จำนวน ๑๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๑๑ มีอายุ ๖๑ ปีขึ้นไป จำนวน ๕๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๐๘ อายุ ๓๑ - ๔๕ ปี จำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๑๙ และอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี จำนวน ๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๖๒ น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓ แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	๑๐๒	๒๗.๔๒
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๒๕.๕๔
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๒๓.๖๖
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๒๓.๓๘
รวม	๓๓๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๓ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีการศึกษาในระดับ ประถมศึกษา จำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๔๒ มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/ปวช.จำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๕๔ มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๖๖ และมีการศึกษาระดับ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๘ น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๔ แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
เกษตรกร	๑๐๑	๒๗.๑๕
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๑๕.๕๕
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๒๕.๐๐
รับจ้าง	๑๒๐	๓๖.๒๖
รวม	๓๓๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๔ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอาชีพรับจ้าง จำนวน ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๒๖ มีอาชีพเกษตรกร จำนวน ๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๑๕ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐ และมีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน ๕๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๕ น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕ แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๒๓.๖๖
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๒๓.๓๕
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๒๗.๖๘
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๑๕.๓๑
รวม	๓๓๒	๑๐๐.๐๐

จากตารางที่ ๔.๕ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือน ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๖๘ มีรายได้ต่อเดือน ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป จำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๓๑ มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๖๖ และมีรายได้ต่อเดือน ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓๕ น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ป
ริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัด
นครศรีธรรมราช

ตารางที่ ๔.๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อ
การนำหลักสี่ปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขต
อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม

หลักสี่ปริสธรรม	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. ด้านธัมมัญญา	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก
๒. ด้านอรรถัญญา	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก
๓. ด้านอัตตัญญา	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก
๔. ด้านมัตตัญญา	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก
๕. ด้านกาลัญญา	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก
๖. ด้านปริสัญญา	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก
๗. ด้านปุคคลัญญา	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก
รวม	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปริสธรรมไปใช้ในการ
ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง
๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านธัมมัญญา
ต่า มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา ต่า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา

ด้านธัมมัญญาตา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๔๕	๐.๕๘	มาก
๒. เข้าใจในตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่ของตน	๔.๔๕	๐.๕๓	มาก
๓. ปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จ	๔.๓๕	๐.๕๖	มาก
๔. ทราบวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่	๔.๓๒	๐.๖๖	มาก
๕. มีความรับผิดชอบงานในหน้าที่	๔.๒๗	๐.๕๗	มาก
รวม	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๗ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๒ ที่ว่า เข้าใจในตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่ของตนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๑ ที่ว่า รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วน ข้อ ๕ ที่ว่ามีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถัณญา

ด้านอัตถัณญา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. รู้จุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่	๔.๔๒	๐.๕๑	มาก
๒. ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่	๔.๓๕	๐.๕๖	มาก
๓. มีความมุ่งมั่นจะพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ให้เจริญ	๔.๓๒	๐.๖๖	มาก
๔. เป็นผู้วิวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๗	๐.๕๗	มาก
๕. มีความกล้าและตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๓๖	๐.๕๕	มาก
รวม	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถัณญาโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๑ ที่ว่า รู้จุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๕ ที่ว่า มีความกล้าและตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วน ข้อ ๔ ที่ว่า เป็นผู้วิวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติหน้าที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัธิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา

ด้านอัตรัดัญญาตา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. มีความรู้ความสามารถใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๗	๐.๕๗	มาก
๒. มีมนุษยสัมพันธ์กับสังคมในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๓๕	๐.๕๕	มาก
๓. มีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๓	๐.๖๑	มาก
๔. มีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่	๔.๓๘	๐.๕๖	มาก
๕. ประพฤติปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย	๔.๓๒	๐.๖๖	มาก
รวม	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัธิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๔ ที่ว่า มีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๒ ที่ว่า มีมนุษยสัมพันธ์กับสังคมในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วน ข้อ ๓ ที่ว่า มีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๐ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญา

ด้านมัตตัญญา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. มีความเสี่ยสละต่อองค์กรที่ตนปฏิบัติหน้าที่	๔.๓๒	๐.๖๖	มาก
๒. มีปียะวากับประชาชน	๔.๒๗	๐.๕๗	มาก
๓. รู้จักความพอดีในการสนุกสนาน	๔.๓๖	๐.๕๕	มาก
๔. มีความสุขในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๑	๐.๖๓	มาก
๕. เอาใจใส่ในงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่อยู่	๔.๒๓	๐.๖๑	มาก
รวม	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๐ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๓ ที่ว่า รู้จักความพอดีในการสนุกสนาน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๑ ที่ว่า มีความเสี่ยสละต่อองค์กรที่ตนปฏิบัติหน้าที่ ส่วน ข้อ ๔ ที่ว่า มีความสุขในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา

ด้านกาลัญญาตา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. รู้จักบริหารเวลาในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๐๘	๐.๓๕	มาก
๒. มีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	๔.๐๑	๐.๔๓	มาก
๓. รู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไร ตรงเวลา	๔.๒๓	๐.๖๒	มาก
๔. มาปฏิบัติหน้าที่ตรงตามเวลาที่หน่วยงานกำหนด	๔.๒๑	๐.๖๓	มาก
๕. ปฏิบัติหน้าที่ทันเวลาและสนองความต้องการของประชาชน	๔.๒๗	๐.๕๕	มาก
รวม	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก.

จากตารางที่ ๔.๑๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๕ ที่ว่า ปฏิบัติหน้าที่ทันเวลาและสนองความต้องการของประชาชน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๓ ที่ว่า รู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไร ตรงเวลา ส่วนข้อ ๒ ที่ว่า มีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา

ด้านปรัญญา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. รู้จักวิธีประพฤติปฏิบัติต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๒	๐.๔๑	มาก
๒. มีความสัมพันธ์และสามัคคีต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๘	๐.๕๖	มาก
๓. มีความใกล้ชิดรู้ความต้องการของคนในชุมชน	๔.๒๓	๐.๖๑	มาก
๔. รู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนมากน้อย	๔.๔๐	๐.๔๕	มาก
๕. ประสานงานกับชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วง	๔.๒๑	๐.๖๓	มาก
รวม	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๒ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๔ ที่ว่า รู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนมากน้อย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๒ ที่ว่า มีความสัมพันธ์และสามัคคีต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ ส่วน ข้อ ๕ ที่ว่า ประสานงานกับชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา

ด้านบุคคลัญญาตา	ระดับการดำเนินชีวิต		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๑๘	๐.๓๘	มาก
๒. ให้การบริการต่อบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๒๗	๐.๕๗	มาก
๓. ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายงานอย่างถูกต้องเหมาะสม	๔.๑๒	๐.๓๓	มาก
๔. มีการพัฒนาการในการปฏิบัติหน้าที่	๔.๑๖	๐.๓๗	มาก
๕. การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรได้ผล	๔.๒๑	๐.๖๓	มาก
รวม	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ข้อ ๒ ที่ว่า ให้การบริการต่อบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ข้อ ๕ ที่ว่า การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรได้ผล ส่วน ข้อ ๓ ที่ว่าปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายงานอย่างถูกต้องเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ตารางที่ ๔.๑๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามเพศ

หลักปรัชญา	ระดับความคิดเห็น					
	ชาย			หญิง		
	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. ด้านธัมมัญญา	๔.๓๗	๐.๒๕	มาก	๔.๓๘	๐.๓๕	มาก
๒. ด้านอรรถัญญา	๔.๓๗	๐.๓๖	มาก	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก
๓. ด้านอิตถัญญา	๔.๓๔	๐.๓๖	มาก	๔.๒๕	๐.๔๐	มาก
๔. ด้านมัตถัญญา	๔.๒๕	๐.๓๔	มาก	๔.๒๗	๐.๔๐	มาก
๕. ด้านกาลัญญา	๔.๑๗	๐.๓๐	มาก	๔.๑๕	๐.๓๒	มาก
๖. ด้านปริสัจญา	๔.๒๖	๐.๒๗	มาก	๔.๒๗	๐.๓๑	มาก
๗. ด้านบุคคัลัญญา	๔.๑๗	๐.๒๒	มาก	๔.๒๐	๐.๒๔	มาก
รวม	๔.๒๘	๐.๒๕	มาก	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๔ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก จำแนกตามเพศ เพศหญิงและเพศชาย อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย เพศชาย พบว่า ด้านธัมมัญญา และด้านอรรถัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอิตถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

เพศหญิง พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอายุ

ระดับความคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น					
	๑๗ - ๓๐ ปี		๓๑-๔๕ ปี		๔๖-๖๐ ปี	
	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
๑. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๓๓	๐.๔๐	มาก	๔.๓๗	๐.๓๗	มาก
๒. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๗	๐.๔๒	มาก	๔.๓๕	๐.๔๖	มาก
๓. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๕	๐.๔๒	มาก	๔.๓๐	๐.๔๐	มาก
๔. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๐	๐.๓๕	มาก	๔.๒๖	๐.๔๖	มาก
๕. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๑๑	๐.๒๗	มาก	๔.๑๕	๐.๓๕	มาก
๖. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๕	๐.๒๗	มาก	๔.๒๖	๐.๓๕	มาก
๗. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๑๗	๐.๒๒	มาก	๔.๑๕	๐.๒๕	มาก
รวม	๔.๒๓	๐.๒๗	มาก	๔.๒๖	๐.๓๕	มาก

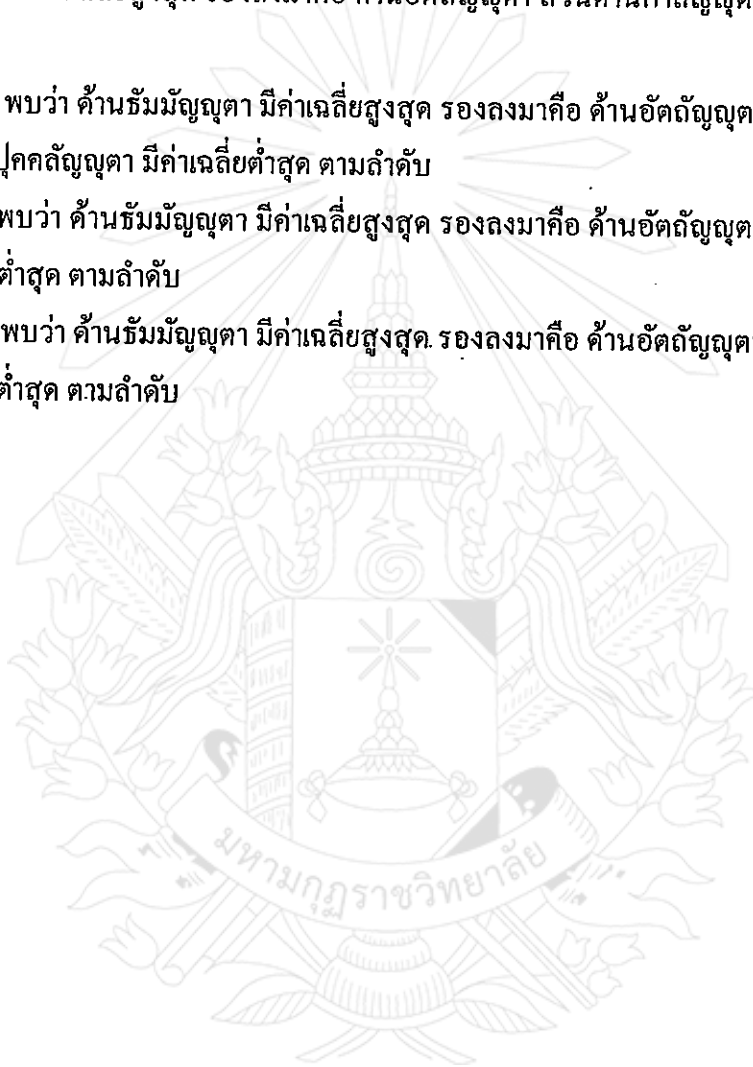
จากตารางที่ ๔.๑๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย อายุ ๑๘ - ๓๐ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๓๑ - ๔๕ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา และด้านปุคคลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๔๖ - ๖๐ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๖๑ ปีขึ้นไป พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	ระดับความคิดเห็น											
	ประถมศึกษา		มัธยมศึกษา/ปวช.		อนุปริญญาตรี/ปวส.		ปริญญาตรีหรือสูงกว่า					
	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล			
๑. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๔๐	๐.๓๒	มาก	๔.๓๗	๐.๓๓	มาก	๔.๓๖	๐.๓๒	มาก	๔.๓๗	๐.๓๓	มาก
๒. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๓๖	๐.๓๕	มาก	๔.๓๕	๐.๓๕	มาก	๔.๓๔	๐.๔๐	มาก	๔.๓๓	๐.๓๖	มาก
๓. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก	๔.๓๓	๐.๓๖	มาก	๔.๒๗	๐.๔๔	มาก	๔.๒๕	๐.๓๕	มาก
๔. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๓๑	๐.๓๗	มาก	๔.๓๐	๐.๓๖	มาก	๔.๒๕	๐.๓๕	มาก	๔.๒๕	๐.๔๐	มาก
๕. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๐	๐.๒๕	มาก	๔.๑๕	๐.๒๒	มาก	๔.๑๔	๐.๓๒	มาก	๔.๑๐	๐.๓๗	มาก
๖. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๕	๐.๓๐	มาก	๔.๒๕	๐.๒๖	มาก	๔.๒๕	๐.๓๓	มาก	๔.๒๔	๐.๒๗	มาก
๗. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๒๓	๐.๒๕	มาก	๔.๒๐	๐.๒๓	มาก	๔.๑๕	๐.๒๑	มาก	๔.๑๗	๐.๒๓	มาก
รวม	๔.๓๐	๐.๒๗	มาก	๔.๒๕	๐.๒๖	มาก	๔.๒๕	๐.๒๕	มาก	๔.๒๕	๐.๒๗	มาก

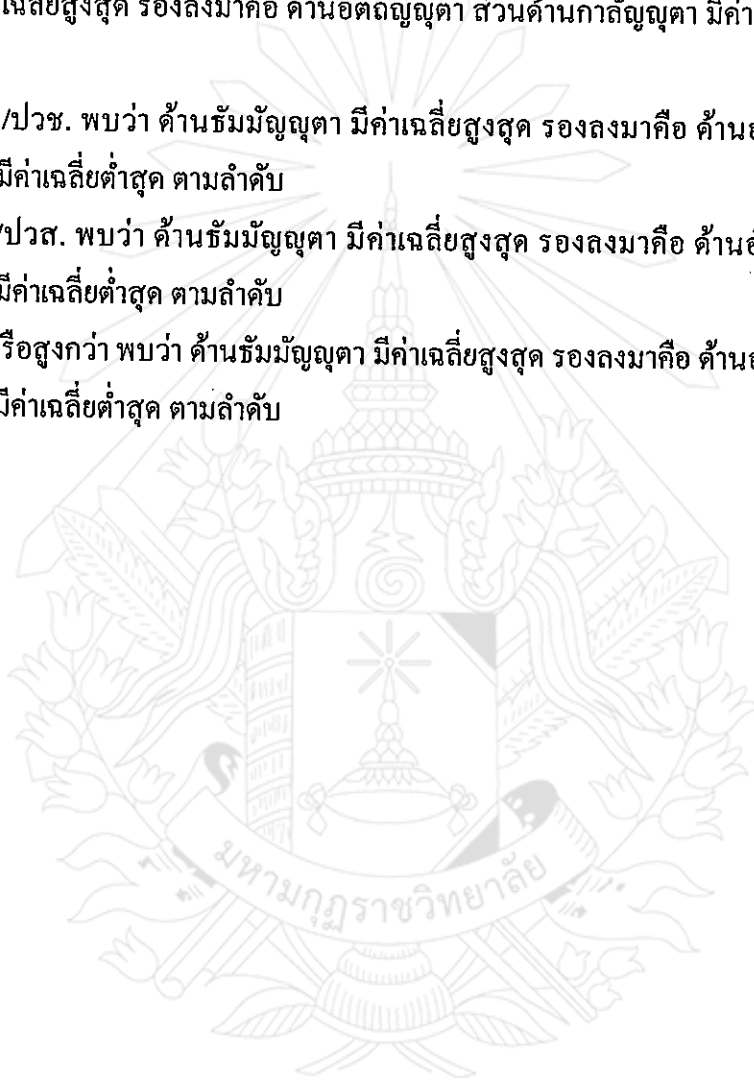
จากตารางที่ ๔.๑๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส.และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ประถมศึกษา พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกถัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดตามลำดับ

มัธยมศึกษา/ปวช. พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกถัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

อนุปริญญา/ปวส. พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกถัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ปริญญาตรีหรือสูงกว่า พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกถัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากแพ จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอาชีพ

หลักธรรมาภิบาล	ระดับความคิดเห็น											
	เกษตรกรรวม		รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ		ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว		รับจ้างทั่วไป					
	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. ด้านธรรมาภิบาล	๔.๔๐	๐.๓๐	มาก	๔.๓๔	๐.๓๓	มาก	๔.๓๘	๐.๓๕	มาก	๔.๓๗	๐.๓๓	มาก
๒. ด้านอัตตัญญา	๔.๓๗	๐.๓๘	มาก	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก	๔.๓๓	๐.๔๐	มาก	๔.๓๔	๐.๓๗	มาก
๓. ด้านอัตตัญญา	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก	๔.๓๐	๐.๓๖	มาก	๔.๓๐	๐.๔๓	มาก	๔.๓๒	๐.๓๗	มาก
๔. ด้านมัตตัญญา	๔.๓๒	๐.๓๗	มาก	๔.๒๔	๐.๓๕	มาก	๔.๒๘	๐.๔๒	มาก	๔.๒๖	๐.๓๖	มาก
๕. ด้านกาลัญญา	๔.๑๘	๐.๓๓	มาก	๔.๑๒	๐.๓๒	มาก	๔.๑๘	๐.๓๒	มาก	๔.๑๕	๐.๓๐	มาก
๖. ด้านปริตัญญา	๔.๒๖	๐.๓๒	มาก	๔.๒๓	๐.๒๖	มาก	๔.๒๘	๐.๓๐	มาก	๔.๒๘	๐.๒๘	มาก
๗. ด้านปุคคลัญญา	๔.๒๑	๐.๒๔	มาก	๔.๒๑	๐.๒๕	มาก	๔.๑๕	๐.๒๔	มาก	๔.๒๒	๐.๒๒	มาก
รวม	๔.๒๕	๐.๒๘	มาก	๔.๒๕	๐.๒๕	มาก	๔.๒๘	๐.๓๐	มาก	๔.๒๖	๐.๒๖	มาก

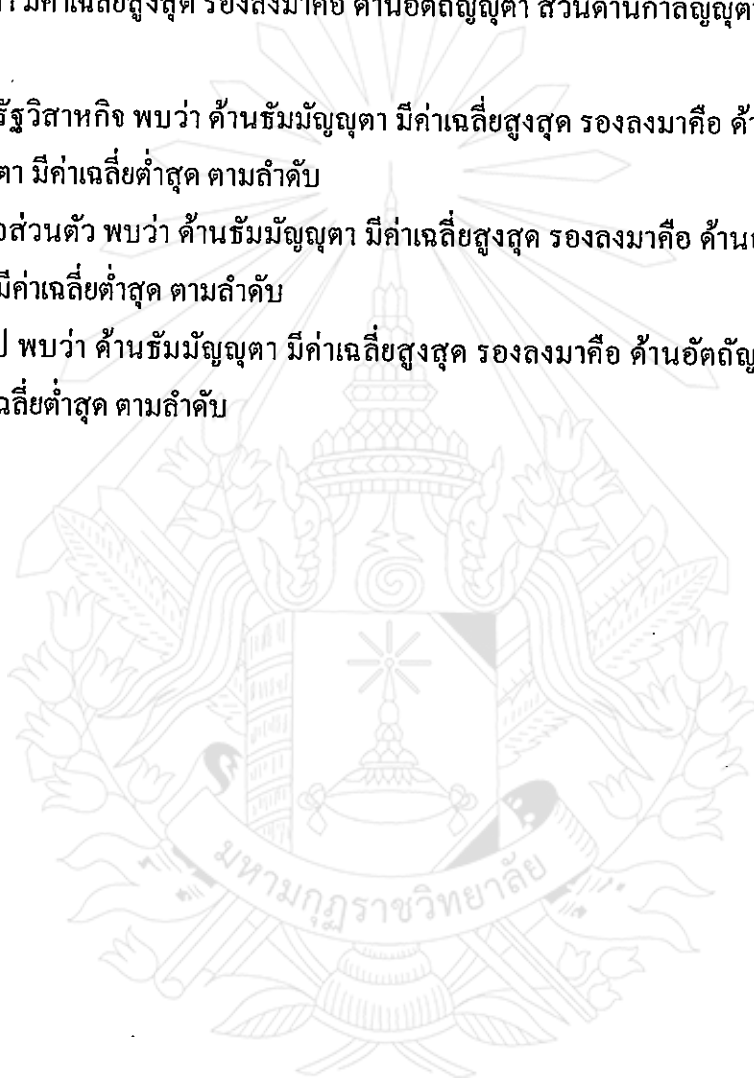
จากตารางที่ ๔.๑๗ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย อาชีพเกษตรกร พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

รับจ้างทั่วไป พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอัตถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	ระดับความคิดเห็น								
	ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	รวม	ค่าเฉลี่ย			
	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑. ด้านภูมิปัญญา	๔.๓๖	๐.๒๕	มาก	๔.๔๑	๐.๒๑	มาก	๔.๓๓	๐.๔๑	มาก
๒. ด้านอัตตปัญญา	๔.๓๓	๐.๓๓	มาก	๔.๓๘	๐.๓๘	มาก	๔.๓๓	๐.๔๔	มาก
๓. ด้านอัตตปัญญา	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก	๔.๓๒	๐.๔๐	มาก	๔.๒๘	๐.๔๖	มาก
๔. ด้านมีตปัญญา	๔.๒๕	๐.๓๔	มาก	๔.๓๐	๐.๓๖	มาก	๔.๒๓	๐.๔๔	มาก
๕. ด้านกาลปัญญา	๔.๑๕	๐.๒๘	มาก	๔.๑๖	๐.๓๐	มาก	๔.๑๓	๐.๓๕	มาก
๖. ด้านบริสุตปัญญา	๔.๒๕	๐.๒๖	มาก	๔.๒๖	๐.๒๖	มาก	๔.๒๖	๐.๒๕	มาก
๗. ด้านบุคคลปัญญา	๔.๑๖	๐.๒๑	มาก	๔.๒๒	๐.๒๖	มาก	๔.๑๘	๐.๒๖	มาก
รวม	๔.๒๖	๐.๒๔	มาก	๔.๓๐	๐.๒๘	มาก	๔.๒๕	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๕.๑๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา และด้านปุคคลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป พบว่า ด้านธัมมัญญา และด้านอรรถัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

ตอนที่ ๔ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนต่างกัน

ตารางที่ ๔.๑๙ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๒๘	๐.๒๕	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๙ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๒๐ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๒๘	๐.๒๕	๐.๔๑	๐.๖๘๖
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๒๕		

จากตารางที่ ๔.๒๐ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๒๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๓๗	๐.๒๕	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๓๘	๐.๓๕	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๒๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๒๒ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๓๗	๐.๒๕	๐.๐๖	๐.๕๕๑
หญิง	๒๓๑	๔.๓๘	๐.๓๕		

จากตารางที่ ๔.๒๒ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๒๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถิยัตถุตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๓๗	๐.๓๕	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๒๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถิยัตถุตา โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๒๔ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถิยัตถุตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๓๗	๐.๓๕	๐.๘๓	๐.๔๐๔
หญิง	๒๓๑	๔.๓๓	๐.๓๕		

จากตารางที่ ๔.๒๔ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถิยัตถุตาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๒๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัตถุญตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๓๔	๐.๓๖	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๒๕	๐.๔๐	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๒๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัตถุญตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๒๖ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัตถุญตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๓๔	๐.๓๖	๑.๑๕	๐.๒๓๖
หญิง	๒๓๑	๔.๒๕	๐.๔๐		

จากตารางที่ ๔.๒๖ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอรรถัตถุญตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๒๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๒๕	๐.๓๔	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๔๐	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๒๖	๐.๓๖	มาก

จากตารางที่ ๔.๒๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๒๗ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๒๕	๐.๓๔	๐.๕๗	๐.๕๗๑
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๔๐		

จากตารางที่ ๔.๒๗ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๒๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๑๗	๐.๓๐	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๑๕	๐.๓๒	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก

จากตารางที่ ๔.๒๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดาโดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๓๐ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๑๗	๐.๓๐	๐.๔๑	๐.๖๘๓
หญิง	๒๓๑	๔.๑๕	๐.๓๒		

จากตารางที่ ๔.๓๐ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๓๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๒๖	๐.๒๗	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๓๑	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๒๗	๐.๒๙	มาก

จากตารางที่ ๔.๓๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๓๒ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๒๖	๐.๒๗	๐.๒๗	๐.๗๙๕
หญิง	๒๓๑	๔.๒๗	๐.๓๑		

จากตารางที่ ๔.๓๒ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๓๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	๑๔๑	๔.๑๗	๐.๒๒	มาก
หญิง	๒๓๑	๔.๒๐	๐.๒๔	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๑๘	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๓๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายและเพศหญิง อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๓๔ แสดงผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
ชาย	๑๔๑	๔.๑๗	๐.๒๒	๑.๐๑	๐.๓๑๔
หญิง	๒๓๑	๔.๒๐	๐.๒๔		

จากตารางที่ ๔.๓๔ พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๓๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๓๓	๔.๒๓	๐.๒๘	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๒๖	๐.๓๕	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๒๕	๐.๒๒	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๔.๓๐	๐.๒๔	มาก
รวม	๓๕๒	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๓๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ทั้ง ๓ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปีและ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๓๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๘	๓	๐.๐๕	๑.๒๓	๐.๒๕๘
ภายในกลุ่ม	๒๗.๖๕	๓๖๘	๐.๐๘		
รวม	๒๗.๙๓	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๓๖ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๓ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๓๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๓๓	๔.๓๓	๐.๔๐	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๓๘	๐.๓๘	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๓๘	๐.๒๒	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๓	๔.๔๐	๐.๓๑	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๓๗ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา โดยรวมอยู่ในระดับเมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๓๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๔	๓	๐.๐๘	๐.๗๖	๐.๕๑๗
ภายในกลุ่ม	๓๕.๒๖	๓๖๘	๐.๑๑		
รวม	๓๕.๕๐	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๓๘ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๓๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๓๓	๔.๒๘	๐.๔๒	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๓๕	๐.๔๖	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๓๘	๐.๓๐	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๔.๓๕	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๓๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปีและ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๔๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๔	๓	๐.๑๕	๑.๐๓	๐.๓๗๘
ภายในกลุ่ม	๕๑.๗๓	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๒.๑๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๔๐ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๔๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๗๓	๔.๒๕	๐.๔๒	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๓๐	๐.๕๐	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๓๓	๐.๓๐	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๔.๓๓	๐.๓๔	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๔๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปีและ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๔๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๐.๓๑	๓	๐.๑๐	๐.๗๐	๐.๕๕๔
ภายในกลุ่ม	๕๔.๕๘	๓๖๘	๐.๑๕		
รวม	๕๕.๒๕	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๔๒ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๔๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิสรธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๓๓	๔.๒๐	๐.๓๕	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๒๖	๐.๔๓	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๓๐	๐.๓๑	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๓	๔.๓๒	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๔๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิสรธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๔๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิสรธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๓๓	๓	๐.๑๑	๑.๓๒	๐.๑๖๓
ภายในกลุ่ม	๕๒.๓๓	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๓.๐๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๔๔ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิสรธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๔๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๓๓	๔.๑๑	๐.๒๘	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๑๕	๐.๓๕	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๓	๔.๒๑	๐.๒๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก

จากตารางที่ ๔.๔๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา โดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๔๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๔	๓	๐.๑๕	๑.๔๕	๐.๒๑๓
ภายในกลุ่ม	๓๖.๕๓	๓๖๘	๐.๑๐		
รวม	๓๗.๐๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๔๖ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาต้ญญดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๔๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यุดา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๗๓	๔.๒๕	๐.๒๗	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๒๖	๐.๓๕	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๒๘	๐.๒๙	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๔.๒๘	๐.๒๗	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๒๗	๐.๒๙	มาก

จากตารางที่ ๔.๔๗ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐริธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यุดา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๔๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यุดา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๗	๓	๐.๐๒	๐.๒๗	๐.๘๔๕
ภายในกลุ่ม	๓๒.๐๖	๓๖๘	๐.๐๘		
รวม	๓๒.๑๓	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๔๘ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐริธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यุดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๔๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา จำแนกตามอายุ

อายุ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
๑๘ - ๓๐ ปี	๗๓	๔.๑๗	๐.๒๒	มาก
๓๑ - ๔๕ ปี	๕๐	๔.๑๕	๐.๒๕	มาก
๔๖ - ๖๐ ปี	๑๑๒	๔.๒๑	๐.๒๒	มาก
๖๑ ปีขึ้นไป	๕๗	๔.๒๒	๐.๒๓	มาก
รวม	๓๗๒	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๔๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๗	๓	๐.๐๙	๑.๖๖	๐.๑๗๖
ภายในกลุ่ม	๒๐.๐๔	๓๖๘	๐.๐๕		
รวม	๒๐.๓๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๐ พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๓๐	๐.๒๗	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๒๕	๐.๒๖	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๒๕	๐.๒๕	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๒๕	๐.๒๘	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๐	๓	๐.๐๗	๐.๘๘	๐.๔๔๕
ภายในกลุ่ม	๒๗.๗๗	๓๖๘	๐.๐๗		
รวม	๒๗.๙๗	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๒ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๔๐	๐.๓๒	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๓๗	๐.๓๓	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๓๖	๐.๓๒	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๓๗	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส.และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๑	๓	๐.๐๔	๐.๓๕	๐.๗๕๑
ภายในกลุ่ม	๓๕.๓๕	๓๖๘	๐.๑๑		
รวม	๓๕.๕๐	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๔ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๓๖	๐.๓๕	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๓๕	๐.๓๕	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๓๔	๐.๔๐	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๓๓	๐.๓๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๕	๐.๓๖	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๓	๓	๐.๐๑	๐.๐๗	๐.๕๗๔
ภายในกลุ่ม	๕๒.๑๓	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๒.๑๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๖ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๗ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๓๓	๐.๓๖	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๒๘	๐.๔๔	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๒๕	๐.๓๕	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๗ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส.และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๘ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๕	๓	๐.๐๖	๐.๔๓	๐.๗๓๕
ภายในกลุ่ม	๕๕.๑๐	๓๖๘	๐.๑๕		
รวม	๕๕.๒๕	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๘ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๓๑	๐.๓๓	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๓๐	๐.๓๖	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๒๕	๐.๓๕	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๒๕	๐.๔๐	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๖๐ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๘	๓	๐.๐๙	๐.๖๖	๐.๕๗๗
ภายในกลุ่ม	๕๒.๗๗	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๓.๐๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๖๐ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักธรรมาภิบาลไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๖๑ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญุตฯ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๒๐	๐.๒๕	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๑๕	๐.๒๘	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๑๔	๐.๓๒	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๑๐	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก

จากตารางที่ ๔.๖๑ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญุตฯ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๖๒ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญุตฯ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๕๒	๓	๐.๑๗	๑.๗๕	๐.๑๕๖
ภายในกลุ่ม	๓๖.๔๕	๓๖๘	๐.๑๐		
รวม	๓๗.๐๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๖๒ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญุตฯ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๖๓ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัศัญญา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๒๕	๐.๓๐	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๒๕	๐.๒๖	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๒๕	๐.๓๓	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๒๔	๐.๒๘	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๖๓ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัศัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส.และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๖๔ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัศัญญา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๒	๓	๐.๐๗	๐.๘๖	๐.๔๖๔
ภายในกลุ่ม	๓๑.๕๑	๓๖๘	๐.๐๘		
รวม	๓๒.๑๓	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๖๔ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัศัญญา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๖๕ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ประถมศึกษา	๑๐๒	๔.๒๓	๐.๒๕	มาก
มัธยมศึกษา/ปวช.	๕๕	๔.๒๐	๐.๒๓	มาก
อนุปริญญา/ปวส.	๘๘	๔.๑๔	๐.๒๑	มาก
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๘๗	๔.๑๗	๐.๒๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๖๕ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๖๖ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๔	๓	๐.๑๕	๒.๗๑	๐.๐๔๕*
ภายในกลุ่ม	๑๕.๘๗	๓๖๘	๐.๐๕		
รวม	๒๐.๓๑	๓๗๑			

*แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางที่ ๔.๖๖ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๖๗ แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญา ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

ระดับการศึกษา	\bar{X}	อนุปริญญา/ ปริญญาตรีหรือ มัธยมศึกษา/ ประถมศึกษา			
		ปวส.	สูงกว่า	ปวช.	
		๔.๑๔	๔.๑๗	๔.๒๐	๔.๒๓
อนุปริญญา/ปวส.	๔.๑๔	-	๐.๐๓	๐.๐๖	๐.๐๙*
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	๔.๑๗		-	๐.๐๓	๐.๐๖
มัธยมศึกษา/ปวช.	๔.๒๐			-	๐.๐๓
ประถมศึกษา	๔.๒๓				-

จากตารางที่ ๔.๖๗ พบว่า เมื่อทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญา ที่มีระดับการศึกษาต่างกันเป็นรายคู่ พบว่า ประถมศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลมากกว่า อนุปริญญา/ปวส.

ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตารางที่ ๔.๖๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๒๕	๐.๒๘	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๒๕	๐.๒๕	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๒๘	๐.๓๐	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๒๗	๐.๒๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๖๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๖๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๖	๓	๐.๐๒	๐.๒๖	๐.๘๕๑
ภายในกลุ่ม	๒๗.๕๑	๓๖๘	๐.๐๗		
รวม	๒๗.๕๗	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๖๙ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๗๐ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๔๐	๐.๓๐	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๓๔	๐.๓๓	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๓๘	๐.๓๕	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๓๖	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๗๐ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๗๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๒	๓	๐.๐๔	๐.๓๖	๐.๗๗๒
ภายในกลุ่ม	๓๕.๓๘	๓๖๘	๐.๑๑		
รวม	๓๕.๕๐	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๗๑ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๗๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๓๗	๐.๓๘	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๓๓	๐.๔๐	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๓๔	๐.๓๗	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๗๒ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๗๓ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๐	๓	๐.๐๓	๐.๒๕	๐.๘๖๔
ภายในกลุ่ม	๕๒.๐๖	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๒.๑๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๗๓ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๑๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๓๐	๐.๓๖	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๓๐	๐.๔๓	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๓๒	๐.๓๗	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๔ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๑๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๓	๓	๐.๐๑	๐.๐๘	๐.๕๗๓
ภายในกลุ่ม	๕๕.๒๖	๓๖๘	๐.๑๕		
รวม	๕๕.๒๙	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๑๕ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐิธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๗๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๓๒	๐.๓๗	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๒๔	๐.๓๕	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๒๘	๐.๔๒	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๒๖	๐.๓๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๗๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๗๗ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๗	๓	๐.๐๙	๐.๖๖	๐.๕๙๒
ภายในกลุ่ม	๕๒.๗๙	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๓.๐๖	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๗๗ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๗๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญูตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๑๘	๐.๓๓	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๑๒	๐.๓๒	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๑๘	๐.๓๒	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๑๕	๐.๓๐	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก

จากตารางที่ ๔.๗๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๗๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญูตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๕	๓	๐.๐๖	๐.๖๕	๐.๕๘๔
ภายในกลุ่ม	๓๖.๘๒	๓๖๘	๐.๑๐		
รวม	๓๗.๐๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๗๙ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญูตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๐ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัชญาฯ จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๒๖	๐.๓๒	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๒๓	๐.๒๖	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๒๘	๐.๓๐	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๒๘	๐.๒๘	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๐ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัชญาฯ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัชญาฯ ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๓	๓	๐.๐๔	๐.๕๑	๐.๖๗๕
ภายในกลุ่ม	๓๒.๐๐	๓๖๘	๐.๐๕		
รวม	๓๒.๑๓	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๘๑ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัชญาฯ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
อาชีพเกษตรกร	๑๐๑	๔.๒๑	๐.๒๔	มาก
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๕๘	๔.๒๑	๐.๒๕	มาก
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	๕๓	๔.๑๘	๐.๒๔	มาก
รับจ้างทั่วไป	๑๒๐	๔.๑๗	๐.๒๒	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๒ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๓ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๒	๓	๐.๐๔	๐.๗๐	๐.๕๕๑
ภายในกลุ่ม	๒๐.๒๐	๓๖๘	๐.๐๕		
รวม	๒๐.๓๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๘๓ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๒๖	๐.๒๔	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๒๕	๐.๒๘	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๓๐	๐.๒๕	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๔.๒๕	๐.๓๓	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๗	๐.๒๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๔ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวม ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๗	๓	๐.๐๖	๐.๗๖	๐.๕๑๘
ภายในกลุ่ม	๒๗.๘๐	๓๖๘	๐.๐๗		
รวม	๒๗.๙๗	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๘๕ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๓๖	๐.๒๕	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๔๑	๐.๓๑	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๔๑	๐.๒๘	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๔.๓๓	๐.๔๑	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๘	๐.๓๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๗ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๔๕	๓	๐.๑๖	๑.๕๓	๐.๒๐๗
ภายในกลุ่ม	๓๕.๐๒	๓๒๘	๐.๑๑		
รวม	๓๕.๕๐	๓๓๑			

จากตารางที่ ๔.๘๗ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๓๓	๐.๓๓	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๓๘	๐.๓๘	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๓๕	๐.๓๔	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๘๔	๔.๓๓	๐.๔๔	มาก
รวม	๓๖๒	๔.๓๕	๐.๓๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท , ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๗	๓	๐.๐๖	๐.๔๐	๐.๗๕๖
ภายในกลุ่ม	๕๑.๘๕	๓๖๘	๐.๑๔		
รวม	๕๒.๐๒	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๘๙ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๐ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๓๒	๐.๔๐	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๓๒	๐.๓๓	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๔.๒๘	๐.๔๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๓๑	๐.๓๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๐ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท , ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท , ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๑ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๘	๓	๐.๐๓	๐.๑๕	๐.๕๐๕
ภายในกลุ่ม	๕๕.๒๑	๓๖๘	๐.๑๕		
รวม	๕๕.๒๙	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๑ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตรัดัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๒ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญุตฯ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๒๕	๐.๓๔	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๓๐	๐.๓๗	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๓๓	๐.๓๕	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๔.๒๓	๐.๔๔	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๒๘	๐.๓๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๒ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญุตฯ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาท ขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๓ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญุตฯ ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๕๕	๓	๐.๒๐	๑.๓๕	๐.๒๔๖
ภายในกลุ่ม	๕๒.๔๗	๓๒๘	๐.๑๕		
รวม	๕๓.๐๒	๓๓๑			

จากตารางที่ ๔.๕๓ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญุตฯ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๔ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญดา จำแนกตามรายไต้ต่เดือน

รายไต้ต่เดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่ำ ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๑๕	๐.๒๘	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๓	๔.๑๖	๐.๓๐	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐บาท	๑๐๓	๔.๑๘	๐.๓๓	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๘๔	๔.๑๓	๐.๓๕	มาก
รวม	๓๕๒	๔.๑๖	๐.๓๒	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๔ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญดา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายไต้ต่เดือนต่ำกว่ำ ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๕ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญดา ที่มีรายไต้ต่เดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๒๑	๓	๐.๐๗	๐.๗๐	๐.๕๕๕
ภายในกลุ่ม	๓๖.๘๐	๓๖๘	๐.๑๐		
รวม	๓๗.๐๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๕ พบว่า ประชาชนที่มีรายไต้ต่เดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาถัญญดา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๘๖ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๒๕	๐.๒๗	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๒๗	๐.๓๒	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐บาท	๑๐๓	๔.๒๘	๐.๓๐	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๘๔	๔.๒๖	๐.๒๕	มาก
รวม	๓๖๒	๔.๒๗	๐.๒๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๘๖ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๘๗ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๐๕	๓	๐.๐๒	๐.๑๘	๐.๙๑๐
ภายในกลุ่ม	๓๒.๐๕	๓๖๘	๐.๐๘		
รวม	๓๒.๑๐	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๘๗ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัสรรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัस्थ्यตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตารางที่ ๔.๕๘ แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท	๘๘	๔.๑๗	๐.๒๑	มาก
๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท	๘๗	๔.๒๒	๐.๒๖	มาก
๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท	๑๐๓	๔.๑๕	๐.๒๐	มาก
๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป	๕๔	๔.๑๘	๐.๒๖	มาก
รวม	๓๓๒	๔.๑๕	๐.๒๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๕๘ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ ๔.๕๙ แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	๐.๑๒	๓	๐.๐๔	๐.๗๒	๐.๕๓๘
ภายในกลุ่ม	๒๐.๑๕	๓๖๘	๐.๐๕		
รวม	๒๐.๓๑	๓๗๑			

จากตารางที่ ๔.๕๙ พบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญาตา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ตอนที่ ๕ ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็น
ของประชาชน ที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหาร
ส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ ๔.๑๐๐ แสดงค่าความถี่ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชน
ที่มีต่อการนำหลักปรัชญาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วน
ตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ลำดับที่	แนวทางส่งเสริม	ความถี่
๑.	ด้านธรรมาภิบาล เพิ่มการประสานงานที่ดีกับผู้บังคับบัญชา เพิ่มความรู้ถึงหลักการรู้กฎเกณฑ์ รู้แบบแผนในการทำงาน	๓๘
	รวม	๓๘
๒.	ด้านอัตตัญญา พัฒนาหาความรู้ สร้างความละเอียด ความช่างสังเกต นำปัญหาที่เกิดขึ้นมา วิเคราะห์แยกแยะได้ทันที	๓๕
	รวม	๓๕
๓.	ด้านอัตตัญญา อบรมศึกษาธรรมะ การเฝ้าหาความรู้อยู่เสมอเพื่อเพิ่มสติปัญญาในการพัฒนา ตนเอง เพิ่มบุคลิกภาพของตนให้ดีขึ้นและวางตนให้เหมาะกับองค์กร	๔๐
	รวม	๔๐
๔.	ด้านมัตตัญญา กำหนดแผนการปฏิบัติ ให้เหมาะสมอันนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี รู้จักวางแผนใน การทำงาน	๔๕
	รวม	๔๕
๕.	ด้านกาลัญญา วางแผนในการปฏิบัติงานให้เหมาะสม จัดการบริหารเวลาการทำงานให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น	๓๕
	รวม	๓๕

ตารางที่ ๔.๑๐๐ (ต่อ)

ลำดับที่	แนวทางส่งเสริม	ความถี่
๖.	ด้านปรีชาญาณ ลงพื้นที่ในการปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมกับชุมชนในการปฏิบัติงาน เพื่อจะได้ศึกษาความต้องการของกันและกัน	๔๒
	รวม	๔๒
๗.	ด้านบุคลิกสัญญา ควรส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพให้กับพนักงาน โดยจัด โครงการให้มือบรม บุคลิกภาพเพื่อยกระดับตนเอง	๔๓
	รวม	๔๓

จากตารางที่ ๔.๑๐๐ พบว่า ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยเรียงลำดับตามความถี่จากมากไปหาน้อยพบว่า ด้านมัตตัญญา การรู้จักประมาณมีความถี่มากที่สุด คือ กำหนดแผนการปฏิบัติ ให้เหมาะสมอันนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี รู้จักวางแผนในการทำงาน รองลงมา ด้านบุคลิกสัญญา การรู้จักบุคคล คือ ควรส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพให้กับพนักงานโดยจัด โครงการให้มือบรมบุคลิกภาพเพื่อยกระดับตนเอง ส่วนด้านอัตตัญญา การรู้จักผล มีความถี่น้อยที่สุด คือ พัฒนาหาความรู้ สร้างความละเอียด ความช่างสังเกต นำปัญหาที่เกิดขึ้นมาวิเคราะห์แยกแยะได้ทันที

ตอนที่ ๖ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประเด็นที่ ๑ ด้านธรรมาภิบาล

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผล เช่นรู้ว่า ตำแหน่งฐานะ อาชีพ การงานของตน มีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างไร มีอะไรเป็นหลักการจะต้องทำอะไร อย่างไร จึงจะเป็นเหตุให้บรรลุผลสำเร็จที่เป็นไปตามหน้าที่ และความรับผิดชอบนั้น ๆ

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าองค์กรหรือหน่วยงานใด หากบุคลากรมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนก็แสดงให้เห็นว่าเหตุที่กำลังทำอยู่เป็นสิ่งที่ดี ย่อมได้รับผลไปในทางที่ดีด้วยเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้การปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติด้วยหลักเหตุผล

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง เป็นผู้รู้จักเหตุและผู้รู้จักผล ทำให้ปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมของประชาชนในพื้นที่และอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างราบรื่น ให้ความสำคัญกับประชาชนทุกคน ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มใจ หรือมีอะไรพอจะช่วยเหลือก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มใจและจริงใจ

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลควรสร้างความผูกพันกับประชาชน ทำความเข้าใจกับประชาชน ประชาสัมพันธ์กับประชาชน โดยการลงพื้นที่พูดคุยกับประชาชน เพื่อรับทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่าการทำงานของเจ้าหน้าที่ควรพึงเสียงประชาชน และความต้องการของประชาชนเป็นหลักในการทำงานของเจ้าหน้าที่ ถึงจะทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด

ประเด็นที่ ๒ ด้านอัตถิภาวนิยม

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง ผู้มีความรับผิดชอบต่อจรรยาบรรณในการทำงาน ไม่ทำงานโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเพียงฝ่ายเดียวรู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ เข้าใจ

วัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าที่ตนทำอยู่อย่างนั้นเพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไร เป็นผลดีหรือผลเสีย

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีการสัมมนาหรืออบรมสร้างแนวความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ในองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ที่ดี ให้ความเป็นกันเอง อธิยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา เป็นคนพูดจาดี สุขุม นุ่มลึก เป็นกันเองกับประชาชน เป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการทำงาน เป็นคนตรงต่อเวลา เสียสละเวลาและทุ่มเทกับการทำงาน

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เปรียบเทียบการทำงานจากความคิดเดิม ๆ กับแนวคิดใหม่ว่าสิ่งไหนให้ผลมากกว่ากันหรือผลออกมาแล้วเหมือนหรือต่างกันมากน้อยเพียงใด จัดทำเป็นแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ควรใช้หลักธรรมในการปฏิบัติงาน

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ที่ดี ให้ความเป็นกันเอง อธิยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา เป็นคนพูดจาดี สุขุม นุ่มลึก เป็นกันเองกับประชาชน เป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการทำงาน เป็นคนตรงต่อเวลา เสียสละเวลาและทุ่มเทกับการทำงาน

ประเด็นที่ ๓ ด้านอัตตัญญูตา

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีความรู้ ความสามารถ ความถนัด มีประสบการณ์ในการทำหน้าที่ดี สามารถทำงานมีผลสัมฤทธิ์ชัดเจน การดำเนินการต่าง ๆ ไปตามหลักธรรมภิบาล มีคุณธรรม งานต่าง ๆ มีการประเมิน และนำผลการประเมินมาแก้ไขปรับปรุง

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีความรู้ ความสามารถเป็นผู้ที่รู้สถานะของตน รู้จักวางตนให้เหมาะสม เป็นผู้เข้าใจถึงสถานะภาพของตน รู้ว่าตนเองเป็นใครมีหน้าที่อะไรแล้วปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ทำให้ผลงานที่ออกมามีประสิทธิภาพสูงสุด

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารและบุคลากรมีความรู้ ความสามารถ มีศีลธรรม มีกำลังกาย มีการศึกษา มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเกียรติยศ มีความสามารถในการควบคุมสถาน

การณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จุดอ่อนจุดแข็งของตนเองวางตนได้อย่างเหมาะสมรู้จักว่าตนมีความสามารถเพียงใดปฏิบัติงานในด้านไหนได้ดีเพียงใด รู้หน้าที่ของตนและทำงานที่ได้รับมอบได้อย่างดี

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดอบรมให้แก่เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายว่าการที่ท่านเข้ามาอยู่ในที่นี้ได้ก็เพราะประชาชน สร้างประโยชน์ให้ประชาชนและวางตัวให้เหมาะสมกับอำนาจที่ตนมี

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เจ้าหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนและให้บริการประชาชนด้วยน้ำใจ และควรใช้หลักธรรมพรหมวิหาร ๔ ในการปฏิบัติงานวางตนให้เหมาะสมรู้จักว่าตนมีความสามารถเพียงใดปฏิบัติงานในด้านไหนได้ดีเพียงใด รู้หน้าที่ของตนและทำงานที่ได้รับมอบ

ประเด็นที่ ๔ ด้านมัตตัญญูตา

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าฝ่ายบริหารประหยัดและใช้จ่ายงบประมาณอย่างเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติตนอ่อนน้อมถ่อมตนรู้จักประมาณทั้งเรื่องการปฏิบัติงานของตนเอง และการใช้ทรัพย์สินของราชการและใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์อย่างคุณภาพและประสิทธิภาพ

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากร รู้จักการประมาณตนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นประมาณการในการทำงานให้มากให้น้อยจนเกินไป รู้จักวางแผนว่าขอบเขตของงานขนาดนี้ควรทำประมาณไหนจึงจะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพ และยังรู้จักประมาณในการใช้จ่ายไม่ฟุ่มเฟือยจนเกินไป

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรรู้จักพอดี รู้จักประมาณในการใช้จ่ายทรัพย์สิน รู้จักความพอเหมาะพอดีในการปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ควรรู้จักประมาณตนในการเบิกจ่ายงบประมาณเจ้าหน้าที่ควรรู้จักประมาณตนเองในการปฏิบัติงาน ควรรู้ว่าอันไหนตนควรทำหรือไม่ควรทำ

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลควรตระหนักถึงหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนา เช่น สីล ๕ สีล ๘ แสวงหาในทางที่ชอบธรรม และควรรู้จักโทษของการไม่รู้จักประมาณตน แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

ประเด็นที่ ๕ ด้านกาลัญญา

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง มีการดำเนินงานต่าง ๆ ของหน่วยงานตามแผนงานตามโครงการตามช่วง ระยะเวลา มีการวางแผนดำเนินการ มีการประเมินผลและนำผลการประเมินมาแก้ไข

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรเป็นผู้รู้เวลาในการทำงานแม้ บางครั้งอาจมีข้อบกพร่องไปบ้าง แต่ก็ถือได้ว่าส่วนใหญ่รู้จักเวลาที่มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการ ทำงาน บริหารเวลาได้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควรทำอะไร ทำให้งานออกมามี ตรงตามกำหนดเวลา

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล ควรเข้าทำงานก่อน เวลาไม่ควรลางานบ่อย และควรเข้าปฏิบัติงานตามเวลาราชการ มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการ ทำงานบริหารเวลาให้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควรทำอะไรทำให้งานออกมามี ตรงตามกำหนดเวลา

ร.ต.อ. สมทรง จุลตร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ทำหน้าที่ให้บรรลุผล สำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด สามารถกำหนดระยะเวลาเกี่ยวกับ โครงการ ได้อย่างเหมาะสม สามารถปฏิบัติงาน โดยคำนึงถึงการประหยัดเวลาของประชาชนผู้มาใช้บริการ ได้เป็นอย่างดี และ รู้จักการบริหารงาน โดยใช้เวลาเป็นตัวกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรมีความคิดกว้างไกลและมี วิสัยทัศน์ที่ดี มีความกระตือรือร้นในการทำงาน เป็นคนตรงต่อเวลา เสียสละเวลาและทุ่มเทกับการ ทำงานเป็นผู้รู้เวลา มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการทำงานบริหารเวลาได้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควร ทำอะไรทำให้งานออกมามี ตรงตามกำหนดเวลา

ประเด็นที่ ๖ ด้านปรัญญา

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง เข้าใจสภาพชุมชน ความต้องการของชุมชน สามารถเข้าไปดำเนินการต่าง ๆ อย่างเข้าใจ และเข้าใจแนวการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของชุมชนนั้น ๆ แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่าง เหมาะสมเพราะทราบความต้องการของประชาชน

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรของรัฐมีความจำเป็นอย่างมากที่ ต้องสร้างความสนิทสนมกับประชาชนและคนในพื้นที่เพื่อทำให้ทราบถึงความต้องการของ ประชาชน เป็นที่มาของข้อมูลในการพัฒนาชุมชนการลงพื้นที่พบปะประชาชนหาข้อมูลเกี่ยวกับ ความต้องการของประชาชน เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดี รู้ว่าสิ่งใดกระทำแล้ว เกิดประโยชน์กับประชาชน เป็นการพัฒนาชุมชนได้อย่างดี

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าการลงพื้นที่เพื่อเข้าถึงประชาชนแต่บางครั้งวิธีที่ประพฤติปฏิบัติต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ยังไม่เหมาะแต่ถึงอย่างไรก็ถือได้ว่ายังประพฤติปฏิบัติตนได้ดีอยู่ ยังรู้วิธีการปรับตัวให้เข้ากับชุมชนได้ดี รู้ว่าหน้าที่ของตนต้องปฏิบัติกับชุมชนอย่างไร

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการลงพื้นที่บ่อย ๆ เพื่อพูดคุยพบปะกับประชาชน จัดให้มีการจัดกิจกรรมร่วมกับประชาชน เช่น ฝึกฝีมือหัตถกรรมในชุมชน เพื่อหาเป็นสินค้า หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เจ้าหน้าที่ในองค์การบริหารส่วนตำบล ยังเข้าไม่ถึงชุมชนเท่าที่ควร องค์การบริหารส่วนตำบล กับชุมชนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกันน้อย และมีความผูกพันกับประชาชนในชุมชนน้อย

ประเด็นที่ ๘ ด้านบุคคลัญญตา

นายประโยชน์ ชัยณรงค์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้จักทำความเข้าใจ ความแตกต่างของบุคคลว่าใคร มีลักษณะนิสัยอย่างไร ควรปฏิบัติกับเขาอย่างไร และรู้จักที่จะปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยดี

นายสุรศักดิ์ อนันต์ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าผู้บริหารและบุคลากรเป็นผู้รู้จักประชาชน เข้าใจสถานภาพของบุคคลแต่ละคน รู้ว่ากับประชาชนเช่นไรควรวางตัวอย่างไร คนประเภทไหนควรเข้าหาแบบไหน รู้จักปรับตัวให้เข้ากับชุมชน การวางตัวการพูดจาปราศรัย ยังให้เกียรติซึ่งกันและกันทำให้การทำงานเป็นไปอย่างราบรื่น

นายมนัส มีคำ ได้ให้สัมภาษณ์ว่าการให้บริการถือเป็นเรื่องสำคัญของผู้บริหารและบุคลากร การให้บริการต่อประชาชน เป็นเรื่องทีละเอียค่อนต้องอาศัยความเป็นผู้รู้จักบุคคลปรับตัวเข้าหาบุคคลอื่นผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง เป็นผู้รู้จักประชาชน เข้าใจสถานภาพของประชาชน มีการจัดการบริหารงาน โดยดูความเหมาะสมของประชาชนเป็นหลัก

ร.ต.อ. สมทรง จุลสร ได้ให้สัมภาษณ์ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ควรส่งเสริมให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมใน การบริหารการพัฒนาท้องถิ่น โดยการเสนอปัญหา ความต้องการในท้องถิ่น วิจารณ์การทำงานขององค์กร แสดงความคิดเห็น

นายวิชัย ขนานแก้ว ได้ให้สัมภาษณ์ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล มีความเป็นผู้รู้จักบุคคล รู้จักความแตกต่างแห่งบุคคล ความสามารถ คุณธรรม อหัยาศัย มีความผูกพันและเอื้ออาทรต่อผู้ร่วมงานด้วยความจริงใจ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีแก่ประชาชนเป็นอย่างดี สร้างสรรค์สามัคคีธรรมในระหว่างราชการกับประชาชนอย่างเป็นกันเอง และมีน้ำใจช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้ร่วมงานด้วยจิตใจที่เมตตาเสมอ

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยขอเสนอ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อเปรียบเทียบการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตามความคิดเห็นของประชาชน ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน และ เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประชากร ได้แก่ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก จำนวนประชากรทั้งหมด ๑๑,๓๒๘ คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลปากพนังฝั่งตะวันออกและองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก จำนวนประชากรทั้งหมด ๑๑,๓๒๘ คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie และ Morgan จึงได้กลุ่มตัวอย่าง ๓๗๒ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างโดยทำการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ขึ้นมาตามกรอบแนวความคิดที่ตั้งไว้ ซึ่งจะเป็นลักษณะคำถามแบบเลือกตอบตามมาตราส่วนและแบบปลายเปิด มีทั้งหมด ๓ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ แบบสอบถามมีคำตอบให้เลือก โดยสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามแบบมีคำตอบให้เลือกตอบ (Check list) ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ตอนที่ ๒ เป็นคำถามเกี่ยวกับการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ ๓ เป็นคำถามลักษณะปลายเปิด (Open - ended) เกี่ยวกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ ๔ บทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t -test และ ค่า F -test (One - Way ANOVA) และทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช” นั้นสรุปได้ดังนี้

๕.๑.๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ดังนี้

๑) จำแนกตามเพศ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน ๒๓๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๑๐ และเป็นเพศชาย จำนวน ๑๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๙๐

๒) จำแนกตามอายุ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอายุ ๔๖ - ๖๐ ปี จำนวน ๑๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๑๑ มีอายุ ๖๑ ปีขึ้นไป จำนวน ๙๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๐๘ อายุ ๓๐ - ๔๕ ปี จำนวน ๙๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๑๘ และอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี จำนวน ๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๖๒ น้อยที่สุด ตามลำดับ

๓) จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีการศึกษาในระดับ ประถมศึกษา จำนวน ๑๐๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๔๒ มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา/ปวช.จำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๔ มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๖๖ และมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๘ น้อยที่สุด ตามลำดับ

๔) จำแนกตามอาชีพ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีอาชีพรับจ้าง จำนวน ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๒๖ มีอาชีพเกษตรกร จำนวน ๑๐๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๑๕

มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน ๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐ และมีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน ๕๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๘ น้อยที่สุด ตามลำดับ

๕) จำแนกตามรายได้ พบว่า ประชาชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้ต่อเดือน ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๖๘ มีรายได้ต่อเดือน ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไปจำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๒๗ มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท จำนวน ๘๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๖๖ และมีรายได้ต่อเดือน ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๘ น้อยที่สุด ตามลำดับ

๕.๑.๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

๑) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านธัมมัญญาตา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ด้านอหัตถัญญาตา ส่วนด้านกาลัญญาตา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๕.๑.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ดังนี้

๑) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามเพศ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก จำแนกตามเพศ เพศหญิงและเพศชาย อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย เพศชาย พบว่า ด้านธัมมัญญาตา และด้านอหัตถัญญาตา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอหัตถัญญาตา ส่วนด้านกาลัญญาตา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ เพศหญิง พบว่า ด้านธัมมัญญาตา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอหัตถัญญาตา ส่วนด้านกาลัญญาตา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๒) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรี-

ธรรมชาติ จำแนกตามอายุ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอายุ ๑๘ - ๓๐ ปี, ๓๑ - ๔๕ ปี, ๔๖ - ๖๐ ปี และ ๖๑ ปีขึ้นไป อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย อายุ ๑๘ - ๓๐ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ ๓๐ - ๔๕ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ ๔๖ - ๖๐ ปี พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ ๖๑ ปีขึ้นไป พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๓) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา/ปวช., อนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรีหรือสูงกว่า อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ประถมศึกษา พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ มัธยมศึกษา/ปวช. พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ อนุปริญญา/ปวส. พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๔) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามอาชีพ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามอาชีพ อาชีพเกษตรกร, รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ, ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรับจ้างทั่วไป อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย อาชีพเกษตรกร พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ พบว่า ด้าน

ธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ คำขาย/ธุรกิจส่วนตัว พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ รับจ้างทั่วไป พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๕) ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำแนกตามรายได้ พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกตามรายได้ต่อเนื่อง ค่ากว่า ๘,๐๐๐ บาท, ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท, ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท และ ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย รายได้ต่อเนื่องต่ำกว่า ๘,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ รายได้ต่อเนื่อง ๘,๐๐๑ - ๑๐,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ รายได้ต่อเนื่อง ๑๐,๐๐๑ - ๑๕,๐๐๐ บาท พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ รายได้ต่อเนื่อง ๑๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป พบว่า ด้านธัมมัญญา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ด้านอรรถัญญา ส่วนด้านกาลัญญา มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ตามลำดับ

๕.๑.๔ ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเนื่อง ดังนี้

๑) ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีเพศต่างกัน พบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายได้ ด้านธัมมัญญา ด้านอรรถัญญา ด้านอรรถัญญา ด้านมัตตัญญา ด้านกาลัญญา ด้านปริสัญญญาและด้านปุคคลัญญา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒) ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มี อายุ ต่างกัน พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริส

๑. ด้านการรู้จักเหตุ ได้แก่ เพิ่มการประสานงานที่ีระหว่างกับผู้บริหาร เพิ่มความรู้ถึงหลักการ รู้กฎเกณฑ์ รู้แบบแผนในการทำงาน

๒. ด้านการรู้จักผล ได้แก่ พัฒนาหาความรู้ สร้างความละเอียด ความช่างสังเกต นำปัญหาที่เกิดขึ้นมาวิเคราะห์แยกแยะได้ทันที

๓. ด้านการรู้จักตน ได้แก่ อบรมศึกษาธรรมะ การใฝ่หาความรู้อยู่เสมอเพื่อเพิ่มสติปัญญาในการพัฒนาตนเอง เพิ่มบุคลิกภาพของตนให้ดีขึ้นและวางตนให้เหมาะกับองค์กร

๔. ด้านการรู้จักประมาณ ได้แก่ กำหนดแผนการปฏิบัติ ให้เหมาะสมอันนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี

๕. ด้านการรู้จักกาลเวลา ได้แก่ วางแผนในการปฏิบัติงานให้เหมาะสมขึ้นจัดการบริหารเวลาการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

๖. ด้านการรู้จักชุมชน ได้แก่ ลงพื้นที่ในการปฏิบัติงานเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมกับชุมชนในการปฏิบัติงาน

๗. ด้านการรู้จักบุคคล ได้แก่ จัดกิจกรรมเพิ่มส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ีระหว่างประชาชนกับองค์กร

๕.๑.๖ สรุปบทสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ด้านธัมมัญญาตา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผลเป็นผู้รู้จักเหตุและผู้รู้จักผล ทำให้ปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมของประชาชนในพื้นที่ และอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างราบรื่นให้ความสำคัญกับประชาชนทุกคน ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มใจ หรือมีอะไรพอจะช่วยเหลือก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มใจและจริงใจ ควรสร้างความผูกพันกับประชาชน ทำความเข้าใจกับประชาชน ประชาสัมพันธ์กับประชาชน โดยการลงพื้นที่พูดคุยกับประชาชนการทำงานของเจ้าหน้าที่ควรฟังเสียงประชาชน และความต้องการของประชาชนเป็นหลักในการทำงานของเจ้าหน้าที่ ถึงจะทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด

ประเด็นที่ ๒ ด้านอัทธัญญาตา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง ผู้มีความรับผิดชอบต่อจรรยาบรรณในการทำงาน ไม่ทำงานโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเพียงฝ่ายเดียวรู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ เข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าที่ตนทำอยู่อย่างนั้นเพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไร เป็นผลดีหรือผลเสีย มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ที่ดี ให้ความสำคัญกับตนเอง อหยาศัยดี ยึด

เข้มแข็งใฝ่อยู่ตลอดเวลา เป็นคนพูดจาดี สุขุม นุ่มลึก เป็นกันเองกับประชาชน และควรเปรียบเทียบการทำงานจากความคิดเดิม ๆ กับแนวคิดใหม่ว่าสิ่งไหนให้ผลมากกว่ากันหรือผลออกมาแล้วเหมือนหรือต่างกันมากน้อยเพียงใด จัดทำเป็นแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ควรใช้หลักกรรมในการปฏิบัติงาน

ประเด็นที่ ๓ ด้านอัตรัดัญญา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีความรู้ ความสามารถ ความถนัด มีประสบการณ์ในการทำหน้าที่ดี สามารถทำงานมีผลสัมฤทธิ์ชัดเจน มีความรู้ ความสามารถเป็นผู้ที่รู้สภาวะของตน รู้จักวางตนให้เหมาะสม เป็นผู้เข้าใจถึงสถานะภาพของตน รู้ว่าตนเองเป็นใครมีหน้าที่อะไรแล้วปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ทำให้ผลงานที่ออกมามีประสิทธิภาพสูงสุด รู้จุดอ่อนจุดแข็งของตนเองวางตนได้อย่างเหมาะสม รู้จักว่าตนมีความสามารถเพียงใดปฏิบัติงานในด้านไหนได้ดีเพียงใด รู้หน้าที่ของตนและทำงานที่ได้รับมอบได้อย่างดี

ประเด็นที่ ๔ ด้านมัตตัญญา สรุปได้ว่า ฝ่ายบริหารประหยัดและใช้จ่ายงบประมาณอย่างเป็นธรรมและมีประสิทธิภาพ การปฏิบัติตนอ่อนน้อมถ่อมตนรู้จักประมาณทั้งเรื่องการปฏิบัติงานของตนเอง และการใช้ทรัพย์สินของราชการและใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์อย่างคุณภาพและประสิทธิภาพ รู้จักการประมาณตนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นประมาณการในการทำงานให้มากขึ้นน้อยจนเกินไป รู้จักวางแผนว่าขอบเขตของงานขนาดนี้ควรทำประมาณ ไหนจึงจะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพ รู้จักความพอเหมาะพอดีในการปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ

ประเด็นที่ ๕ ด้านกาลัญญา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีการดำเนินงานต่าง ๆ ของหน่วยงานตามแผนงานตามโครงการตามช่วงระยะเวลา มีการวางแผนดำเนินการ มีการประเมินผลและนำผลการประเมินมาแก้ไข ทำหน้าที่ให้บรรลุผลสำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด สามารถกำหนดระยะเวลาเกี่ยวกับโครงการได้อย่างเหมาะสม สามารถปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงการประหยัดเวลาของประชาชนผู้มาใช้บริการได้เป็นอย่างดี และรู้จักการบริหารงานโดยใช้เวลาเป็นตัวกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นที่ ๖ ด้านปริสัญญา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง เข้าใจสภาพชุมชน ความต้องการของชุมชน สามารถเข้าไปดำเนินการต่าง ๆ อย่างเข้าใจ และเข้าใจแนวการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของชุมชนนั้น ๆ แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้เหมาะสมเพราะทราบความต้องการของประชาชนบุคลากรของรัฐมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องสร้างความสนิทสนมกับประชาชนและคนในพื้นที่เพื่อทำให้ทราบถึงความต้องการของประชาชน เป็นที่มาของข้อมูลในการพัฒนาชุมชนการลงพื้นที่พบปะประชาชนหาข้อมูลเกี่ยวกับ

ความต้องการของประชาชน เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดี รู้ว่าสิ่งใดกระทำแล้ว เกิดประโยชน์กับประชาชน เป็นการพัฒนาชุมชนได้อย่างดี

ประเด็นที่ ๗ ด้านบุคคลัญญาตรา สรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล มีความเป็นผู้รู้จักบุคคล รู้จักความแตกต่างแห่งบุคคล ความสามารถ คุณธรรม อหยาตัย มีความผูกพันและเอื้ออาทร ต่อผู้ร่วมงานด้วยความจริงใจ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีแก่ประชาชนเป็นอย่างดี สร้างสรรค์สามัคคีธรรม ในระหว่างราชการกับประชาชนอย่างเป็นกันเอง และมีน้ำใจช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้ร่วมงานด้วย จิตใจที่เมตตาเสมอการให้บริการถือเป็นเรื่องสำคัญของผู้บริหารและบุคลากร การให้บริการต่อ ประชาชน เป็นเรื่องทีละเอียดอ่อนต้องอาศัยความเป็นผู้รู้จักบุคคลปรับตัวเข้าหาบุคคลอื่น ผู้บริหาร และบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง เป็นผู้รู้จักประชาชนเข้าใจสถานภาพ ของประชาชน มีการจัดการบริหารงาน โดยดูความเหมาะสมของประชาชนเป็นหลัก

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการ ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัย ได้นำผลที่พบจากการวิจัยมาอภิปรายเชื่อมโยงทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็น ดังต่อไปนี้

๕.๒.๑ ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการ ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการ ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก อภิปรายผลได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีการนำ หลักสี่ปฐริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักวิเคราะห์เหตุและผล รู้จัก วางตนให้เหมาะสมมีความพอประมาณในการทำงาน คือเห็นว่างานประเภทไหนควรดำเนินอย่างไร จึงจะพอเหมาะพอควร รู้จักบริหารเวลาในการทำงาน ปฏิบัติงานร่วมกับชุมชนและรู้จักปรับตนให้ เข้ากับองค์กรจึงทำให้มีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กำธร มิตรเปรียญ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสี่ปฐริสธรรมกับการปฏิบัติงาน ตามกระบวนการ บริหารของหัวหน้าสถานีอนามัย ในเขต ๑๒ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ๑) ระดับการปฏิบัติตนตาม หลักสี่ปฐริสธรรมและระดับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัย ใน เขต ๑๒ อยู่ในระดับมาก ๒) การปฏิบัติตนตามหลักสี่ปฐริสธรรมกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการ

การบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยในเขต ๑๒ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านธัมมัญญาตา คือ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีหลักการเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติงานที่ตนกระทำ รู้ว่าตนทำอยู่อย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น เพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร หรือควรจะได้รับบรรลุถึงผลอะไร ที่ให้มีหน้าที่ ตำแหน่ง ฐานะ การงานอย่างนั้น ๆ เขากำหนดวางกันไว้เพื่อมุ่งหมายอะไร การปฏิบัติงานที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไรบ้าง เป็นผลดีหรือผลเสียอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรณุช โขพิมพ์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปริสธรรม ๘ ของผู้บริหาร โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น” พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มผู้บริหาร จำนวน ๓๐ รูป/คน และครูจำนวน ๑๑๑ รูป/คน ผลการวิจัยพบว่า ๑) ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปริสธรรม ๘ ของผู้บริหาร โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ในรายด้านพบว่าทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านอรรถัญญาตา ด้านปริสธัญญาตา ด้านกาลัญญาตา ด้านบุคคัลโปปรัญญาตา ด้านมัตตัญญาตา ด้านธัมมัญญาตา และ ด้านอรรถัญญาตา และสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ ณัฐ วัฒนพานิช ได้กล่าวว่า หลักสัปปริสธรรม ๘ สองข้อแรกมีความต่อเนื่องกันคือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ เป็นผู้รู้จักผล ให้เราใช้ปัญญาพิจารณาว่า เหตุอย่างไรจึงจะนำไปสู่ผลคือ การปรับตัวเข้ากับองค์กรได้ คำว่าเหตุ หมายถึง การกระทำหรือความประพฤติของตัวเรา เช่น การกระทำทางกาย การพูดทางวาจา และความเห็นของใจ จะเห็นถูกหรือผิดอย่างไร ก็ใช้ปัญญาพิจารณาให้รู้เหตุและผลที่จะเกิดตามมา ถ้าทำเหตุดี ผลก็จะดี แต่ถ้าทำเหตุไม่ดี ผลก็จะไม่ดี ฉะนั้นต้องดูเหตุทั้งสองนี้ให้ดี เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับตัวเองในองค์กร เมื่อเราเลือกเหตุดี ทำดีก็คือ สัมมาทิฐิ อันเป็นเหตุที่ถูกต้องชอบธรรมแล้วไม่ทำเหตุที่เป็นมิฉฉาทิฐิ และให้ฝึกทำเหตุอันเป็นความเห็นที่ถูกต้องต่อไป เช่น เมื่อเราจะทำสิ่งใด ๆ ให้คิดทบทวนดูว่าทำอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร และเมื่อได้พิจารณาเลือกทำเหตุดีแล้ว การกระทำอย่างนี้จะมีผลดีเกิดขึ้น มีความเชื่อมั่นในเหตุผลถูกต้อง เราก็จะทำด้วยความมั่นใจ ในท้ายที่สุดผลก็จะออกมาดีดังที่ตั้งใจไว้

ด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ด้านกาลัญญาตา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญาตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลใน

เขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้รู้เวลาในการปฏิบัติงานแม้บางครั้งอาจมีข้อบกพร่องไปบ้าง แต่ก็ถือได้ว่าบุคลากรส่วนใหญ่รู้จักเวลา มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการทำงาน บริหารเวลาได้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควรทำอะไร ทำให้งานออกมาดี ตรงตามกำหนดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พระยาศรีพิพัฒน์ ยุทธสิปปโก (อุปศรี) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัด นครพนม ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัด นครพนม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ย คือ ด้านมัตตัญญู (ผู้รู้จักประมาณ) ด้านอัตตัญญู (ผู้รู้จักตน) ด้านปุคคลัญญู (ผู้รู้จักบุคคล) ด้านกาลัญญู (ผู้รู้จักกาลเวลา) ด้านปริสัจญู (ผู้รู้จักชุมชน) ด้านธัมมัญญู (ผู้รู้จักเหตุ) และด้านอิตถัญญู (ผู้รู้จักผล) ๒. ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ต่อการประยุกต์ใช้หลัก สัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัด นครพนม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ และ อาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดย การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การ บริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี ระดับการศึกษา และรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านธัมมัญญูตา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช นำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ โดยการวางแผนการในการกำหนดหน้าที่ของตนมีการประสานงานกันเพื่อแสดงถึงศักยภาพในหน้าที่ของตน รู้จักเหตุว่าปฏิบัติเช่นไรจึงจะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพซึ่งผู้บริหารและบุคลากรนำหลักธรรมด้านนี้มาใช้ได้อย่างดีเยี่ยม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรัตน์ กลั่นประเสริฐได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาวะผู้นำทางการบริหาร โดย การประยุกต์ใช้ตามหลัก สัปปริสธรรม ๗ กรณีศึกษา บริษัททรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)” ผลการวิจัยพบว่า ๑. พนักงานมีความคิดเห็นว่าคุณบริหารมีภาวะผู้นำทางการบริหารในการประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ กรณีศึกษา บริษัท ทรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) โดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๘) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านรู้จักเหตุ ด้านรู้จักผล ด้านรู้จักตน ด้านรู้จักประมาณ ด้านรู้จักกาล ด้านรู้จักชุมชน และด้านรู้จักบุคคล พบว่า พนักงานมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้านและ

สอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ ฌรัฐ วัฒนพานิช ได้กล่าวว่า หลักสัปปุริสธรรม ๘ สองข้อแรกมีความต่อเนื่องกันคือ ความเป็นผู้รู้จักเหตุ เป็นผู้รู้จักผล ให้เราใช้ปัญญาพิจารณาว่า เหตุอย่างใดจึงจะนำไปสู่ผลคือ การปรับตัวเข้ากับองค์กรได้ คำว่าเหตุ หมายถึง การกระทำหรือความประพฤติของตัวเรา เช่น การกระทำทางกาย การพูดทางวาจา และความเห็นของใจ จะเห็นถูกหรือผิดอย่างไร ก็ใช้ปัญญาคิดพิจารณาให้รู้เหตุและผลที่จะเกิดตามมา ถ้าทำเหตุดี ผลก็จะดี แต่ถ้าทำเหตุไม่ดี ผลก็จะไม่ดี ฉะนั้นต้องดูแลเหตุทั้งสองนี้ให้ดี เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการปรับตัวเองในองค์กร เมื่อเราเลือกเหตุดี ทำดีก็คือ สัมมาทิฐิ อันเป็นเหตุที่ถูกต้องชอบธรรมแล้วไม่ทำเหตุที่เป็นมิชฌาทิฐิ และให้ฝึกทำเหตุอันเป็นความเห็นที่ถูกต้องต่อไป เช่น เมื่อเราจะทำสิ่งใด ๆ ให้คิดทบทวนว่าทำอย่างนี้แล้วจะมีผลอย่างไร และเมื่อได้พิจารณาเลือกทำเหตุดีแล้ว การกระทำอย่างนี้จะมีผลดีเกิดขึ้น มีความเชื่อมั่นในเหตุผลถูกต้อง เราก็จะทำด้วยความมั่นใจ ในท้ายสุดผลก็จะออกมาดีดังที่ตั้งใจไว้

เหตุอีกอย่างหนึ่งก็คือ เมื่อเราคิดจะพูด ก่อนที่จะพูดต้องตั้งหลักให้คิดว่าเราจะพูดเรื่องใด เมื่อพูดไปแล้วจะมีผลดีผลเสียอย่างไร ให้เราทบทวนให้ดี ว่าพูดไปกระทบกับใคร ในองค์กรแล้ว ผลจะเป็นอย่างไร และสิ่งที่พูดนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟังหรือไม่ คนอื่นก็ต้องการฟังคำพูดที่เป็นประโยชน์จากเราและสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะมนุษย์ในองค์กร มีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น และส่งผลกระทบต่อทางไม่ใช่น้อยมาก ก็เพราะคำพูดนั่นเอง หากเราเป็นผู้รู้จักเหตุและผู้รู้จักผล ก็จะทำให้ปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมขององค์กรและอยู่ในสังคมได้อย่างราบรื่น ความสำคัญกับตัวเรามากขึ้น ถ้าตัวเรามีอะไรให้เพื่อนร่วมงานหรือเจ้านายช่วยเหลือ ทุกคนก็จะให้ความช่วยเหลือเราอย่างเต็มที่ หรือมีอะไรพอจะช่วยเหลือคนอื่นเราก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มที่และจริงใจ เว้นแต่เป็นเรื่องเหลือวิสัย เท่านั้นก็จะทำให้เราเป็นที่รักและปรับตัวอยู่ในองค์กรได้อย่างมีความสุข

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ ๒ ที่ว่า เข้าใจในตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่ของตน มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็เพราะได้ว่า ไม่ว่าจะป็นองค์กรหรือหน่วยงานใด หากเจ้าหน้าที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนก็แสดงให้เห็นว่าเหตุที่กำลังทำอยู่เป็นสิ่งที่ดี ย่อมได้รับผลไปในทางที่ดีด้วยเช่นเดียวกับผู้บริหารและบุคลากรองค์กรการบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้ปฏิบัติงานโดยอิงหลักธรรมที่ว่า รู้จักเหตุได้เหมาะสม ทำให้ค่าแปลผลในข้อนี้อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวว่าคนสมบูรณ์แบบหรือมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถือได้ว่าสมาชิกที่ดี มีคุณภาพอย่างแท้จริงของมนุษยชาติ เรียกได้ว่าเป็นคนเต็มคน สามารถนำชุมชนและสังคมไปสู่สันติสุขและสามัคคี ควรมีคุณสมบัติ ดังนี้ รัชมัญญูตา รู้จักเหตุ คือรู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผล เช่นรู้ว่า ตำแหน่ง

ฐานะ อาชีพ การงานของตน มีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างไร มีอะไรเป็นหลักการทำงานจะต้องทำ อะไร อย่างไร จึงจะเป็นเหตุให้บรรลุผลสำเร็จที่เป็นไปตามหน้าที่ และความรับผิดชอบนั้น ๆ ตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือ รู้เท่าทันกฎธรรมดา หรือหลักความเป็นจริง ของธรรมชาติ เพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตอย่างถูกต้องมีจิตใจเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของโลกและชีวิตนั้น

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ ๕ ที่ว่า มีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่า ข้อนี้ ถึงแม้จะมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าทุกข้อก็ยังถือได้ว่ายังอยู่ในระดับที่ดี ผู้บริการและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่รู้วัตถุประสงค์ขององค์กรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ ทำให้การทำงานในองค์กรนี้เป็นไปอย่างราบรื่น เอาใจใส่และรู้จักหน้าที่ของตนและปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวในหนังสือธรรมญูแห่งชีวิต ว่า ชัมมัญญา รู้จักหลักและรู้จักเหตุ คือการรู้หลักการและกฎเกณฑ์ของสิ่งทั้งหลาย ที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติหน้าที่และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ รู้เข้าใจสิ่งที่จะต้องประพฤติตามเหตุผลตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือรู้เท่าทันกฎธรรมดาหรือหลักความเป็นจริงของธรรมชาติ เพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตอย่างถูกต้อง มีจิตใจเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของโลกและชีวิตนั้น

ด้านอัตถัณฺญา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถัณฺญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช นำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงาน โดยเป็นผู้รู้ว่าจะผลจากการปฏิบัติงานนี้เมื่อทำอย่างเต็มที่แล้ว จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัวผู้บริหารและบุคลากรเอง และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน ผู้บริหารและบุคลากรเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อจรรยาบรรณในการทำงาน ไม่ทำงานโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเพียงฝ่ายเดียว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระจรัส สุตธรรมโม ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนกรณีศึกษา ชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรในพื้นที่ชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร จำนวน ๒๓๕ คน ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน ๑๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๔ มีอายุ ๓๖ - ๔๕ ปี จำนวน ๖๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒ มีสถานภาพสมรสจำนวน ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๒ มีการศึกษาระดับต่ำ

กว่าปริญญาตรีจำนวน ๑๖๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๒ มีอาชีพอื่น ๆ จำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๖ มีรายได้รวมต่อเดือน ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาทจำนวน ๘๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๗๒.

ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร โดยรวม อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๐ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ๓. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่ต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และบุคคลที่มีอายุ อาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการบริหารจัดการชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มีเพศ ระดับการศึกษา รายได้รวมต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ ๑ ที่ว่า รัฐุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า การทำงานนอกจากจะต้องปฏิบัติตามแผนงานแล้ว บางครั้งหากเกิดอุปสรรคจำเป็นที่จะต้องวิเคราะห์ถึงเหตุและผลที่จะตามมา บุคลากรจำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ช่างสังเกตแยกแยะถึงตัวปัญหาและกล้าตัดสินใจตามอำนาจหน้าที่ของตน ได้ทันท่วงที รัฐุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวว่า ความเป็นผู้รู้จักผล หมายถึง เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแล้ว (ผลเกิดขึ้น) ก็จะใช้ความรู้ ความละเอียด ความช่างสังเกต นำมาวิเคราะห์แยกแยะได้ทันที่ว่า ผลที่เกิดขึ้นนั้นมาจากสาเหตุใด ความเป็นผู้รู้จักผล คือ เห็นผลที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแล้วรู้ว่าเกิดจากสาเหตุอะไรในอดีต เพื่อเป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาหรือใช้ประโยชน์ในปัจจุบันและอนาคต โดยการขจัดสาเหตุรากเหง้าหรือปฏิบัติตามวิธีการที่ได้ผลดีมาแล้ว ตัวอย่างการเห็นผลหรือทุกข์หรือปัญหา แล้วรู้สาเหตุ

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อที่ ๔ ที่ว่า เป็นผู้มิวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ข้อนี้ถึงแม้จะมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด แต่ถือได้ว่าการปฏิบัติงานของผู้บริหารและบุคลากรยังอยู่ในระดับที่ดีมาก ทั้งนี้เพราะองค์ประกอบของการเป็นผู้รู้จักผลนั้นก็คือ การมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีวิสัยทัศน์ที่ดีเยี่ยม ย่อมก่อให้เกิดประสิทธิภาพของการทำงานที่ดีเยี่ยม ทำให้เห็นได้ว่าบุคลากรเป็นผู้รู้จักผล ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรม ของ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวว่า คนสมบูรณ์แบบหรือนมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถือได้ว่าเป็น

สมาชิกที่ดี มีคุณภาพอย่างแท้จริงของมนุษยชาติ เรียกได้ว่าเป็นคนเต็มคน ผู้สามารถนำหมู่ชนและสังคมไปสู่สันติสุขและสามัคคี อุตัญญตา รู้จักผล หรือความมุ่งหมายที่จะเกิดขึ้นจากเหตุ นั้น คือ รู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ เข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าตนทำอยู่อย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น เพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร หรือควรจะได้รับบรรลู่ถึงผลอะไร ที่ให้มีหน้าที่ ตำแหน่ง ฐานะ การงานอย่างนั้น ๆ เขากำหนดวางกันไว้เพื่อมุ่งหมายอะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไรบ้าง เป็นผลดีหรือผลเสียอย่างไร ตลอดจนถึงขั้นสูงสุดคือ รู้จุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา คือ พระนิพพาน

ด้านอุตัญญตา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอุตัญญตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการรู้จักตน ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้ที่มีรู้สถานะของตนเป็นผู้รู้จักวางตนให้เหมาะสม เป็นผู้เข้าใจถึงสถานะสภาพของตน รู้ว่าตนเองเป็นใครมีหน้าที่อะไรแล้วปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ทำให้ผลงานที่ออกมามีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พระยยุทธศิลป์ ยุทธสิขิโป (อุปสรี) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ด้านมัตตัญญู (ผู้รู้จักประมาณ) ด้านอุตัญญตา (ผู้รู้จักตน) ด้านบุคคลัญญู (ผู้รู้จักบุคคล) ด้านกาลัญญู (ผู้รู้จักกาลเวลา) ด้านปริสัจญู (ผู้รู้จักชุมชน) ด้านขันมัญญู (ผู้รู้จักเหตุ) และด้านอุตัญญู (ผู้รู้จักผล) ๒. ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ และอาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดย การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี ระดับการศึกษา และรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ ๔ ที่ว่า มีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า บุคลากรส่วนใหญ่ประพฤติปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย

ได้อย่างดีเยี่ยม รู้จักว่าตนมีความสามารถเพียงใดปฏิบัติงานในด้านไหนได้ดีเพียงใด รู้หน้าที่ของตน และทำงานที่ได้รับมอบได้อย่างดี มีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักตน หมายถึง รู้ภาวะสถานะที่ตัวเองเป็น รู้ฐานะที่ตัวเองมี รู้กำลังความสามารถ สติปัญญาของตัวเอง

รู้จักภาวะที่ตัวเองเป็น คือ เกิดมาก็เป็นสถานะลูก ต่อมาก็อาจเป็นพี่หรือเป็นน้อง เป็นคนไทย เป็นชาวเมืองไหน ตำบลไหน ต่อมาก็เป็นนักเรียน ลูกศิษย์ โตขึ้นก็อาจเป็นลูกจ้าง นายจ้าง เจ้าของธุรกิจ ถ้าออกบวชก็เป็นพระสงฆ์ มีลูกก็เป็นพ่อเป็นแม่ มีอาชีพก็เป็นวิศวกร เกษตรกร แพทย์ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น จากภาวะที่เราเป็น เช่น เป็นลูก ก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกที่ดี เป็นผู้จัดการส่วน ก็ต้องรู้หน้าที่ของผู้จัดการส่วนที่ดี เป็นลูกจ้างก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกจ้างที่ดี เป็นชาวพุทธ ก็ต้องรู้หน้าที่ที่มีต่อศาสนาพุทธที่ดี เป็นต้น

รู้จักฐานะที่ตัวเองมี คือ รู้ว่าเรามีความรู้ ความสามารถ มีศีลธรรม มีกำลังกาย มีการศึกษา มีญาติมิตร มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางจิตใจ มีเกียรติยศ ฐานะการเงิน ตำแหน่ง มีอำนาจดำเนินการเพียงใด มีความสามารถในการควบคุมเครื่องจักรเพียงใด มีสุขภาพแข็งแรงแค่ไหน จากการรู้จักฐานะที่ตัวเองมีเมื่อมองในระดับธุรกิจ จำเป็นต้องรู้ว่าคุณภาพวัตถุดิบที่ตัวเอง มีปริมาณวัตถุดิบที่เรามี กำลังพล เครื่องมือ เครื่องจักรที่ตัวเองมี จุดอ่อนจุดแข็งในกระบวนการผลิต เป็นอย่างไรใน ISO 9000 ก็บอกให้บริษัทได้ทบทวนตัวเอง เมื่อจะทำสัญญากับลูกค้าว่าศักยภาพในการผลิตสินค้า ส่งมอบให้ลูกค้าโดยไม่มีปัญหาในด้านวัตถุดิบ ความสามารถเครื่องจักร กำลังพลงบประมาณเงินทุน ก็ต้องรู้ฐานะการเงินของบริษัทเป็นอย่างไร เพื่อจะได้กำหนดกลยุทธ์ในการผลิต

ความเป็นผู้รู้จักตน คือ มองตัวเองหรือองค์กรแล้วทบทวนดูว่าสถานะที่ตัวเองเป็นและฐานะที่ตัวเองมีเป็นอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารตน บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป คือคุณสมบัติของความเป็นผู้รู้จักตน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ ๓ ที่ว่า มีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่ และมีความสัมพันธ์กับประชาชน ซึ่งผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพะนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ประพฤติตนในด้านนี้ได้เหมาะสมเป็นผู้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับประชาชนวางตนได้อย่างดีเยี่ยมถึงแม้จะมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่นก็ยังถือได้ว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ น้ำผึ้ง เอียงสันต์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร” ผลการวิจัยพบว่า ๑. สภาพการปฏิบัติงานของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ในภาพรวมและรายข้อมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ๒. ปัญหาการปฏิบัติงานของพนักงาน

องค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชรในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อส่วนใหญ่มีปัญหา การปฏิบัติงานอยู่ในระดับน้อย ๓. แนวทางการพัฒนาปฏิบัติงานของพนักงานองค์การบริหาร ส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ที่สำคัญ ได้แก่ ควรส่งเสริมบุคลากรเข้าอบรม ในเรื่องที่บุคลากรสนใจ ควรมีแผนพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจน และควรมีการประเมินการปฏิบัติงาน ของบุคลากรแล้วนำผลมาปรับปรุง และสอดคล้องกับหลักธรรม ของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) ได้กล่าวในหนังสือธรรมนุญแห่งชีวิต ว่า อัตตัญญูตา รู้ตน คือ รู้ตามความเป็นจริงว่าตัวเราโดยฐานะ ภาวะ เพศ กำลัง ความรู้ ความถนัด ความสามารถและคุณธรรมเป็นอย่างไร แล้วปฏิบัติให้เหมาะสมและทำการ ต่าง ๆ ให้สอดคล้องถูกจุดที่จะสัมฤทธิ์ผลตลอดจนแก้ไขปรับปรุงตนให้เจริญงอกงาม .

ด้านมัตตัญญูตา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพอง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็เพราะได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพอง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้รู้จักการประมาณตนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นประมาณการในการทำงานให้มากให้น้อยจนเกินไป รู้จักวางแผนว่าขอบเขตของงานขนาดนี้ควรทำประมาณไหนจึงจะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพ และยังรู้จักประมาณในการใช้จ่ายไม่ฟุ่มเฟือยจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พระพุทธศิลป์ ยุทธศิลป์ (อุปศรี) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ย คือ ด้านมัตตัญญู (ผู้รู้จักประมาณ) ด้านอัตตัญญู (ผู้รู้จักตน) ด้านปุคคัตตัญญู (ผู้รู้จักบุคคล) ด้านกาลัตตัญญู (ผู้รู้จักกาลเวลา) ด้านปริสัตตัญญู (ผู้รู้จักชุมชน) ด้านธัมมัตตัญญู (ผู้รู้จักเหตุ) และด้านอิตถัตตัญญู (ผู้รู้จักผล) ๒. ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ และอาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดย การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านคือ อำเภอ โพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี ระดับการศึกษา และรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อที่ ๓ ที่ว่า รู้จักความพอดีในการสนุกสนาน มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรที่ทำงานด้วยกันเป็นคนพื้นที่เดียวกัน ทำให้มีความสนิทสนมกันดีทำให้บรรยากาศในการทำงาน เต็มไปด้วยความสนุกสนาน แต่อย่างไรก็ดี ผู้บริหารและบุคลากร ส่วนใหญ่มีการวางตัวที่เหมาะสมรู้จักกาลเทศะรู้จักประมาณมีความพอดีในการขอล้อกันไม่ทำให้เสียงาน ถือได้ว่าเป็นรู้จักความพอดีในการสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวในหนังสือธรรมนุญแห่งชีวิต ว่า มัตตัญญูตา รู้ประมาณ คือ รู้จักพอดี เช่น รู้จักประมาณในการบริโภคในการใช้จ่ายทรัพย์ รู้จักความพอเหมาะพอดีในการพูดจา การปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ ๔ ที่ว่า มีความสุขในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่า การทำงานด้วยกันอาจมีการกระทบกระทั่งกัน ทำให้เกิดปากเสียงกันบางในการทำงาน และเนื่องด้วยผู้บริหารและบุคลากรส่วนใหญ่ก็เป็นคนในพื้นที่เดียวกัน ทำให้การพูดจากันในการทำงานยังไม่ค่อยสุภาพเท่าที่ควรแต่ถึงอย่างไรก็ยังเป็นผู้รู้จักประมาณในการพูดรู้เวลาไม่แสดงอาการที่ไม่เหมาะสมออกมาจึงทำให้ค่าเฉลี่ยในข้อนี้อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวในหนังสือธรรมนุญแห่งชีวิต ว่า มัตตัญญูตา รู้ประมาณ คือ รู้จักพอดี เช่น รู้จักประมาณในการบริโภค ในการใช้จ่ายทรัพย์ รู้จักความพอเหมาะพอดีในการพูดจา การปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ แต่ทำตามความพอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

ด้านกาลัญญูตา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญูตา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้รู้เวลาในการทำงานแม้บางครั้งอาจมีข้อบกพร่องไปบ้าง แต่ก็ถือได้ว่าส่วนใหญ่รู้จักเวลา มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการทำงาน บริหารเวลาได้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควรทำอะไร ทำให้งานออกมาดี ตรงตามกำหนดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ พระพุทธศิลาปี ยุทธสิขุโป (อุปศรี) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๘ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า ๑. ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๘ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม โดยภาพรวม อยู่ใน

ระดับมาก มีค่าเฉลี่ย ๓.๘๕ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ด้านมัตตัญญู (ผู้รู้จักประมาณ) ด้านอัตตัญญู (ผู้รู้จักตน) ด้านบุคคลัญญู (ผู้รู้จักบุคคล) ด้านกาลัญญู (ผู้รู้จักกาลเวลา) ด้านปริสตัญญู (ผู้รู้จักชุมชน) ด้านธัมมัญญู (ผู้รู้จักเหตุ) และด้านอัตตัญญู (ผู้รู้จักผล) ๒. ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชน ต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพธารวม จังหวัดนครพนม โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ สถานภาพ และอาชีพ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน โดย การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพธารวม จังหวัดนครพนม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี ระดับการศึกษา และรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ ๕ ที่ว่า ปฏิบัติหน้าที่ทันเวลาและสนองความต้องการของประชาชน มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้รู้เวลา มีการวางแผนเกี่ยวกับเวลาในการทำงาน การบริหารเวลาได้ในการปฏิบัติงานได้ถูกต้อง รู้ว่าเวลาใดควรทำอะไรทำให้งานออกมาดี ตรงตามกำหนดเวลา ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักกาล หมายถึง รู้จักบริหารเวลาให้เหมาะสม ว่าเวลานี้ควรทำอะไร จึงจะก่อประโยชน์สูงสุด นักธุรกิจมองเห็นเวลาเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งในการบริหาร ถ้าไม่ได้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ก็ต้องเสียโอกาสในการที่จะได้กำไร เรียกว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง” ความเป็นผู้รู้จักกาล คือ มองงานที่จะทำแล้วพิจารณา บริหารเวลาโดยดำเนินการปฏิบัติ ว่าควรจะทำให้ทันเวลา กำหนด ทำให้ถูกเวลาที่ควรทำ ทำตามเวลาที่กำหนด และทำให้เสร็จ ตามเวลาที่วางแผน โดยคำนึงถึงวิธีที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อที่ ๒ ที่ว่า มีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ความรอบรู้เป็นคุณสมบัติที่ดีที่จะช่วยให้คนเรามองสถานการณ์ต่าง ๆ และวิเคราะห์สถานการณ์นั้นได้อย่างแม่นยำ การทำงานต่าง ๆ ย่อมพบเจอกับปัญหาจำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์และความรอบรู้ ซึ่งผู้บริหารและบุคลากรย่อมต้องมีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จึงทำให้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักกาล หมายถึง รู้จักบริหารเวลาให้เหมาะสม ว่าเวลานี้ควรทำอะไร จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด นักธุรกิจมองเห็นเวลาเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งในการบริหาร ถ้าไม่ได้ใช้เวลา ให้เป็นประโยชน์ก็ต้องเสียโอกาสในการที่จะได้กำไร เรียกว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง” ความเป็นผู้รู้จักกาล คือ มองงานที่จะทำแล้ว

พิจารณา บริหารเวลา โดยดำเนินการปฏิบัติ ว่าควรจะทำให้ทันเวลากำหนด ทำให้ถูกเวลาที่ต้องทำ ทำตามเวลาที่กำหนด และทำให้เสร็จ ตามเวลาที่วางแผน โดยคำนึงถึงวิธีที่ก่อให้เกิดประโยชน์ สูงสุด

ด้านปรัชญญา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการ ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรัชญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรมีความจำเป็นอย่างมาก ที่ต้องสร้างความสนิทสนมกับประชาชนและคนในพื้นที่เพื่อทำให้ทราบถึงความต้องการของ ประชาชน เป็นที่มาของข้อมูลในการพัฒนาชุมชน ซึ่งหลักสัปปุริสธรรมในด้านการรู้จักชุมชนเป็น หลักธรรมที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ ซึ่งผู้บริหารและบุคลากรในองค์การบริหารส่วน ตำบลในเขตอำเภอปากพนัง ได้นำหลักธรรมข้อนี้มาใช้ได้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กำร มิตรเปรียญ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างสัปปุริสธรรมกับการปฏิบัติงาน ตาม กระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัย ในเขต ๑๒” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ๑) ระดับการ ปฏิบัติตนตามหลักสัปปุริสธรรมและระดับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้า สถานีอนามัยในเขต ๑๒ อยู่ในระดับมาก ๒) การปฏิบัติตนตามหลักสัปปุริสธรรมกับการปฏิบัติงาน ตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยในเขต ๑๒ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐๑ โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็น รายด้าน ของการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหาร พบว่าการปฏิบัติตนตามหลักสัปปุริสธรรม มีความ สัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .๐๐๑ โดยความสัมพันธ์กับด้านการวางแผน ด้านการจัดบุคลากร ด้านการประสานงาน ด้าน การรายงานและด้านการงบประมาณ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์กับด้านการจัด องค์กรและด้านอำนาจการอยู่ในระดับสูง ๓) อุปลักษณะภายในสัปปุริสธรรมที่มีอิทธิพลในการ พยากรณ์การปฏิบัติงานตามกระบวนการบริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยเขต ๑๒ จากการวิเคราะห์ การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีตามลำดับดังนี้ ๑) การ รู้จักบุคคล ๒) การรู้จักเหตุ ๓) การรู้จักกาล ๔) การรู้จักคน ข้อเสนอแนะ จากผลการวิจัยนี้ ผู้ที่เกี่ยวข้อง ใน การบริหารงานสาธารณสุขควรใช้หลักสัปปุริสธรรมเป็นแกนกลางในการฝึกอบรม และ ควรเน้นการพัฒนาบุคลากรสาธารณสุขให้เป็นผู้ปฏิบัติตนตามหลักสัปปุริสธรรมในการดำเนินชีวิต เพื่อจะได้ส่งผลให้การปฏิบัติงานมีคุณภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระพรหมคุณา ภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวในหนังสือ “ธรรมบุญแห่งชีวิต” ว่า ปรัชญา รู้จักชุมชน คือ รู้จักถิ่น ที่อยู่ รู้จักที่ชุมชน และ รู้การอันควรประพฤติปฏิบัติในถิ่นที่ชุมชน และต่อชุมชนนั้น ชุมชนนี้เมื่อ เข้าไป ควรต้องทำกริยาอย่างนี้ ชุมชนนี้ มีระเบียบวินัยอย่างนี้ เป็นต้น

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ ๔ ที่ว่า รัฐบาลที่เกิดขึ้นในชุมชนมากน้อย มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้นำหลักธรรมข้อนี้มาประยุกต์ใช้ได้อย่างเยี่ยม โดยมีการลงพื้นที่พบปะประชาชนหาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของประชาชน และตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดี รู้ว่าสิ่งใดกระทำแล้วเกิดประโยชน์กับประชาชน เป็นการพัฒนาชุมชนได้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ “งานวารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ อนุรักษ์ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ กล่าวว่า ความเป็นผู้รู้จักชุมชนก็คือ รู้จักประชาชนที่เข้าไปอยู่ โดยแต่ละชุมชนย่อมมีเอกลักษณ์นิสัยไม่เหมือนกันเมื่อเราเข้าไปในชุมชนใดเราควรดูว่าชุมชนนั้นมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร เขาทำเพื่อประโยชน์อะไร เมื่อเราเข้าไปในกลุ่มเราต้องระวังการพูดการแสดงของเราให้เหมาะสม ดังคำโบราณว่าไว้ “เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม” เพราะสังคมที่เราอยู่มีความแตกต่างกัน ในเรื่องความเห็นและมีหน้าที่การงานไม่เหมือนกัน ความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นเราต้องรู้จักวิธีปรับตัวให้เข้ากับเขาให้ได้ เช่น สังคมหรือกลุ่มชนที่เราไปอยู่ เหน็บถือผู้อาวุโสกว่า เราก็ต้องปฏิบัติตามเป็นต้น เพราะการนับถือผู้อาวุโสกว่าเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของสังคมไทย ฉะนั้นการไปอยู่ในสังคมใด เราต้องศึกษานิสัยใจคอคนในสังคมนั้นให้รู้ เพื่อจะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และเกิดความสุขสบายในการอยู่ในสังคมนั้น ๆ ไม่ใช่จะทำแต่ความพอใจของเราแต่ฝ่ายเดียว

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ ๕ ที่ว่า ประสานงานกับชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วง มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า แม้ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จะมีการลงพื้นที่เพื่อเข้าถึงประชาชนแต่บางครั้งวิธีที่ประพฤติปฏิบัติต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ยังไม่เหมาะสมแต่ถึงอย่างไรก็ถือได้ว่ายังประพฤติปฏิบัติตนได้ดีอยู่ ยังรู้วิธีการปรับตัวให้เข้ากับชุมชนได้ดี รู้ว่าหน้าที่ของตนต้องปฏิบัติกับชุมชนอย่างไรทำให้ค่าเฉลี่ยยังอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ อนุรักษ์ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ กล่าวว่า ความเป็นผู้รู้จักชุมชนก็คือ รู้จักองค์กรที่เข้าไปอยู่ โดยแต่ละแผนกแต่ละฝ่ายจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน มีเอกลักษณ์นิสัยไม่เหมือนกันเมื่อเราเข้าไปในองค์กรเราควรดูว่าชุมชนนั้น หรือองค์กรนั้นมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร เขาทำเพื่อประโยชน์อะไร เมื่อเราเข้าไปในกลุ่มเราต้องระวังการพูดการแสดงของเราให้เหมาะสม ดังคำโบราณว่าไว้ “เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิ่วตาตาม” เพราะองค์กรและสังคมที่เราอยู่มีความแตกต่างกัน ในเรื่องความเห็นและมีหน้าที่การงานไม่เหมือนกัน ความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นเราต้องรู้จักวิธีปรับตัวให้เข้ากับเขาให้ได้ เช่น สังคมหรือกลุ่มชนที่เราไปอยู่ เหน็บถือผู้อาวุโสกว่า เราก็ต้องปฏิบัติตาม เป็นต้น เพราะการนับถือผู้อาวุโสกว่าเป็นขนบธรรมเนียม

นิยมประเพณีที่ดีงามของสังคมไทย ฉะนั้นการไปอยู่ในองค์กรใดสังคมใด เราต้องศึกษานิสัยใจคอคนในสังคมนั้นให้รู้ เพื่อจะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และเกิดความสุขสบายในการอยู่ในองค์กรนั้น ๆ ไม่ใช่จะทำแต่ความพอใจของเราแต่ฝ่ายเดียว

ด้านบุคคลัญญา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ก็ปรากฏได้ว่าโดยรวม ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นผู้รู้จักบุคคลเข้าใจสถานภาพของบุคคลแต่ละชุมชน มีการศึกษานิสัยใจคอของบุคคลในสังคม รู้ว่ากับบุคคลเช่นไรควรวางตัวอย่างไร คนประเภทไหนควรเข้าหาแบบไหน รู้จักปรับตัวให้เข้ากับชุมชน การวางตัวการพูดจาปราศรัยยังให้เกียรติซึ่งกันและกันทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระมหาคมเพชร วชิรปญโญ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การนำหลักสัปปริสธรรม ๗ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า การนำหลักสัปปริสธรรม ๗ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ทั้ง ๗ ด้าน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมาก คือ ด้านความเป็นผู้รู้จักบุคคล ความแตกต่างแห่งบุคคล ความสามารถ คุณธรรม อหยาศัย ด้านความเป็นผู้รู้จักผล รู้ความหมาย รู้ความมุ่งหมาย รู้หน้าที่และรู้ประโยชน์ที่พึงประสงค์ ด้านความเป็นผู้รู้จักชุมชน ที่ประชุม การประพุดิตัวในที่ประชุม การเข้าหาชุมชนหรือกลุ่มคนในสังคม ด้านความเป็นผู้รู้จักกาลเวลาอันเหมาะสมว่า เวลาไหนควรทำ เวลาไหนไม่ควรทำและระยะเวลาในการทำงาน ด้านการจัดคนเข้าทำงาน ด้านความเป็นผู้รู้จักเหตุ รู้จักหลักการ รู้จักหลักเกณฑ์และระเบียบการบริหารงาน ด้านความเป็นผู้รู้จักตน คือ รู้ว่าตัวตนของเราเป็นใคร มีฐานะหรือทำหน้าที่อะไร และด้านความเป็นผู้รู้จักประมาณหรือความพอดี ความพอเพียงในความเป็นอยู่ ในการใช้จ่ายทรัพย์ และสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ ฌรัฐ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ กล่าวว่า ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง ต้องรู้จักว่าใครคือผู้บริหาร องค์กร ใครคือผู้ที่เราต้องทำงานด้วย โดยเราจะต้องศึกษานิสัยใจคอผู้ที่อยู่ในองค์กรเดียวกับเรา สังเกตพฤติกรรมของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ว่ามีพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเพื่อรับสถานการณ์ ในการแสดงพฤติกรรมของผู้อยู่ในองค์กรได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะได้ศึกษาถึงนิสัยใจคอของบุคคลที่อยู่ในองค์กรว่า คนไหนพอจะเป็นเพื่อนสนิทกับเรา จุดเริ่มต้นในการรู้จักบุคคลก็คือ เริ่มจากตัวเรา เราจะพูดจะทำอะไร ให้คนอื่นมีความรักความเมตตากับตัวเรา และผูกมิตรกับตัวเราได้ โดยเราต้องฝึกให้มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ด้วยความจริงใจ มีความ

ซื่อสัตย์ ต่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอาเปรียบคนอื่น มีใจอุปการะช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เป็นนิจ เมื่อเพื่อนไม่เข้าใจสิ่งใดเราแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้ความเป็นธรรมต่อเพื่อน เพื่อเวลามีปัญหาหรือมีภัยมา เราจะได้พึ่งพากันได้ ก็จะทำให้เราพบความสุขในการอยู่ในสังคมในกลุ่มบุคคล

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ข้อ ๒ ที่ว่าให้การบริการต่อบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่ มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า การให้บริการถือเป็นเรื่องสำคัญของเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช การปฏิบัติงานการให้บริการต่อบุคคลเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ต้องอาศัยความเป็นผู้รู้จักบุคคลปรับตัว เข้าหาบุคคลอื่น ผู้บริหารและบุคลากรปฏิบัติข้อนี้ได้ดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ อนุรักษ์ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปริสธรรม ๑ กล่าวไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง ต้องรู้จักว่าใครคือผู้บริหารองค์กร ใครคือผู้ที่เราต้องทำงานด้วย โดยเราจะต้องศึกษานิสัยใจคอผู้ที่อยู่ในองค์กรเดียวกับเรา สังเกตพฤติกรรมของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ว่ามีพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเพื่อรับสถานการณ์ ในการแสดงพฤติกรรมของผู้อยู่ในองค์กร ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะได้ศึกษาถึงนิสัยใจคอของบุคคลที่อยู่ในองค์กรว่า คนไหนพอจะเป็นเพื่อนสนิทกับเรา จุดเริ่มต้นในการรู้จักบุคคลก็คือ เริ่มจากตัวเรา เราจะพูดจะทำอะไรให้คนอื่นมีความรักความเมตตากับตัวเรา และผูกมิตรกับตัวเราได้ โดยเราต้องฝึกให้มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ด้วยความจริงใจ มีความซื่อสัตย์ ต่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอาเปรียบคนอื่น มีใจอุปการะช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เป็นนิจ เมื่อเพื่อน ไม่เข้าใจสิ่งใดเราแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้ความเป็นธรรมต่อเพื่อน เพื่อเวลามีปัญหาหรือมีภัยมา เราจะได้พึ่งพากันได้ ก็จะทำให้เราพบความสุขในการอยู่ในสังคมในกลุ่มบุคคล

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดได้แก่ ข้อ ๓ ที่ว่าปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายงานอย่างถูกต้องเหมาะสม มีค่าแปลผล อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า การมอบหมายงานให้ตรงกับความสามารถของบุคคลเป็นเรื่องที่สำคัญเพราะจะทำให้งานนั้นออกมามีคุณภาพ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการจัดการบริหารงาน โดยดูความเหมาะสมของงานกับคน มีการพัฒนาการในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งยึดหลักการรู้จักบุคคลเห็นซึ่งความสามารถของบุคคล การทำงานออกมามีประสิทธิภาพทำให้ค่าเฉลี่ยข้อนี้อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ อนุรักษ์ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปริสธรรม ๑ กล่าวว่า ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง ต้องรู้จักว่าใครคือผู้บริหารองค์กร ใครคือผู้ที่เราต้องทำงานด้วย โดยเราจะต้องศึกษานิสัยใจคอผู้ที่อยู่ในองค์กรเดียวกับเรา สังเกตพฤติกรรมของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ว่ามีพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเพื่อรับสถานการณ์ ในการแสดงพฤติกรรมของผู้อยู่ในองค์กร ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะได้ศึกษาถึง

นิสัยใจคอของบุคคลที่อยู่ในองค์กรว่า คนไหนพอจะเป็นเพื่อนสนิทกับเรา จุดเริ่มต้นในการรู้จักบุคคลก็คือ เริ่มจากตัวเรา เราจะพูดจะทำอะไร ให้คนอื่นมีความรักความเมตตากับตัวเรา และผูกมิตรกับตัวเราได้ โดยเราต้องฝึกให้มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ด้วยความจริงใจ มีความซื่อสัตย์ ต่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอาเปรียบคนอื่น มีใจอุปการะช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เป็นนิจ เมื่อเพื่อนไม่เข้าใจสิ่งใดเราแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้ความเป็นธรรมต่อเพื่อน เพื่อเวลามีปัญหาหรือมีภัยมา เราจะได้พึ่งพากันได้ ก็จะทำให้เราพบความสุขในการอยู่ในสังคมในกลุ่มบุคคล

๕.๒.๒ ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ของประชาชน ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ต่อเดือนต่างกัน ดังนี้

๑) จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรม ไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอ ปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบเป็นผู้ที่รู้จักเหตุผล วางตนได้เหมาะสมรู้จักบริหารเวลาในการทำงานรู้ถึงความพอเหมาะพอควร ไม่มากไม่น้อยเกินไปในการทำงานได้ใกล้เคียงกันจึงทำให้ประชาชนทั้งหญิงและชาย มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ไม่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธงชัย เจริญนนท์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบล และเพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลและศึกษาข้อเสนอแนะและแนวทางในการนำหลักสัปปริสธรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาชุมชนไปใช้ในองค์การบริหารส่วนตำบล

การศึกษาใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างได้แก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน จำนวน ๒๑๑ คน วิเคราะห์และประมวลผลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ สถิติที่ใช้คือ ความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบไคสแควร์ ซึ่งกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมและทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรส และประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากรได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเพื่อเอื้อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

๒) จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ผลการวิจัยเป็นไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นไม่ส่งผลต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธงชัย เจริญนนท์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมและทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรสและประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากรได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเพื่อเอื้อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

๓) จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลัก สี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า การศึกษาทำให้คนมีความรู้มีประสบการณ์มีความเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ของตนในด้านต่าง ๆ ประชาชนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน จึงทำให้ระดับการศึกษาไม่ส่งผลต่อความ

คิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธงชัย เจริญนนท์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมและทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรสและประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากรได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

๔) จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อภิปรายได้ว่า เนื่องด้วยการบริหารขององค์กรได้วางระบบไว้ดีแล้ว ทำให้ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชไม่แต่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธงชัย เจริญนนท์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมและทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรส และประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากรได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

๕) จากสมมติฐานของการวิจัยที่ว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ก็เพราะได้ว่า การนำหลักสี่ปรัศธรรมไป ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ ผู้บริหารและบุคลากรมีจิตสำนึกที่ดีในการทำงาน มองเห็นถึงประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน มีคุณธรรมศีลธรรมที่ดี ทำให้ประชาชนที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธงชัย เจริญนนท์ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด ผลการวิจัยพบว่า ๑) บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด มีการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน โดยรวมทั้ง ๗ ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ๒) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลคือ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพ การสมรสและประสบการณ์การทำงาน ไม่มีผลต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนและ ๓) บุคลากรได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนมีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและเปิด โอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการพัฒนาชุมชน

๕.๒.๓ ผลการวิเคราะห์ห้วงสัมภาษณ์นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ต่อการนำหลักสี่ปรัศธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ด้านธัมมัญญตา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงาน เป็นผู้รู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผลเป็นผู้รู้จักเหตุและผู้รู้จักผล ทำให้ปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมของประชาชนในพื้นที่ และอยู่ร่วมในสังคม ได้อย่างราบรื่น ให้ความสำคัญกับประชาชนทุกคน ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มใจหรือมีอะไรพอจะช่วยเหลือก็จะช่วยเหลืออย่างเต็มใจและจริงใจ ควรสร้างความผูกพันกับประชาชน ทำความเข้าใจกับประชาชน ประชาสัมพันธ์กับประชาชน โดยการลงพื้นที่พูดคุยกับประชาชนการทำงานของเจ้าหน้าที่ควรฟังเสียงประชาชน และความต้องการของประชาชนเป็นหลักในการทำงานของเจ้าหน้าที่ ถึงจะทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุด ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวว่คนสมบูรณ์แบบหรือมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถือได้ว่าสมาชิกที่ดี มีคุณภาพอย่างแท้จริงของมนุษย์ชาติ เรียกได้ว่าเป็นคนเต็มคน สามารถนำชุมชนและสังคมไปสู่สันติสุขและสามัคคี ควรมีคุณสมบัติ ดังนี้ ธัมมัญญตา รู้จักเหตุ คือรู้หลักและกฎเกณฑ์ สิ่งทั้งหลายที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติกิจหน้าที่และดำเนินการต่าง ๆ รู้และเข้าใจสิ่งที่จะปฏิบัติตามหลักเหตุผล เช่นรู้ว่า ตำแหน่ง ฐานะ อาชีพ การงานของตน มีหน้าที่และ

ความรับผิดชอบอย่างไร มีอะไรเป็นหลักการจะต้องทำอะไร อย่างไร จึงจะเป็นเหตุให้บรรลุผลสำเร็จที่เป็นไปตามหน้าที่ และความรับผิดชอบนั้น ๆ ตลอดจนขั้นสูงสุดคือ รู้เท่าทันกฎธรรมชา หรือหลักความเป็นจริง ของธรรมชาติ เพื่อปฏิบัติต่อโลกและชีวิตอย่างถูกต้องมีจิตใจเป็นอิสระ ไม่ตกเป็นทาสของโลกและชีวิตนั้น

ประเด็นที่ ๒ ด้านอรรถัตถยญาตรา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงาน เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อจรรยาบรรณในการทำงาน ไม่ทำงาน โดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเพียงฝ่ายเดียวรู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ เข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าที่ตนทำอยู่อย่างนั้นเพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไร เป็นผลดีหรือผลเสีย มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ที่ดี ให้ความเป็นกันเอง อธิษาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดเวลา เป็นคนพูดจาดี สุขุม นุ่มลึก เป็นกันเองกับประชาชน และควรเปรียบเทียบการทำงานจากความคิดเดิม ๆ กับแนวคิดใหม่ว่าสิ่งไหนให้ผลมากกว่ากันหรือผลออกมาแล้วเหมือนหรือต่างกันมากน้อยเพียงใด จัดทำเป็นแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล ควรใช้หลักธรรมในการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรม ของ พระธรรมปิฎก ได้กล่าวไว้ว่า คนสมบูรณ์แบบหรือมนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถือ ได้ว่าเป็นสมาชิกที่ดี มีคุณภาพอย่างแท้จริงของมนุษย์ชาติ เรียกได้ว่าเป็นคนเต็มคน ผู้สามารถนำชุมชนและสังคมไปสู่สันติสุขและสามัคคี อรรถัตถยญาตรา รู้จักผล หรือความมุ่งหมายที่จะเกิดขึ้นจากเหตุ นั้น คือ รู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติ เข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำ รู้ว่าตนทำอยู่อย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้นเพื่อประสงค์ประโยชน์อะไร หรือควรจะได้รับบรรลุ ถึงผลอะไร ที่ให้มีหน้าที่ ตำแหน่ง ฐานะ การงานอย่างนั้น ๆ เขากำหนดวางกันไว้เพื่อมุ่งหมายอะไร กิจการที่ตนทำอยู่ขณะนี้เมื่อทำไปแล้วจะบังเกิดผลอะไรบ้าง เป็นผลดีหรือผลเสียอย่างไร ตลอดจนจนถึงขั้นสูงสุดคือ รู้จุดมุ่งหมายสูงสุดของชีวิตตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา คือ พระนิพพาน

ประเด็นที่ ๓ ด้านอรรถัตถยญาตรา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงานเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ ความถนัด มีประสบการณ์ในการทำหน้าที่ดี สามารถทำงานมีผลสัมฤทธิ์ชัดเจน มีความรู้ ความสามารถเป็นผู้ที่รู้สภาวะของตน รู้จักวางตนให้เหมาะสม เป็นผู้เข้าใจถึงสถานะภาพของตน รู้ว่าตนเองเป็นใครมีหน้าที่อะไรแล้วปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ ทำให้ผลงานที่ออกมามีประสิทธิภาพสูงสุด รู้จุดอ่อนจุดแข็งของตนเองวางตนได้อย่างเหมาะสมรู้จักว่าตนมีความสามารถเพียงใดปฏิบัติงานในด้านไหนได้ดีเพียงใด รู้หน้าที่ของตนและทำงานที่ได้รับมอบได้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักตน หมายถึง รู้ภาวะ สถานะที่ตัวเองเป็น รู้ฐานะที่ตัวเองมี รู้กำลังความสามารถ สติปัญญาของตัวเอง

รู้จักภาวะที่ตัวเองเป็น คือ เกิดมาก็เป็นสถานะลูก ต่อมาก็อาจเป็นพี่หรือเป็นน้อง เป็นคนไทย เป็นชาวเมืองไหน ตำบลไหน ต่อมาก็เป็นนักเรียน ลูกศิษย์ โตขึ้นก็อาจเป็นลูกจ้าง นายจ้าง เจ้าของธุรกิจ ถ้าออกบวชก็เป็นพระสงฆ์ มีลูกก็เป็นพ่อเป็นแม่ มีอาชีพก็เป็นวิศวกร เกษตรกร แพทย์ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น จากภาวะที่เราเป็น เช่น เป็นลูก ก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกที่ดี เป็นผู้จัดการส่วน ก็ต้องรู้หน้าที่ของผู้จัดการส่วนที่ดี เป็นลูกจ้างก็ต้องรู้หน้าที่ของลูกจ้างที่ดี เป็นชาวพุทธ ก็ต้องรู้หน้าที่ที่มีต่อศาสนาพุทธที่ดี เป็นต้น

รู้จักฐานะที่ตัวเองมี คือ รู้ว่าเรามีความรู้ ความสามารถ มีศีลธรรม มีกำลังกาย มีการ ศึกษา มีญาติมิตร มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางจิตใจ มีเกียรติยศ ฐานะการเงิน ตำแหน่ง มีอำนาจ ดำเนินการเพียงใด มีความสามารถในการควบคุมเครื่องจักรเพียงใด มีสุขภาพแข็งแรงแค่ไหน จาก การรู้จักฐานะที่ตัวเองมีเมื่อมองในระดับธุรกิจ จำเป็นต้องรู้ว่าคุณภาพวัตถุดิบที่ตัวเอง มีปริมาณ วัตถุดิบที่เรามี กำลังพล เครื่องมือ เครื่องจักรที่ตัวเองมี จุดอ่อนจุดแข็งในกระบวนการผลิตเป็น อย่างไรใน ISO 9000 ก็บอกให้บริษัทได้ทบทวนตัวเอง เมื่อจะทำสัญญากับลูกค้าว่าศักยภาพในการ ผลิตสินค้า ส่งมอบให้ลูกค้าโดยไม่มีปัญหาในด้านวัตถุดิบ ความสามารถเครื่องจักร กำลังพล งบประมาณเงินทุน ก็ต้องรู้ฐานะการเงินของบริษัทเป็นอย่างไร เพื่อจะได้กำหนดกลยุทธ์ในการผลิต

ความเป็นผู้รู้จักตน คือ มองตัวเองหรือองค์กรแล้วทบทวนว่าสถานะที่ตัวเองเป็นและ ฐานะที่ตัวเองมีเป็นอย่างไร เพื่อเป็นข้อมูลในการบริหารตน บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป ก็คือคุณสมบัติของความเป็นผู้รู้จักตน

ประเด็นที่ ๔ ด้านมัตตัญญูตา สรูปได้ว่าผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลใน เขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงานเป็นผู้รู้จักประหัตและใช้จ่ายงบประมาณอย่างเป็นธรรมและมี ประสิทธิภาพ การปฏิบัติตนอ่อนน้อมถ่อมตนรู้จักประมาณทั้งเรื่องการปฏิบัติงานของตนเอง และ การใช้ทรัพย์สินของราชการและใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์อย่างคุณภาพและประสิทธิภาพ รู้จักการ ประมาณตนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นประมาณการในการทำงานให้มากให้น้อยจนเกินไป รู้จักวางแผนว่าขอบเขตของงานขนาดนี้ควรทำประมาณไหนจึงจะทำให้งานออกมามีประสิทธิภาพ รู้จัก ความพอเหมาะพอดีในการปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์ เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ได้กล่าวในหนังสือธรรมนุญแห่งชีวิต ว่า มัตตัญญูตา รู้ประมาณ คือ รู้จักพอดี เช่น รู้จักประมาณ ในการบริโภคในการใช้จ่ายทรัพย์สิน รู้จักความพอเหมาะพอดีในการพูดจา การปฏิบัติและกระทำการ ต่าง ๆ ทำการทุกอย่างด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงที่พึงต้องการ แต่ทำตามความ พอดีแห่งเหตุปัจจัยหรือองค์ประกอบทั้งหลายที่ลงตัวให้เกิดผลดีงามตามที่มองเห็นด้วยปัญญา

ประเด็นที่ ๕ ด้านกาลัญญูตา สรูปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลใน เขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงานมีการดำเนินงานต่าง ๆ ของหน่วยงานตามแผนงานตาม

โครงการตามช่วงระยะเวลา มีการวางแผนดำเนินการ มีการประเมินผลและนำผลการประเมินมาแก้ไข ทำหน้าที่ให้บรรลุผลสำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด สามารถกำหนดระยะเวลาเกี่ยวกับโครงการได้อย่างเหมาะสม สามารถปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงการประหยัดเวลาของประชาชนผู้มาใช้บริการได้เป็นอย่างดี และรู้จักการบริหารงานโดยใช้เวลาเป็นตัวกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ “แนวทางการพัฒนาจริยธรรม” ของ วีระ บำรุงศักดิ์ ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักกาล หมายถึง รู้จักบริหารเวลาให้เหมาะสม ว่าเวลานี้ควรทำอะไร จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด นักธุรกิจมองเห็นเวลาเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งในการบริหาร ถ้าไม่ได้ใช้เวลา ให้เป็นประโยชน์ก็ต้องเสียโอกาสในการที่จะได้กำไร เรียกว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง”

ความเป็นผู้รู้จักกาล คือ มองงานที่จะทำแล้วพิจารณา บริหารเวลาโดยดำเนินการปฏิบัติ ว่าควรจะทำให้ทันเวลากำหนด ทำให้ถูกเวลาที่ควรทำ ทำตามเวลาที่กำหนด และทำให้เสร็จ ตามเวลาที่วางแผน โดยคำนึงถึงวิธีที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ประเด็นที่ ๖ ด้านปรัญญา สรุปลงได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงานมีความเข้าใจสภาพชุมชน ความต้องการของชุมชน สามารถเข้าไปดำเนินการต่าง ๆ อย่างเข้าใจ และเข้าใจแนวการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติของชุมชนนั้น ๆ แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมเพราะทราบความต้องการของประชาชนบุคลากรของรัฐมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องสร้างความสนิทสนมกับประชาชนและคนในพื้นที่เพื่อทำให้ทราบถึงความต้องการของประชาชน เป็นที่มาของข้อมูลในการพัฒนาชุมชนการลงพื้นที่พบปะประชาชนหาข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของประชาชน เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ดี รู้ว่าสิ่งใดกระทำแล้วเกิดประโยชน์กับประชาชนเป็นการพัฒนาชุมชนได้อย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ อนุรักษ์ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปุริสธรรม ๘ กล่าวไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักชุมชนก็คือ รู้จักองค์กรที่เข้าไปอยู่ โดยแต่ละแผนกแต่ละฝ่ายจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน มีเอกลักษณ์นิสัยไม่เหมือนกันเมื่อเราเข้าไปในองค์กรเราควรดูว่าชุมชนนั้น หรือองค์กรนั้นมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร เขาทำเพื่อประโยชน์อะไร เมื่อเราเข้าไปในกลุ่มเราต้องระวังการพูดการแสดงของเราให้เหมาะสม ดังคำโบราณว่าไว้ “เข้าเมืองตาหลิ่วเราต้องหลิ่วตาตาม” เพราะองค์กรและสังคมที่เราอยู่ มีความแตกต่างกัน ในเรื่องความเห็นและมีหน้าที่การงานไม่เหมือนกัน ความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ดังนั้นเราต้องรู้จักวิธีปรับตัวเองให้เข้ากับเขาให้ได้ เช่น สังคมหรือกลุ่มชนที่เราไปอยู่ เขานับถือผู้อาวุโสกว่า เราก็ต้องปฏิบัติตาม เป็นต้น เพราะการนับถือผู้อาวุโสกว่าเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของสังคมไทย ฉะนั้นการไปอยู่ในองค์กรใดสังคมใด เราต้องศึกษานิสัยใจคอคนในสังคมนั้นให้รู้ เพื่อจะได้ปรับตัวได้อย่างเหมาะสม และเกิดความสุขสบายในการอยู่ในองค์กรนั้น ๆ ไม่ใช่จะทำแต่ความพอใจของเราแต่ฝ่ายเดียว

ประเด็นที่ ๗ ด้านบุคคลัญญาตา สรุปได้ว่า ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง ในการปฏิบัติงานมีความเป็นผู้รู้จักบุคคล รู้จักความแตกต่างแห่งบุคคล ความสามารถ คุณธรรม อัจฉริยะ มีความผูกพันและเอื้ออาทรต่อผู้ร่วมงานด้วยความจริงใจ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีแก่ประชาชนเป็นอย่างดี สร้างสรรค์สามัคคีธรรมในระหว่างราชการกับประชาชนอย่างเป็นกันเอง และมีน้ำใจช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้ร่วมงานด้วยจิตใจที่เมตตาเสมอการให้บริการถือเป็นเรื่องสำคัญของผู้บริหารและบุคลากร การให้บริการต่อประชาชน เป็นเรื่องที่จะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษความเป็นผู้รู้จักบุคคลปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอปากพนัง เป็นผู้รู้จักประชาชนเข้าใจสถานภาพของประชาชน มีการจัดการบริหารงาน โดยดูความเหมาะสมของประชาชนเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับ “วารสารพัฒนาทรัพยากรมนุษย์” ของ ฌรัฐ วัฒนพานิช การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัจธรรม ๗ กล่าวไว้ว่า ความเป็นผู้รู้จักบุคคล หมายถึง ต้องรู้จักว่าใครคือผู้บริหารองค์กร ใครคือผู้ที่เราต้องทำงานด้วย โดยเราจะต้องศึกษานิสัยใจคอผู้ที่อยู่ในองค์กรเดียวกับเรา สังเกตพฤติกรรมของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน ว่ามีพฤติกรรมอย่างไร เพื่อเราจะได้เตรียมตัวเพื่อรับสถานการณ์ ในการแสดงพฤติกรรมของผู้ที่อยู่ในองค์กรได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งจะได้ศึกษาถึงนิสัยใจคอของบุคคลที่อยู่ในองค์กรว่า คนไหนพอจะเป็นเพื่อนสนิทกับเรา จุดเริ่มต้นในการรู้จักบุคคลก็คือ เริ่มจากตัวเรา เราจะพูดจะทำอะไร ให้คนอื่นมีความรักความเมตตากับตัวเรา และผูกมิตรกับตัวเราได้ โดยเราต้องฝึกให้มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน หัวหน้างาน ด้วยความจริงใจ มีความซื่อสัตย์ ต่อเพื่อนอยู่ตลอดเวลา ไม่เอาเปรียบคนอื่น มีใจอุปการะช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เป็นนิจ เมื่อเพื่อนไม่เข้าใจสิ่งใดเราแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ ให้ความเป็นธรรมต่อเพื่อน เพื่อเวลามีปัญหาหรือมีภัยมา เราจะได้พึ่งพากันได้ ก็จะทำให้เราพบความสุขในการอยู่ในสังคมในกลุ่มบุคคล

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๕.๓.๑ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ดังนี้

ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัจธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยรวมทั้ง ๗ ด้าน อยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะ

ดังนั้น ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ในการปฏิบัติงานควรศึกษางานและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด โดยส่งเสริมให้เห็นคุณค่าของหลักธรรมคำสั่งสอนของพุทธศาสนาให้มากขึ้นให้นำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงาน

ด้านการรู้จักเหตุ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านธัมมัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษาและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด และส่งเสริม ให้รู้จักประสานงานวางแผนงานของตนให้ดีขึ้นเมื่อสร้างเหตุดีผลก็จะออกมาดี

ด้านการรู้จักผล พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษาและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด และส่งเสริม ยกระดับตัวเองขึ้นให้เป็นคนช่างสังเกตเมื่อเจอปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ทันที

ด้านการรู้จักตน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านอัตถัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษาและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด โดยส่งเสริมให้มีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อละลายพฤติกรรมจะได้วางตนได้เหมาะสม

ด้านการรู้จักประมาณ พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านมัตตัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษาและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด โดยส่งเสริมให้เข้าใจถึงคำว่าพอประมาณให้มากขึ้น ไม่เพียงแต่การพอประมาณในการใช้จ่ายแต่ต้องหมายรวมถึงการประมาณในการดำรงชีวิต รู้จักวางแผนในการทำงาน

ด้านการรู้กาลรู้เวลา พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านกาลัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษาและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด และส่งเสริมให้เห็นคุณค่าของเวลา รู้จักการบริหารเวลาให้เหมาะสมกับงานมากขึ้น

ด้านการรู้จักชุมชน พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านปรีชาญาณ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษางานและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด และส่งเสริมกิจกรรมให้มีส่วนร่วมกับชุมชนให้มากขึ้น เพื่อจะได้ศึกษาความต้องการของประชาชน

ด้านการรู้จักบุคคล พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ด้านบุคคลปัญญา โดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัย มีข้อเสนอแนะดังนี้ ผู้บริหารและบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ควรศึกษางานและพัฒนาต่อไปอีกให้ถึงที่สุด และควรส่งเสริมและพัฒนาบุคลิกภาพให้กับบุคลากร โดยจัด โครงการให้มีอบรมบุคลิกภาพเพื่อยกระดับตนเอง

๕.๓.๒ ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการนำหลักพุทธธรรมมาใช้ในการบริหารงานของหน่วยงานอื่น ๆ

๒. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง พระพุทธศาสนาที่ควรนำมาประยุกต์ใช้กับการบริหารราชการในหน่วยงานต่าง ๆ

๓. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง การนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชนทุกชุมชนในจังหวัดนครศรีธรรมราช

๔. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปริสธรรมกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการการบริหารงานของผู้บริหารองค์กรส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช

บรรณานุกรม

ข้อมูลปฐมภูมิ

มูลนิธิมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย. (๒๕๒๗). พระไตรปิฎกภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย.

ข้อมูลทุติยภูมิ

๑. หนังสือทั่วไป

กิติพันธ์ รุจิรกุล. (๒๕๒๕). พฤติกรรมผู้นำทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส. พรินต์ติ้งเฮาส์.

กุลธน ชนาพงศธร. (๒๕๓๑). เทศบาลกับการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

จำลอง เงินดี. (๒๕๓๔). เอกสารการสอนวิชาจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จักรกฤษณ์ นรนิติผดุงการ และคณะ. (๒๕๒๔). รายงานการศึกษาการพัฒนาขีดความสามารถในการบริหารงานพัฒนาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและสภาตำบล ๒๕๓๕. กรุงเทพมหานคร : กระทรวงมหาดไทย.

ชวงค์ ฉายะบุตร. การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูศักดิ์ เทียงตรง. (๒๕๑๘). การบริหารการปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดิน ปรัชญพฤทธิ. (๒๕๓๕). ศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทวี พันธวาสิฎฐ์. (๒๕๓๗). การปกครองท้องถิ่น. มหาสารคาม : วิทยาลัยครูมหาสารคาม.

ทองย้อย แสงสินชัย. (๒๕๔๓). สัมปฤติธรรม ๗ (สมบัติผู้ดี ๗ ประการ). กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว.

ชเนศวร์ เจริญเมือง. (๒๕๔๕). ๑๐๐ ปี การปกครองท้องถิ่นไทย พ.ศ. ๒๔๔๐ - ๒๕๔๐. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพมหานคร : โครงการจัดพิมพ์คปไฟ.

ธงชัย สันติวงษ์. (๒๕๔๓). องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. (๒๕๒๕). หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์การพิมพ์.

นวม สงวนทรัพย์. (๒๕๓๕). สารคดีจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พรินต์ติ้งเฮาส์.

- นีออน กลิ่นรัตน์. (๒๕๒๕). จิตวิทยาเบื้องต้น. ขอนแก่น : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- บุญทัน ดอกไธสง. (๒๕๓๗). การจัดการ. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (๒๕๓๔). วิธีวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร : พิชาญพรินตัง.
- ประทาน คงฤทธิศึกษาการ. (๒๕๒๖). การปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (๒๕๒๖). ความคิดเห็น : การวัดการเปลี่ยนแปลง และพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พีระพัชรา.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (๒๕๓๑). พื้นฐานการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประหยัด หงส์ทองคำ. (๒๕๒๐). การปกครองท้องถิ่นไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (๒๕๓๒). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา อินเตอร์เนชั่นแนล
- พรธม ช.เจนจิต. (๒๕๒๘). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์.
- พรทิพย์ สัมปัตตะวนิช และคณะ. (๒๕๔๑). พฤติกรรมผู้บริโภค. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัย - ธรรมมาธิราช.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (๒๕๓๑). การวัดทัศนคติ. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๓๘). พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๓๘). พุทธธรรม. กรุงเทพมหานคร : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๔๖). ภาวะผู้นำ. กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (๒๕๔๗). ธรรมนุญชีวิต. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
- พุทธทาสภิกขุ. (๒๕๔๓). คู่มือมนุษย์ (ฉบับคำสมบูรณ). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธรรมสภา.
- พิเชษฐ วังศ์เกียรติขจร. (๒๕๕๒). แนวคิด ยุทธศาสตร์ การบริหารการพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท). ในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พีรสิทธิ์ คำนวนศิลป์. (๒๕๔๓). การปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร : สตาร์การพิมพ์,
 ไพบุลย์ ช่างเรียน. (๒๕๓๒). วัฒนธรรมการบริหาร. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์,
 โยธิน ศันสนยุทธ์ และจุมพล พูลภัทรชีวิน. (๒๕๓๕). จิตวิทยาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร :
 สำนักพิมพ์ส่งเสริมวิชาการ.
- ลัดดา กิตติวิภาค. (๒๕๒๕). ความคิดเห็นทางสังคมเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : แสงจันทร์การ
 พิมพ์.
- ลิขิต ธีรเวคิน. (๒๕๓๐). การกระจายอำนาจและการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร :
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- วิชัย ต้นศิริ. (๒๕๔๕). อุดมการณ์ทางการศึกษา ทฤษฎีและภาคปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนัก
 พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (๒๕๔๕). การบริหารเมืองหลวงและการบริหารท้องถิ่น: สหรัฐอเมริกา อังกฤษ
 ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น และไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โพธิ์เพชร.
- วิศิษฐ์ ทวีเศรษฐ. (๒๕๔๖). การเมืองและการปกครองไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๑๕. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วีระ บำรุงศักดิ์. (๒๕๒๓). แนวทางการพัฒนาจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรมศาสนา,
 ส่งศรี ชมภูวงศ์. (๒๕๔๗). ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. นครศรีธรรมราช : มหาวิทยาลัย
 มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราช
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ และคณะ. (๒๕๒๒). สถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (๒๕๒๕). ทฤษฎีและปฏิบัติการทางจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : อักษร
 บัณฑิต.
- สุชา จันทน์เอม. (๒๕๔๒). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สนธิ เตชานันท์. (๒๕๔๕). แผนพัฒนาการเมืองไปสู่การปกครองระบอบประชาธิปไตยตามแนว
 พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. ๒๔๘๖ – ๒๔๙๕. นนทบุรี :
 สถาบันพระปกเกล้า.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (๒๕๒๓). การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช,
 สมศักดิ์ คงเที่ยง. (๒๕๔๒): หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 รามคำแหง,
- สุโท เจริญสุข. (๒๕๓๕). หลักจิตวิทยาและพัฒนาการของมนุษย์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
 แพร่พิทยา.

- โสภา ชูพิกุลชัย. (๒๕๒๓). จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. กรุงเทพมหานคร : กราฟิการ์ต.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (๒๕๔๑). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ธีระฟิล์ม และไซเท็กซ์.
- อนันต์ เกตุวงศ์. (๒๕๒๓). การบริหารการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์,
- อุทัย หิรัญโต. (๒๕๑๕). การบริหาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- อนเนก เหล่าธรรมทัศน์. (๒๕๔๓). วิสัยทัศน์การปกครองท้องถิ่น และแผนการกระจายอำนาจ.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ดีแอลเอส.

๒. บทความทางวิชาการ

- ข้อบังคับของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. ๒๕๓๗. “บังคับ ก.พ.ว่าด้วย
จรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๗”. ในราชกิจจานุเบกษา. เล่ม ๑๑๑ ตอนที่
๑๕. ๘ มีนาคม,
- จำเรียง ภาวิจิตร. (๒๕๓๖). “เอกสารในการประกอบการสอนชุดวิชาสังคมศึกษา ๔ (เล่ม ๒)”.
สาธารณสมบัติ. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณัฐ วัฒนพานิช. “การปรับพฤติกรรมมนุษย์ตามหลักสัปปุริสธรรม ๗”. วารสารการพัฒนทรัพยากร
มนุษย์. ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๑.
- พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล. ๒๕๓๗. ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ ๑๑
ตอนที่ ๕๓ ก ๒ ธันวาคม
- ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์. (๒๕๕๐). “ผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับคุณภาพของการศึกษา”. นสพ. มติชน. ๑๘
พฤษภาคม
- สภานิติบัญญัติแห่งชาติ. (๒๕๕๐). “รัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐”. ในราชกิจจา
นุเบกษา. เล่ม ๑๒๔ ตอนที่ ๔๗ ก. ๒๔ สิงหาคม

๓. วิทยานิพนธ์ / สารนิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- กำธร มิตรเปรียญ. (๒๕๔๑). “ความสัมพันธ์ระหว่างสัปปุริสธรรมกับการปฏิบัติงานตามกระบวนการ
บริหารของหัวหน้าสถานีอนามัยเขต ๑๒”. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. บัณฑิต
วิทยาลัย : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- ธงชัย เจริญนนท์. (๒๕๕๐). “การนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการพัฒนาชุมชน : กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดร้อยเอ็ด”. รายงานการวิจัย. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย,
- น้ำผึ้ง เอียงสันต์. (๒๕๕๐). “ศึกษาการปฏิบัติงานของพนักงานส่วนตำบลในเขตอำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร”. สารนิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- พระจรัส ฐิตธมโม. (๒๕๕๔). “การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ในการจัดการชุมชน กรณีศึกษา ชุมชนวัดใหม่พิเรนทร์ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,
- พระยุทธศิลป์ ยุทธสิปป (อุปศิริ). (๒๕๕๔). “การบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม ๗ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม”. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,
- พระสามารถ อานนุโท. (๒๕๕๘). “ภาวะผู้นำตามหลักสัปปริสธรรม”. วิทยานิพนธ์ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- รัชณี พิทักษ์ญาติ. (๒๕๕๖). “ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการงานทะเบียนราษฎร และบัตรประจำตัวประชาชนของสำนักทะเบียนอำเภอเมืองชลบุรี”. การศึกษาค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พระมหาคมเพชร วชิรปญโญ. (๒๕๕๒). “การนำหลักสัปปริสธรรม ๗ มาประยุกต์ใช้ในการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี”. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สุรัตน์ กลั่นประเสริฐ, พ.จ.อ. (๒๕๕๓). “ภาวะผู้นำทางการบริหาร โดย การประยุกต์ใช้ตามหลักสัปปริสธรรม ๗ : กรณีศึกษา บริษัททรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)”. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,
- อรนุช โขพิมพ์. (๒๕๕๖). “ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปริสธรรม ๗ ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น”. พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

๔. เอกสารอื่น ๆ

คณะกรรมการกฤษฎีกา, สำนักงาน. (๒๕๔๖). พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ แก้ไขเพิ่มเติม

ฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๔๖. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

_____. (๒๕๔๖). พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ พ.ศ. ๒๕๔๒.

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช(อุฎฺธายี), ๒๕๐๕. “สัปปริสธรรม” หนังสืออนุสรณ์

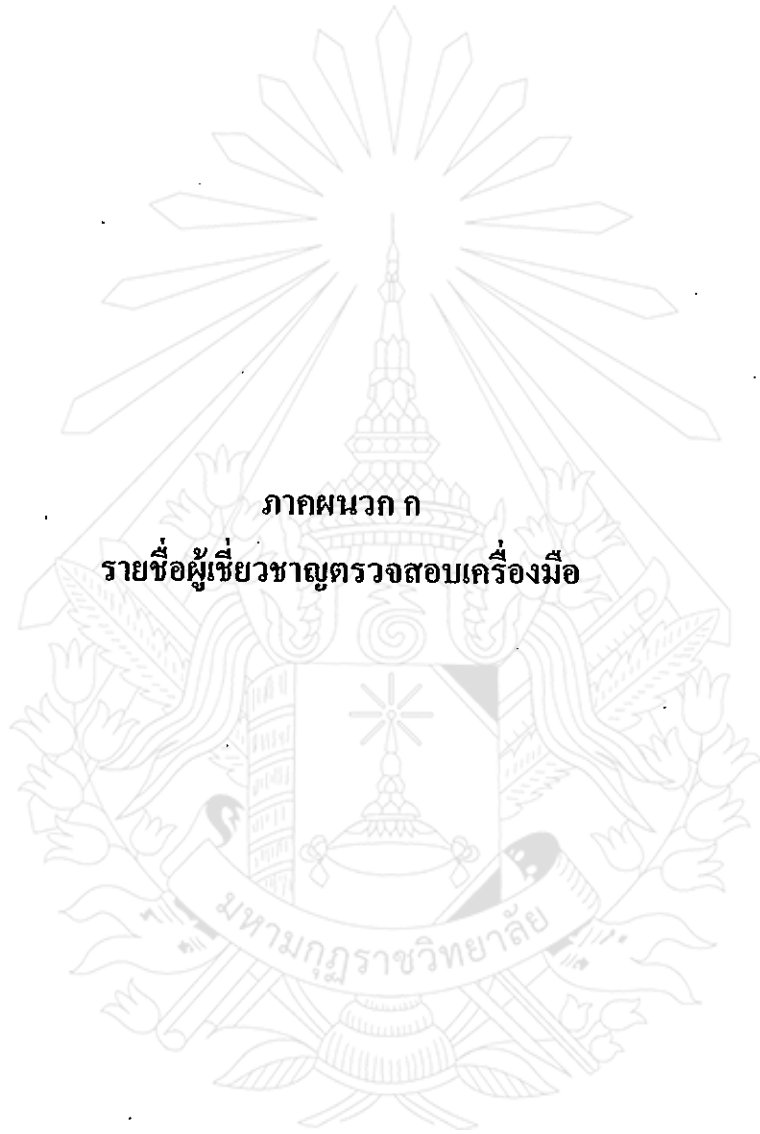
เนื่องในโอกาสงานฌาปนกิจศพ นายชัย, (กรุงเทพมหานคร),

ภาคผนวก

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

๑. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พิเศษ สงศรี ชมภูวงศ์

การศึกษา

คม. วิจัย

ศน.ค. ศาสนศาสตร์คุณูปภัณทิต (บริหารการศึกษา)

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

อาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

วิทยาเขตศรีธรรมมา โสกราช

๒. นายโสภณ แก้วจัน

การศึกษา

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.)

ตำแหน่งปัจจุบัน

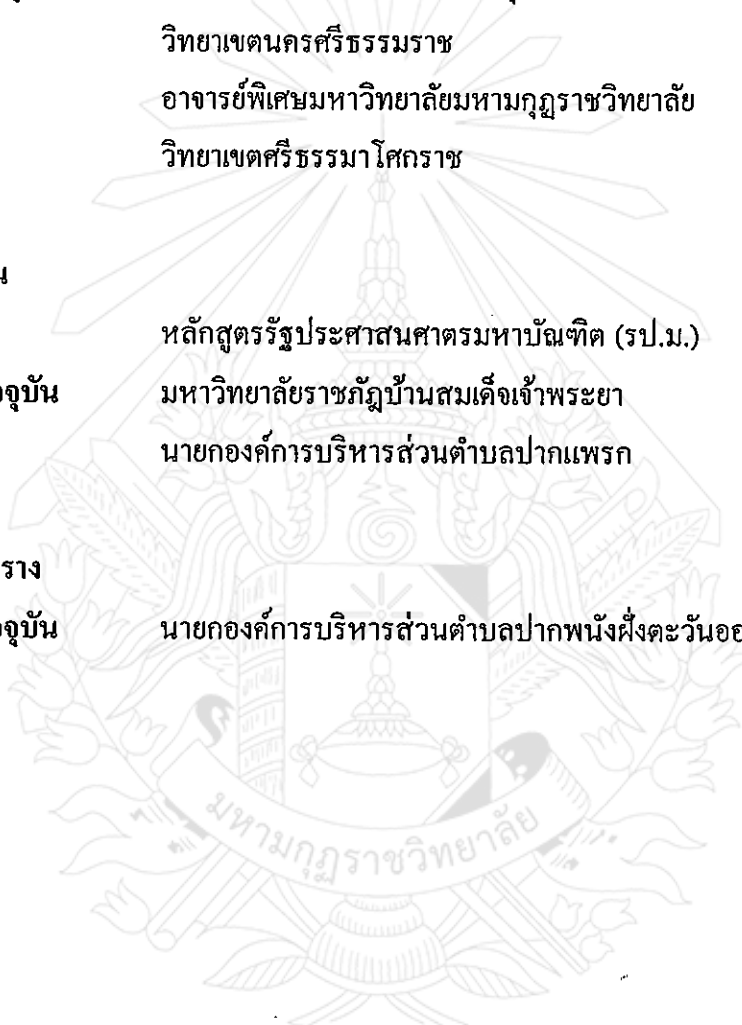
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปากแพรก

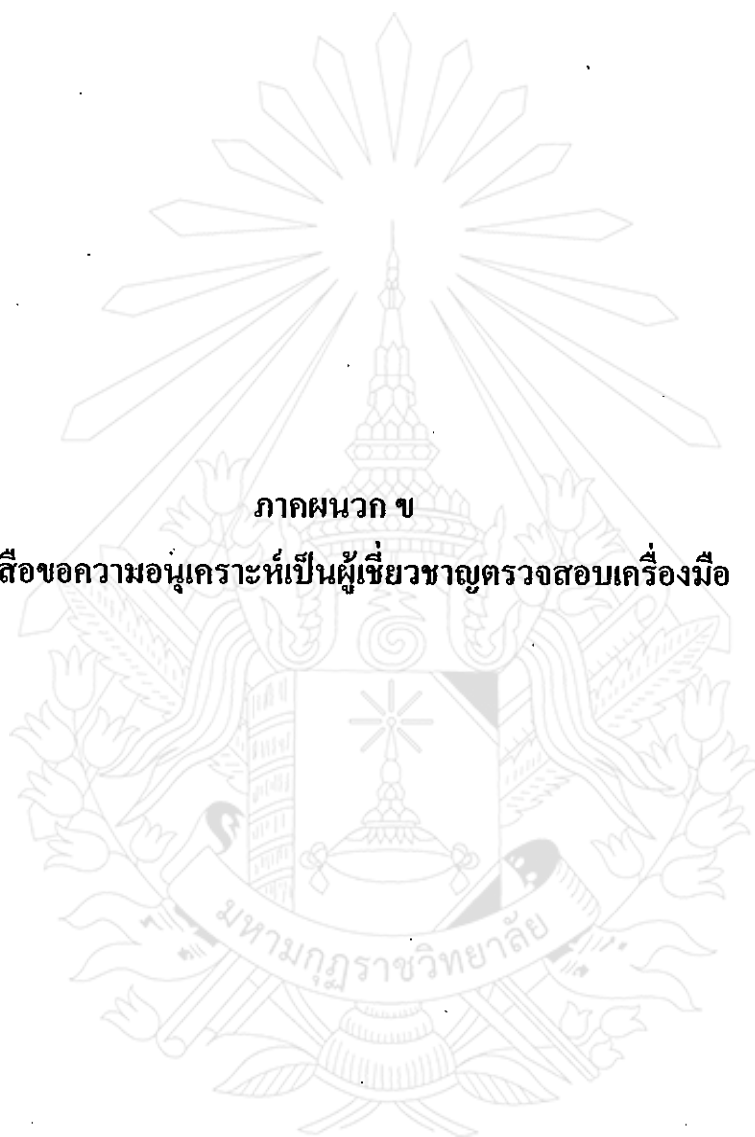
๓. นายบุญโชค ขำปราง

ตำแหน่งปัจจุบัน

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปากพ่องิ่งตะวันออก

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ ศธ ๖๐๓๔(๒.๕)/๐๔๑

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
 วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช
 หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
 จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
 โทร. ๐๘-๖๒๙๐-๖๖๕๕, ๐๘-๖๒๗๙-๓๓๕๕

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร ผศ.(พิเศษ) สงครี ชมภูวงศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๒. โครงร่างวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย พระครูพิพัฒนานุการชินปดโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปติธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (The People's Opinion Towards Application of Sappurisadhamma in Work Performance in sub-district Administrative Organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

ในการนี้จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมารัตน์, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๕-๕, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๕-๕

ในข้อ ๙ / ๓๓๖.๙ (๒.๕) / ๐๔๑ / ๕. ๐
 ๒ ก.ค. ๕๙

ที่ ศธ ๖๐๑๔(๒.๕)/๐๕๒

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช
หมู่ที่ ๕ ตำบลนาครุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐๘-๖๒๘๐-๖๒๘๘, ๐๘-๖๒๗๙-๓๓๗๗

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร นายกองค้การบริหารส่วนตำบลปากแพรง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๒. โครงร่างวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย พระครูพิพัฒน์นุกการ ชินปตโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากหนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (The People's Opinion Towards Application of Sappurisadhamma in Work Performance in sub-district Administrative Organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province) โดยมี ผศ. (พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

ในการนี้จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมมาภีร์, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมมาโคกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๖๘-๐๖๖๔-๔, ๐-๘๖๖๗-๙๓๓๙-๙

พระครูสิริธรรมมาภีร์
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมมาโคกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ช.ค.ค.

๒๘ ม.ค. ๕๙

ที่ ศช ๖๐๑๔(๒.๕)/๐๕๓

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช
หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐๘-๒๒๘๐-๖๖๘๘, ๐๘-๒๒๗๗-๓๓๗๗

๒๘ มกราคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร นายกองคํการบริหารส่วนตำบลปากหนึ่งฝั่งตะวันออก

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
๒. โครงร่างวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย พระครูพิพัฒมานุการ ชินปุตโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตรการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโคกราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปบุริธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากหนึ่ง จังหวัดนครศรีธรรมราช (The People's Opinion Towards Application of Sappurisdhamma in Work Performance in sub-district Administrative Organization, Pakpanang district, Nakhon Si Thammarat province) โดยมี ผศ. (พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

ในการนี้จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาร่างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังกล่าวที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

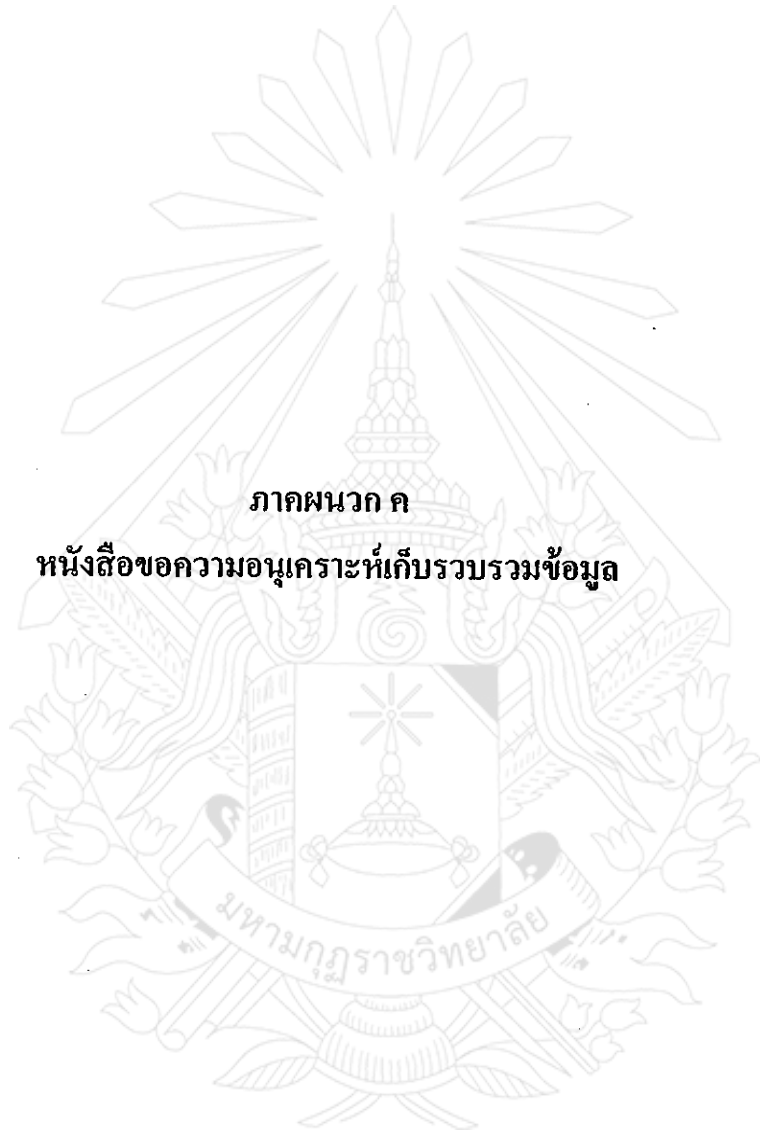
(พระครูสิริธรรมาภิจิต, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมมาโคกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๔-๔, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๙-๙

— นายกองคํการบริหารส่วน
ตำบลปากหนึ่ง
B
สมพงษ์ ธรรมโชติ
ผศ.ดร. วิชาเอก
ศาสนา ศาสนา วัฒนธรรม

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ ๖๐๑๔(๒.๕)/๖๐๔

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมราชโสกราช
หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐๔-๖๒๘๐-๖๒๘๕, ๐๔-๖๒๗๙-๓๓๙๙

๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปากพรก

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ชุด

ด้วย พระครูพิพัฒน์นุการชินปโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมราชโสกราช กำลังดำเนินการทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์เรื่อง เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักปรัชญาธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพรก จังหวัดนครศรีธรรมราช (People's Opinion Towards Application of Sappurisdhamma In Work Performance in Sub-district Administrative Organization, Pakphanang District, Nakhon Si Thammarat Province) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

อนึ่ง ทางมหาวิทยาลัยฯ จึงใคร่ขอความร่วมมือมายังท่านได้อนุเคราะห์ให้ พระครูพิพัฒน์นุการชินปโต ได้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงาน และแจกแบบสอบถามจากประชาชนในพื้นที่ของท่าน เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการทำวิจัยต่อไป

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิจิต, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมราชโสกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๔-๔, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๙-๙

18 ก.พ. 59

ที่ ศธ ๖๐๓๔(๒.๕)/๔๖๑

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
 วิทยาเขตศรีธรรมราชโคราช
 หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพูน อำเภอพระพรหม
 จังหวัดนครศรีธรรมราช ๕๐๐๐๐
 โทร. ๐๘-๖๒๔๐-๖๖๔๕, ๐๘-๖๒๗๙-๓๓๙๙

๑๔ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สัมภาษณ์)

เจริญพร นายประโยชน์ ชัยณรงค์

ด้วย พระครูพิพัฒน์นุการชินปุตโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมราชโคราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพพริสธรรมาไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมราชโคราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ จากท่าน โปรดอนุญาตให้ พระครูพิพัฒน์นุการชินปุตโต ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูศรีธรรมมาภีรัต, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมราชโคราช

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๔-๕, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๙-๙

ที่ ศธ ๖๐๓๔(๒.๕)/๕๖๒

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมศาสตร์
หมู่ที่ ๕ ตำบลนาโพธิ์ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐๘-๖๒๘๐-๖๖๕๕, ๐๘-๖๒๗๗-๓๓๗๗

๑๔ มีนาคม ๒๕๕๙

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สัมภาษณ์)

เจริญพร นายมนัส มีคำ

ด้วย พระครูพิพัฒน์นุการชินปตโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมศาสตร์ กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมศาสตร์ จึงใคร่ขออนุญาตจากท่าน โปรดอนุญาตให้ พระครูพิพัฒน์นุการชินปตโต ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ทศป 11 เลข: ๕๗๑ / ๒๕๕๙ ม.๑๗/๑๕๗
ขอเจริญพร

๕๗๑/๑๕๗
๒๕๕๙

(พระครูสิริธรรมภักดิ์, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๕-๕, ๐-๘๖๒๗-๓๓๗๗

ที่ ศธ ๖๐๑๔(๒.๕)/๕๙๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช
หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพู อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐๘-๖๒๘๐-๖๖๘๘, ๐๘-๖๒๗๙-๓๓๙๙

๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สัมภาษณ์)

เจริญพร ร้อยตำรวจเอกสมทรง จุลศร

ด้วย พระครูพิพัฒน์นการชินปโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้ พระครูพิพัฒน์นการชินปโต ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิจิต, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาสโกกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๔-๔, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๙-๔

- ๘๖๒๗-๙๓๓๙-๕

๘.๖.๕๙

(สมทรง จุลศร)

๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๙
๕๕/๕๕.๕.๕๙

ที่ ศธ ๖๐๑๔(๒.๕)/๕๙๗

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
 วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช
 หมู่ที่ ๕ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
 จังหวัดนครศรีธรรมราช ๙๐๐๐๐
 โทร. ๐๘-๖๒๘๐-๖๖๙๙. ๐๘-๖๒๗๙-๓๓๗๙

๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สัมภาษณ์)

เจริญพร นายวิชัย ชานานแก้ว

ด้วย พระครูพิพัฒน์อนุการชินปโต นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัพพริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช (PEOPLE'S OPINION TOWARDS APPLICATION OF SAPPURISADHAMMA IN WORK PERFORMANCE IN SUB-DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, PAKPHANANG DISTRICT, NAKHON SI THAMMARAT PROVINCE) โดยมี ผศ.(พิเศษ) ดร.สมพงษ์ ธรรมโชติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาสโกกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดอนุญาตให้ พระครูพิพัฒน์อนุการชินปโต ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

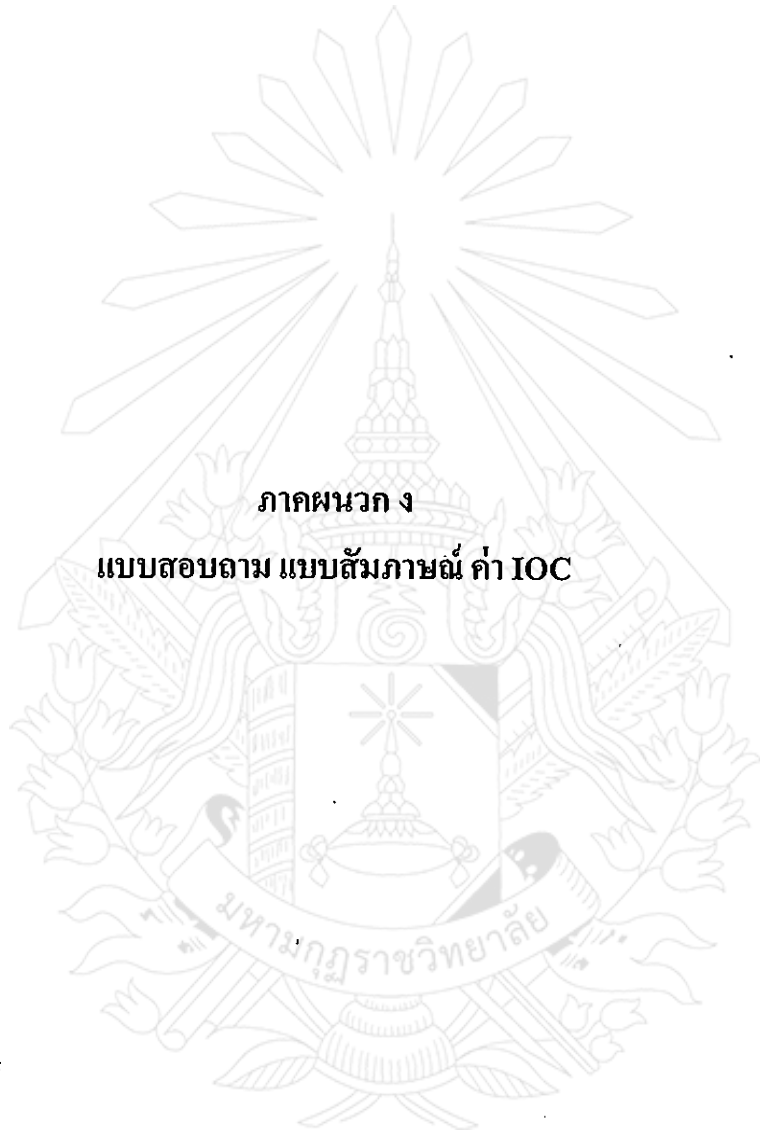
(พระครูศรีธรรมมาภิรัต, ผศ.ดร.)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาสโกกราช
 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา

โทร. ๐-๘๖๒๘-๐๖๖๔-๔, ๐-๘๖๒๗-๙๓๓๙-๙

(ผอ.บัณฑิตศึกษา)

ภาคผนวก ง
แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ ค่า IOC

แบบสอบถาม

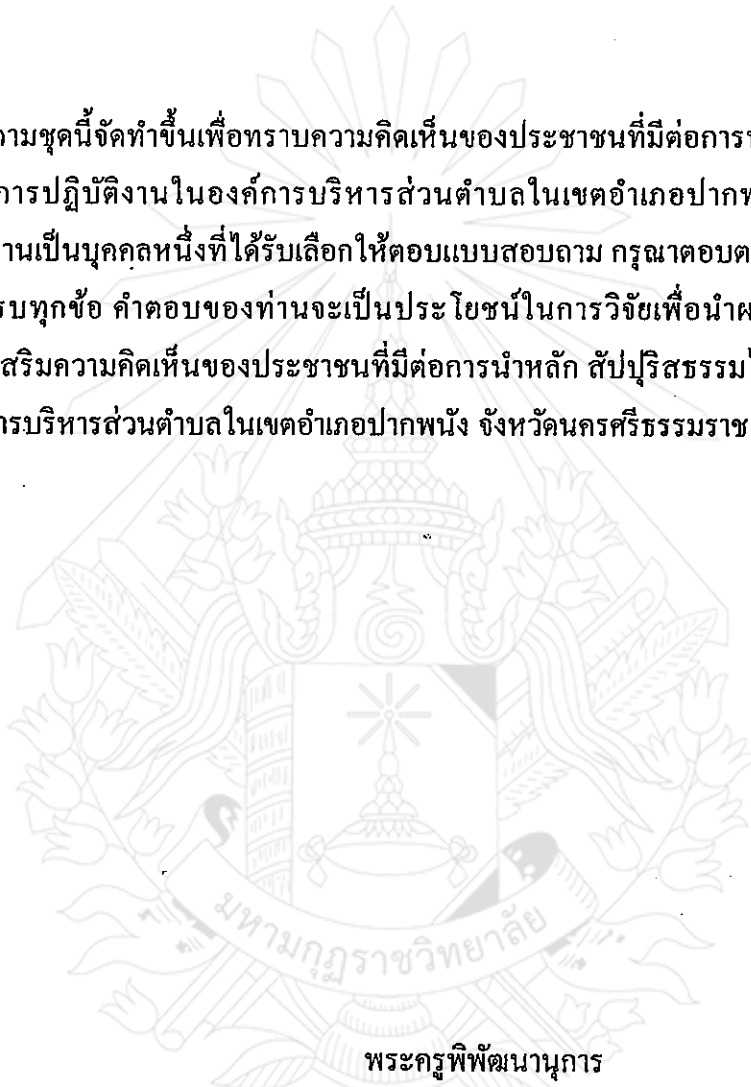
เรื่อง

ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานใน
องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อทราบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ท่านเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับเลือกให้ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบตามความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ในการวิจัยเพื่อนำผลไปใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก สัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ขอเจริญพร

พระครูพัฒนานุกา

นักศึกษابริญญาโท สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราช

ตอนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องคำตอบขวามีของแต่ละข้อเพียงช่องเดียวที่ตรงกับ

ข้อ	เนื้อหาเกี่ยวกับสัปปุริสธรรม	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักธัมมัญญา (ความรู้จักรธรรม รู้หลัก รู้เหตุผล ในการปฏิบัติหน้าที่)						
๑.	บุคลากรรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๒.	บุคลากรเข้าใจในตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่ของตนเพียงใด					
๓.	บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จเพียงใด					
๔.	บุคลากรทราบวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียงใด					
๕.	บุคลากรมีความรับผิดชอบงานในหน้าที่เพียงใด					
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักอัทธัญญา (ความรู้จักความมุ่งหมายหรือรู้จักผล ในการปฏิบัติหน้าที่)						
๖.	บุคลากรรู้จุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๗.	บุคลากรได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๘.	บุคลากรมีความมุ่งมั่นจะพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ให้เจริญเพียงใด					
๙.	บุคลากรเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๐.	บุคลากรมีความกล้าและตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					

ข้อ	เนื้อหาเกี่ยวกับลัทธิปริยัติธรรม	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการปฏิบัติตามหลักอรรถัตถุญญา (ความรู้จักตนในการปฏิบัติหน้าที่)						
๑๑.	บุคลากรมีความรู้ความสามารถใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๒.	บุคลากรมีมนุษยสัมพันธ์กับสังคมในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๓.	บุคลากรมีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๔.	บุคลากรมีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๕.	บุคลากรประพฤติปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายเพียงใด					
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักมัตถุญญา (เป็นผู้รู้จักหลักของความพอดีในการปฏิบัติหน้าที่)						
๑๖.	บุคลากรมีความเสียดสละต่อองค์กรที่ตนปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๑๗.	บุคลากรมีปิยะวาจากับประชาชนเพียงใด					
๑๘.	บุคลากรรู้จักความพอดีในการสนุสนานเพียงใด					
๑๙.	บุคลากรมีความสุขในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๒๐.	บุคลากรเอาใจใส่ในงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียงใด					
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักกาลัญญา (ความรู้จักกาล ระยะเวลาอันเหมาะสม ในการปฏิบัติหน้าที่)						
๒๑.	บุคลากรรู้จักบริหารเวลาในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๒๒.	บุคลากรมีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพียงใด					
๒๓.	บุคลากรรู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไร ตรงเวลา เพียงใด					
๒๔.	บุคลากรมาปฏิบัติหน้าที่ตรงตามเวลาที่หน่วยงานกำหนดเพียงใด					
๒๕.	บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ทันเวลาและสนองความต้องการของประชาชนเพียงใด					

ข้อ	เนื้อหาเกี่ยวกับสัปปุริสธรรม	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักปรัชญา (ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติ การปรับตน ในการปฏิบัติหน้าที่)						
๒๖.	บุคลากรรู้จักวิธีประพฤติปฏิบัติต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๒๗.	บุคลากรมีความสัมพันธ์และสามัคคีต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๒๘.	บุคลากรมีความใกล้ชิดรู้ความต้องการของคนในชุมชนเพียงใด					
๒๙.	บุคลากรรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนมากน้อยเพียงใด					
๓๐.	บุคลากรประสานงานกับชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงเพียงใด					
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักคุณลักษณะ (ความเป็นผู้รู้จักปฏิบัติตน ในการปฏิบัติหน้าที่)						
๓๑.	บุคลากรเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๓๒.	บุคลากรให้บริการต่อบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๓๓.	บุคลากรปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายงานอย่างถูกต้องเหมาะสมเพียงใด					
๓๔.	บุคลากรมีการพัฒนาการในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด					
๓๕.	การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรได้ผลเพียงใด					

ตอนที่ ๓. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลัก
สัจพริยธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัด
นครศรีธรรมราช

๑. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักธรรมาภิบาล (เป็นผู้รู้ธรรมหรือหลักธรรมในการปฏิบัติหน้าที่)

.....
.....
.....
.....
.....

๒. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักอรรถธรรมาภิบาล (รู้ความหมายและรู้จักผลในการปฏิบัติหน้าที่)

.....
.....
.....
.....
.....

๓. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักอรรถธรรมาภิบาล (รู้จักตนรู้ความจริงในการปฏิบัติหน้าที่)

.....
.....
.....
.....
.....

๔. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักอรรถธรรมาภิบาล (รู้จักประมาณในการปฏิบัติหน้าที่)

.....
.....
.....
.....
.....

๕. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักกัตถุญดา (รู้จักกาล รู้จักเวลาอันเหมาะสม ในการปฏิบัติหน้าที่)

.....

.....

.....

.....

.....

๖. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักปริสัถุญดา (รู้จักชุมชน รู้จักถิ่นในการปฏิบัติหน้าที่)

.....

.....

.....

.....

.....

๗. ด้านการปฏิบัติงานตามหลักบุคคัถุญดา (รู้จักบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่)

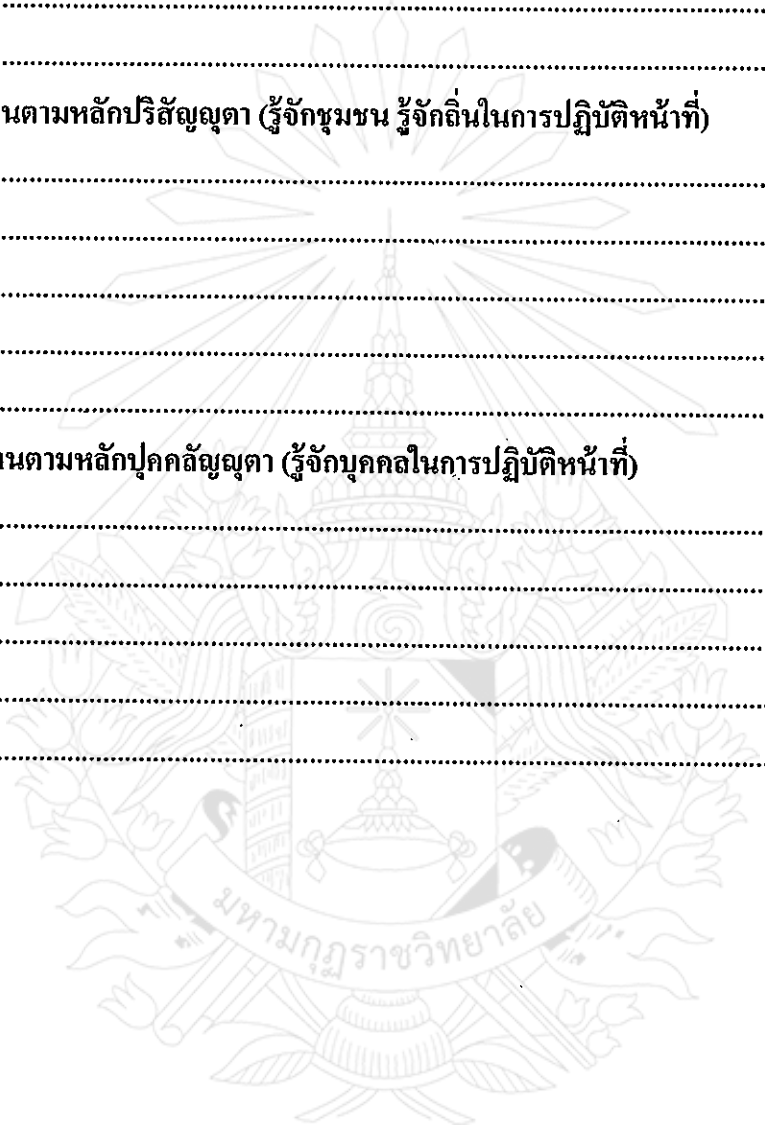
.....

.....

.....

.....

.....

แบบสัมภาษณ์

วิทยานิพนธ์เรื่อง “ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช”

โดย

พระครูพิพัฒนานุการ
นักศึกษาลัทธิสุตธรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง

ตอนที่ ๑ ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....นามสกุล.....
ที่อยู่ปัจจุบัน.....หมู่ที่.....ตำบล.....อำเภอ.....
จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
วันและเวลาที่ให้สัมภาษณ์ วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....
ตำแหน่งงาน.....

ตอนที่ ๒ ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัจปุริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ประเด็นที่ ๑ ด้านธรรมาภิบาล

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้จักหลักและรู้จักเหตุ คือการรู้หลักการและกฎเกณฑ์ของสิ่งทั้งหลาย ที่ตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการดำเนินชีวิต ในการปฏิบัติหน้าที่ และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ อย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๒ ด้านอัตถ์ญญาตา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง มีความมุ่งหมายและรู้จักผล คือ รู้ความหมายและความมุ่งหมายของหลักการที่ตนปฏิบัติเข้าใจวัตถุประสงค์ของกิจการที่ตนกระทำอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๓ ด้านอัตถ์ญญาตา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้ตามเป็นจริงว่าตัวเราโดยฐานะ ความรู้ ความถนัด ความสามารถ และคุณธรรมเป็นอย่างไร แล้วปฏิบัติให้เหมาะสมและทำการต่าง ๆ ให้สอดคล้องถูกต้องจุดที่จะสัมฤทธิ์ผล ตลอดจนแก้ไขปรับปรุงตนให้เจริญงอกงามอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๔ ด้านมัตถ์ญญาตา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้จักประมาณในการบริ โภคในการ ใช้จ่ายทรัพย์สิน รู้จักความพอเหมาะพอดีในการพูดจา การปฏิบัติและกระทำการต่าง ๆ ทำการทุกอย่าง ด้วยความเข้าใจวัตถุประสงค์เพื่อผลดีแท้จริงอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๕ ด้านกาลัญญา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้กาลเวลาอันเหมาะสม และระยะเวลาที่พึงใช้ในการประกอบกิจการหน้าที่การงาน ปฏิบัติการต่าง ๆ และเกี่ยวข้องกับผู้อื่น เช่น รู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไรอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๖ ด้านปริสัญญญา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้จักถิ่น รู้จักที่ชุมชน รู้การอันควรประพฤติปฏิบัติในถิ่นที่ชุมชน และต่อชุมชนนั้น ชุมชนนี้ เมื่อเข้าไปควรต้องทำกริยาอย่างนี้ ชุมชนนี้มีระเบียบวินัยอย่างไร ?

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นที่ ๗ ด้านบุคคลัญญา

เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง รู้จักทำความเข้าใจ ความแตกต่างของบุคคลว่าใคร ๆ หยิ่งหรืออ่อนน้อมอย่างไร และรู้จักที่จะปฏิบัติตนต่อบุคคลอื่นด้วยดีว่าควรจะคบหรือไม่ จะตำหนิหรือแนะนำสั่งสอนอย่างไรจึงจะได้ผล ?

.....

.....

.....

.....

.....

แบบตรวจสอบความสอดคล้อง
คุณภาพเครื่องมือการวิจัยโดยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
(IOC : Index of item objective congruence)

เรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการนำหลักสัปปริสธรรมไปใช้ในการปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความคิดเห็น

ระดับความสอดคล้อง

- + ๑ หมายถึง แนใจว่าสอดคล้อง
- ๐ หมายถึง ไม่แนใจว่าสอดคล้อง
- ๑ หมายถึง แนใจว่าไม่สอดคล้อง

ขอเจริญพร

พระครูพัฒนานุกร

นักศึกษปริญาโท สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง
 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมมาโสกราช

การหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัยโดยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

(IOC : Index of item objective congruence)

ข้อ	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ			การแปลผล
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักธรรมาภิบาล					
๑.	บุคลากรรู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒.	บุคลากรเข้าใจในตำแหน่งและการปฏิบัติหน้าที่ของตนเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓.	บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้ประสบผลสำเร็จเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๔.	บุคลากรทราบวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๕.	บุคลากรมีความรับผิดชอบงานในหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักอัตถ์ธรรมาภิบาล					
๖.	บุคลากรรู้จุดหมายของงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๗.	บุคลากรได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๘.	บุคลากรมีความมุ่งมั่นจะพัฒนาการปฏิบัติหน้าที่ให้เจริญเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๙.	บุคลากรเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๐.	บุคลากรมีความกล้าและตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติตามหลักอัตถ์ธรรมาภิบาล					
๑๑.	บุคลากรมีความรู้ความสามารถใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๒.	บุคลากรมีมนุษยสัมพันธ์กับสังคมในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๓.	บุคลากรมีความรอบรู้งานในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง

ข้อ	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ			การ แปลผล
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	
๑๔.	บุคลากรมีการปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๕.	บุคลากรประพฤติปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักมัตตัญญา					
๑๖.	บุคลากรมีความเสียสละต่อองค์กรที่ตนปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๗.	บุคลากรมีปิยะวาจากับประชาชนเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๘.	บุคลากรรู้จักความพอดีในการสนุกสนานเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๑๙.	บุคลากรมีความสุขในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๐.	บุคลากรเอาใจใส่ในงานที่ตนปฏิบัติหน้าที่อยู่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักกาลัญญา					
๒๑.	บุคลากรรู้จักบริหารเวลาในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๒.	บุคลากรมีความรอบรู้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๓.	บุคลากรรู้ว่าเวลาไหนควรทำอะไร ตรงเวลา เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๔.	บุคลากรมาปฏิบัติหน้าที่ตรงตามเวลาที่หน่วยงานกำหนดเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๕.	บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ทันเวลาและสนองความต้องการของประชาชนเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักปริสัญญญา					
๒๖.	บุคลากรรู้จักวิธีประพฤติปฏิบัติต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๗.	บุคลากรมีความสัมพันธ์และสามัคคีต่อชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๒๘.	บุคลากรมีความใกล้ชิดรู้ความต้องการของคนในชุมชนเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง

ข้อ	ข้อความ	ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ			การ แปลผล
		คนที่ ๑	คนที่ ๒	คนที่ ๓	
๒๙.	บุคลากรรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนอย่างน้อยเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓๐.	บุคลากรประสานงานกับชุมชนในการปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
ด้านการปฏิบัติงานตามหลักปทัศลักษณ์					
๓๑.	บุคลากรเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓๒.	บุคลากรให้การบริการต่อบุคคลในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓๓.	บุคลากรปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายงานอย่างถูกต้องเหมาะสมเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓๔.	บุคลากรมีการพัฒนาการในการปฏิบัติหน้าที่เพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง
๓๕.	การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรได้ผลเพียงใด	+๑	+๑	+๑	สอดคล้อง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล : พระครูพัฒนานุการ
วัน/เดือน/ปีเกิด : ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๒
ภูมิลำเนา : จังหวัดนครศรีธรรมราช
สถานที่อยู่ปัจจุบัน : วัดเสาชงทอง ตำบลปากพ่อง อำเภอปากพ่อง
จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๕ : นักธรรมชั้นเอก คณะสงฆ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช
พ.ศ. ๒๕๕๗ : ปริญญาตรี ศาสตราจารย์บัณฑิต (ศน.บ.) คณะสังคมศาสตร์
สาขาการบริหารกิจการพระพุทธศาสนา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช

ประสบการณ์การทำงาน

พ.ศ. ๒๕๔๐ : รองเจ้าอาวาสวัดเสาชงทอง อำเภอปากพ่อง
ปัจจุบัน : เจ้าคณะตำบลปากพ่อง รองเจ้าอาวาสวัดเสาชงทอง
อำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช

